54

Prințesa junglei

Elda Minger

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

ALCRIS

EDITURA

ALCRIS

COLECȚIA MARI ROMANE DE DRAGOSTE

În jungla de pe Insula Puerto Rico, Steve Fitzgerald regizează turnarea unui film în care un rol important revine animalelor sălbatice. Dacă știe să seducă femeile, pentru celebrul regizor stăpânirea celorlalte rămâne un mister. Solicită un dresor, Sam Collins, dar în locul bărbatului așteptat apare frumoasa Samantha Collins și situația ia o turnură neașteptată!

ISBN: 978-973-580-649-

Preţ: 20 Lei

Titlu original (eng.): Untamed Heart

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MINGER, ELDA
Prințesa junglei / Elda Minger
Traducător: Ioan Drăghici
Bucureşti: Alcris, 2011.
ISBN 978-973-580-649-1
I. Aurelian Micu (Editor)
II. Alexandra Piripitsis (Redactor)

821.111. 31=135.1

Colecția „ MARI ROMANE DE DRAGOSTE "

ELDA MINGER

Prințesa junglei

Traducerea și adaptarea în limba română de:
IOAN DRĂGHICI

ALCRIS

Capitolul 1

Leul o fixa pe tânăra femeie cu ochii lui aurii. Nici unul nici celălalt nu făcea nicio mișcare. Brusc, felina sări înainte, cu capul plecat și cu urechile lăsate pe spate. În aceeași clipă, tânăra femeie începu să alerge din toate puterile. Aruncând o privire peste umăr, ea văzu animalul ghemuindu-se pentru a sări. Când ajunse deasupra ei, își apără cu mâinile fața și gâtul. Păru că zboară vreo douăzeci de metri dusă de elanul felinei, părul ei lung, blond, fluturând ca un stindard. Căzură împreună pe sol, corpul puternic al fiarei dominând pe cel al femeii. Ea rămase nemișcată, cu ochii închiși, în timp ce animalul scotea un mârâit surd.

– Bravo! Nemaipomenit, Sam! exclamă Jake Weston ridicându-se.

Alături de el, reporterul îl imită, scuturându-și frunzele și firele de iarbă de pe pantaloni.

– Sam n-are pereche cu felinele mari, îi explică Jake. Este pur și simplu extraordinară.

În acest timp, zvelta făptură se ridică și ordonă:

– Sus, Stanley!

Blândă și melodioasă, vocea ei nu era lipsită totuși de o fermitate de netăgăduit. Leul se supuse, întinzându-se leneș. Se făcuse o căldură toridă. Prinzându-l de coamă, tânăra femeie îl conduse puțin mai departe și ridică de jos un lanț pe care i-l trecu în jurul gâtului. Ca și cum plimba un câine în lesă, se îndreptă după aceea spre cei doi bărbați. La apropierea leului, reporterul făcu fără voia lui un pas înapoi.

– Doriți să-mi puneți alte întrebări, domnule Drysdale? întrebă ea cu amabilitate, zâmbindu-i.

– Spuneți-mi Rob, vă rog, îi ceru el. Dacă nu v-aș fi văzut cu ochii mei, n-aș fi crezut! Fiul meu are cam aceeași vârstă, dar nu mi-l imaginez în locul dumneavoastră!

I se păru că zărește o licărire de nerăbdare în ochii

verzi fixați asupra lui și se grăbi să adauge:

– Pot să vă fotografiez cu leul?

– Cu plăcere. Unde trebuie să ne așezăm?

Rob îi indică interlocutoarei lui un pâlc de hibiscuși. În timp ce el își regla aparatul, ea se îndreptă cu animalul spre locul indicat. Consultându-l din ochi pe Jake, îl întrebă:

– Este bine aici?

Jake izbucni în râs.

– Ce întrebare! Tu ești întotdeauna foarte bine!

Rob clătină din cap cu un aer aprobator. Studiindu-și modelul prin obiectivul aparatului, îi admiră părul de un blond-arămiu, aproape identic cu coama leului. Ținuta de lucru nu-i scădea cu nimic farmecul siluetei. Zveltețea nu excludea feminitatea încântătoare a formelor, iar trăsăturile ei exercitau o fascinație irezistibilă asupra reporterului, deoarece emanau o grație irezistibilă.

La ordinul tinerei femei, Stanley se culcase. Trecând în spatele lui, ea afirmă liniștit:

– Sunt gata.

– Foarte bine, răspunse reporterul, jucându-se nervos cu butoanele aparatului.

Tentația se dovedea mai puternică din secundă în secundă. Va îndrăzni oare s-o invite pe această făptură superbă și fermecătoare să ia cu el un pahar după interviu? Nu se mai gândea nici la soție, nici la căminul lui...

Ridicând o clipă capul, întâlni privirea lui Jake Weston. Încercă imediat senzația dezagreabilă că fusese descoperit. Se părea că bătrânul îi ghicise intențiile. De altfel, se comporta ca un protector al frumoasei dresoare. Protector! Leul nu-i era oare de-ajuns? Ridicând imperceptibil din umeri, Rob se concentră din nou asupra imaginii pe care o vedea prin obiectiv.

– Atenție, Sam!

Tânăra femeie atinse afectuos animalul, încurajându-l cu o voce blândă:

– Aproape am terminat, Stanley. Încă puțină răbdare.

Se redresă și abordă un surâs larg, dezvăluind dinți de o albeață orbitoare. Rob făcu una, două, trei... patru fotografii, revoltându-se în sinea lui împotriva redutabilei puteri de seducție a modelului. Surâsul ei devastator îl scotea din minți.

Gândindu-se la mijlocul prin care s-o despartă pe seducătoarea tânără femeie de Jake, reporterul își

continuă treaba. O rugă pe dresoare să pozeze cu leul în picioare, apoi jucându-se cu el. Ea îi acceptă toate cererile, evoluând cu o ușurință perfectă în fața aparatului de fotografiat.

Când Rob anunță sfârșitul ședinței de fotografiat, ea scoase totuși un oftat de ușurare și trecu din nou lanțul în jurul gâtului lui Stanley.

Cum ea îi adresă un salut scurt și se îndepărta deja, reporterul se lansă pe urmele ei. Greutatea echipamentului îi conferea un mers cam stângaci.

– Așteptați, miss Collins! strigă el.

Dresoarea se opri locului și, mângâind distrată capul lui Stanley, întrebă:

– Nu puteți încheia interviul cu Jake?

În tonul ei politicos se simțea o ușoară iritare. Neresemnându-se totuși s-o lase să plece, Rob spuse:

– Aș dori să vă mai întreb despre...

– Ești obosită, Sam? interveni Jake.

Modul brutal cum îl întrerupsese pe reporter, însemna un avertisment. Cu toate acestea, Sam replică, scuturând din cap:

– Nu, Jake.

Reluându-și drumul în compania celor doi bărbați,

începu să răspundă cu bunăvoință reporterului.

– Vreți să-mi reamintiți vârsta dumneavoastră?

– Tocmai am împlinit douăzeci și opt de ani.

– Și vă place munca pe care o faceți?

Întrebarea aceasta avu darul să aducă un surâs larg pe fața tinerei femei.

– Da, mult.

– Nu v-ați gândi niciodată să vă căsătoriți, să întemeiați o familie, să duceți o viață mai... normală?

Rob sesiză imediat brusca încordare a interlocutoarei lui. Ea răspunse totuși, cu o voce neschimbată:

– Mă îndoiesc că există un bărbat capabil să înțeleagă pasiunea mea pentru animale și stilul de viață pe care mi l-am ales.

Pradă unei curiozități prea vii pentru a respecta limite de care era totuși pe deplin conștient, Rob întrebă:

– Există cineva în viața dumneavoastră, miss Collins?

Fără să răspundă de data asta, ea se întoarse și Jake interveni pe un ton tăios:

– Subiectul nostru este dresajul.

– Da... da... murmură Rob.

Orientând altfel conversația, reporterul continuă

aproape imediat:

– Cum a luat naștere această pasiune pentru animalele sălbatice?

– Tatăl meu era dresor. Am crescut în acest univers și n-am dorit niciodată să exercit altă meserie.

– Sunteți fiica lui John Collins, nu-i așa? A fost ucis în timp ce turna un film în India și...

– Este exact, i-o tăie Sam. Terminăm curând?

– Da, miss Collins. Nu vă mai rețin decât o clipă. Vă rog să mă iertați pentru că v-am trezit amintiri dureroase. Să vorbim mai curând despre viitor. Care sunt planurile dumneavoastră?

– Sunt în curs de pregătire a unui documentar despre oamenii care încearcă să trăiască acasă la ei împreună cu animale sălbatice. Se va difuza nu peste mult timp la televiziune.

– Și după aceea, ce...

Fără să-i lase timp să-și continue fraza, ea declară:

– Încă n-am nimic prevăzut.

Îi adresă un zâmbet politicos, dar înghețat. Degeaba se întrebă Rob ce făcuse ca să-i displacă. În orice caz, simțea că Sam îi scăpa iremediabil.

– Lui Stanley îi este prea cald. Îl duc în cușca lui,

anunță ea și, fără să aștepte reacția reporterului, îl abandonă și se îndepărtă cu pași mari.

– Bine... bineînțeles, bâigui Rob când ea deja nu mai putea să-l audă.

El contemplă tânăra femeie și animalul mișcându-se cu aceeași eleganță înnăscută, exprimând o profundă armonie cu natura înconjurătoare. Gânditor, evocă mental fotografiile pe care le făcuse și brusc, ca și cum ieșea dintr-un vis, își luă aparatul pentru a prinde o ultimă imagine pe peliculă, o imagine care le depășea pe toate celelalte. Dresoarea și leul se detașau în lumina roșiatică a apusului de soare, unul lângă altul, uniți de o legătură misterioasă și fantastică. Rob vedea deja această fotografie pe coperta revistei pentru care lucra.

***

Steve Fitzgerald puse aparatul de ras pe poliță și, părăsind sala de baie alăturată biroului, reveni în încăperea vastă.

– Jenny, în seara asta nu mai vreau să fiu deranjat sub niciun motiv, îi spuse el secretarei, prin intermediul interfonului.

Aceasta încuviință și închise aparatul. El se întoarse în baie oftând, pentru a-și termina treaba. Oglinda îi întoarse imaginea unui om istovit și descumpănit.

Terminând bărbieritul, îndepărtă prosopul legat în jurul mijlocului și potrivi temperatura apei dușului. Mintea lui relua fără răgaz aceleași evenimente: întoarcerea precipitată din Puerto Rico, situația catastrofală pe care o lăsase acolo. Trebuia să găsească o soluție, și încă foarte repede.

Luând săpunul, îl trecu peste brațe și peste piept, efectuând un ușor masaj. Apa caldă ajutându-l să se destindă puțin, se expuse apoi total jetului binefăcător.

După aceea, trecu pe apă rece, sperând să provoace un șoc salutar organismului său, trezind astfel în el destulă energie pentru a duce până la capăt teribila noapte care începea.

Soneria telefonului răsună brusc, deranjându-l. Mormăind o înjurătură, ieși de la duș, își legă din nou prosopul în jurul șoldurilor și se duse să răspundă.

– Steve, te caută Michael. M-am gândit că preferi

să-i vorbești personal.

– Ai făcut bine, Jenny. Fă-mi legătura.

Fără să-i pese că era ud, Steve se trânti în imensul său fotoliu de piele din fața biroului și deschise cutia de țigări.

– Steve? întrebă Michael, fostul său coleg și vechi prieten.

– Cum ai aflat că sunt la Los Angeles? întrebă el.

– Eu știu tot! glumi interlocutorul lui. Pentru a-ți mărturisi totul, am încercat să dau de tine la Puerto Rico și Helen mi-a relatat trista ta poveste.

Steve se încruntă. Puțin îi păsa de Helen în momentul acesta! Aprinzându-și o țigară, trase adânc din ea înainte de a declara:

– Așadar, nu mai am nimic să-ți comunic.

Închise ochii. O durere surdă îi zvâcnea în tâmple, anunțând o migrenă violentă.

– Ce intenționezi să faci? întrebă Michael.

– Să încep căutarea unui alt dresor, oftă el.

– Ai pe cineva în vedere?

– Pe nimeni, absolut pe nimeni. Dar de data asta, voi căuta eu însumi. Și voi găsi un dresor adevărat, capabil să obțină ce dorim noi de la animale.

– Cât de mare este întârzierea ta?

– Trei săptămâni.

Steve trase un al doilea fum, apoi strivi cu un gest nervos țigara într-o scrumieră.

– Ai dat cel puțin dovadă că știi să iei la timp hotărârea potrivită. Era preferabil să concediezi dresorul îndată ce ți-ai dat seama de incompetența lui.

– Da... ascultă, Michael, am să te las. Trebuie să mă ocup de înlocuirea lui, timpul mă presează.

– Te-am sunat tocmai în legătură cu asta. Imediat ce am aflat natura dificultăților tale, m-am informat și...

– Și? întrebă Steve, nerăbdător.

– Îți amintești de Jake Weston și de John Collins?

Steve se gândi o clipă și încuviință.

– Da... Collins n-a fost ucis de un tigru?

– Este exact; dar Weston conduce încă o rezervație de animale sălbatice la Palm Springs, explică Michael. Are angajați câțiva dresori care se numără printre cei mai buni din lume. De ce n-ai lua legătura cu el? Nu riști nimic!

– Îmi salvezi viața, Michael! exclamă Steve, făcând rapid însemnări pe un blocnotes. Weston a făcut cinema în tinerețe. Sunt sigur că va putea să-mi

recomande pe cineva. Dacă trebuie, îl voi plăti să vină el însuși.

Michael izbucni în râs.

– E rândul tău să intri în joc! exclamă el. În caz de nevoie, sună-mă mâine dimineață la birou. Noroc!

– Mulțumesc, răspunse Steve.

După ce închise, fixă câteva secunde telefonul, fără să se miște. Apoi, cu mișcări care exprimau o profundă determinare, își aprinse o altă țigară și ridică din nou receptorul.

***

Am întârziat, Jake? întrebă Sam când se deschise ușa casei.

– Nu, draga mea, o asigură el pe un ton afectuos.

Strecurându-și brațul sub al ei, o invită să intre în locuința al cărei stil și amenajare aminteau de o casă de ranch. Sam regăsi cu plăcere salonul. Aici, se simțea în largul ei.

– Ce pot să-ți ofer? o întrebă el.

– Ai bere?

– Firește.

Jake se îndreptă spre un bar care ocupa un colț al încăperii. Era vorba de o mobilă remarcabilă, de care era foarte mândru. O salvase de la distrugere dintr-un vechi bar în ruină din Nevada, și tăblia din lemn sculptat ascundea acum un mic frigider.

– Sunt mulțumit de tine, Samantha. Ai făcut minuni astăzi, afirmă Jake, servindu-și invitata.

Simula o bună dispoziție care pe ea n-o înșela. Își făcea griji pentru ea, și gândul că avea în acest bărbat un sprijin adevărat o reconforta. Se comporta ca un tată față de ea, înlocuindu-l pe cel care-i lipsea atât de mult. Așezându-se lângă ea pe canapea, el sugeră:

– Cinează cu noi, seara asta.

– Nu prea mi-e foame, replică ea.

Cuta de îngrijorare se adânci și mai mult pe fruntea lui Jake. De obicei, Sam îi destăinuia spontan necazurile sau frământările ei, dar astăzi se închidea în ea, fără să se decidă să-i vorbească. Se gândea la reporter, la interesul evident pe care i-l inspirase în cursul după-amiezii. Desigur, știa să adopte o atitudine menită să descurajeze avansurile bărbaților, reușind să se arate

de gheață. Cu toate acestea, în sinea ei cunoștea o descumpănire apropiată de panică. Își imaginase totuși că cei douăzeci și opt de ani reprezentau o etapă în viața ei, un pas înainte. Din nefericire, se înșelase. Umbra teribilului trecut continua să planeze asupra ei.

– Haide, rămâi! insistă Jake. Maria a preparat mâncarea ta preferată.

– Bine, voi gusta din ea, consimți Sam, smulgându-se cu prețul unui efort din gândurile ei.

Jake se ridică, îi luă din mână paharul gol și o conduse la bucătărie. Încăperea imensă reprezenta un colț de odihnă foarte confortabil, dotat cu scaune frumoase și cu o masă grea din lemn de stejar. Pa placa șemineului de piatră se aliniau vase de mărimi și de forme variate, iar pe pereți se vedeau fotografii cu Sam pozând cu animale sălbatice.

– Ia loc, draga mea, indică el invitatei unul dintre scaune.

Așezându-se la dreapta ei, Jake își chemă soția. Sam adresă un surâs larg mexicanei care li se alătură. Vedea în ea mama pe care n-o avusese niciodată. Maria o înconjura cu atenția ei din cea mai fragedă copilărie, o ajutase să depășească momentul dificil când

adolescenta devine femeie, o învățase să coasă, să gătească, să se ocupe de grădină.

Acum, Maria era cu spatele la ea și la Jake. Aplecată deasupra mașinii de gătit, termina prepararea felului de mâncare italian ale cărui arome delicioase pluteau în încăpere.

Mâncară toți trei în tăcere. De fapt, Sam se mulțumea să guste puțin, și Jake o urmărea.

– Ești încântătoare, seara asta. Ieși cu Matt? întrebă el după o pauză.

Sam nu-și putu reține un surâs. Jake avea o părere proastă despre Matthew și modul cum îi rostea numele o spunea limpede. Ea scutură din cap.

– Nu, doream numai să mă îmbrac puțin.

Purta un pantalon bleumarin cu o croială elegantă, în contrast cu bluza în carouri în care domina roșul, și cizme albe gen cow-boy. Adoptase o ținută îngrijită în speranța să se simtă mai în largul ei. Din nefericire, dezorientarea ei persista.

– Jake are dreptate, întări Maria spusele soțului ei.

– Mulțumesc, replică ea, conștientă de eforturile făcute de gazde ca s-o înveselească.

Silindu-se să-și alunge cel puțin pentru moment

grijile, ca să nu-i indispună mai mult, întrebă pe tonul cel mai firesc:

– Crezi că domnul Drysdale este mulțumit de interviul pe care l-a realizat?

Jake voia să-i spună punctul lui de vedere când răsună soneria telefonului.

– Nu răspunde, îi sugeră Maria.

– Acordați-mi o clipă, zise el totuși, ridicându-se și părăsind încăperea.

Când reveni, arbora o expresie ciudată.

– Ghiciți cine m-a sunat! exclamă el.

– Cine? întrebară într-un singur glas Sam și Maria.

– Steve Fitzgerald, regizorul acelui film a cărui acțiune se desfășoară în junglă, cu Helen Nair în rolul principal. Am citit un articol referitor la asta, vă amintiți, nu-i așa?

În prada unei emoții evidente, nu înceta să-și treacă mâna prin părul cărunt. Cum Sam și Maria îl priveau întrebător, el le explică:

– Dacă am înțeles bine, tocmai a concediat un dresor incompetent. Unul dintre prietenii lui l-a sfătuit să mi se adreseze mie pentru a-i trimite pe cineva la Los Angeles chiar în seara asta.

– În seara asta! exclamă Maria.

– Pe cine te gândești să trimiți? întrebă Sam.

– M-aș fi dus eu însumi, dacă nu așteptam lupii aceia dintr-un moment în altul.

Jake păru să reflecteze, apoi ochii lui se opriră asupra Samanthei. Ghicindu-i intențiile, ea scutură imediat din cap.

– Nu, Jake, nu eu.

Jurase să nu mai lucreze niciodată pentru cinematografie. De asemenea, nu voia să-l întâlnească pe Steve Fitzgerald. Fără să fie interesată în mod deosebit de acest bărbat, cunoștea ca toată lumea poveștile care circulau pe seama lui, povești prea extraordinare pentru a fi adevărate. Presa îi atribuia fără încetare noi cuceriri. După trista experiență a mariajului ei, Sam n-avea încredere în genul acesta de personaj.

– Du-te acolo, trebuie, susținu totuși Jake. Ești cea mai bună dresoare de animale sălbatice și ai dovedit ce ești în stare cu elefanții și cu cimpanzeii. Du-te să-l vezi pe Steve Fitzgerald și convinge-l să te angajeze.

– Jake... protestă slab tânăra femeie.

– Sam, este șansa vieții tale. N-o lăsa să-ți scape!

Jake își înăbuși un suspin. Câte discuții avusese cu Sam! Făcuse deseori eforturi s-o convingă să dea carierei sale o orientare mai ambițioasă, dar ea se încăpățâna să rămână la Palm Springs. Pretindea că este foarte mulțumită de munca ei. În rare ocazii consimțise să se ducă la Los Angeles pentru a participa la un film, nu fără să se fi interesat înainte de oamenii cu care urma să aibă de-a face. După părerea lui Jake, își irosea astfel imensul talent, și de data asta înțelegea s-o împiedice să acționeze împotriva propriului ei interes.

– Du-te acolo, Sam, repetă el, ridicând mâna într-un gest imperios când interlocutoarea lui vru să-l întrerupă. Sam, te rog, fă-o pentru rezervație. Matt nu este destul de bun, Susan este abia la început, Coleen este în Africa, și Joe nu este nici el disponibil.

– Susan nu mai este o debutantă, obiectă Sam. Dacă o trimiți cu...

Dându-și seama că Jake n-o mai asculta, Sam nu-și termină fraza. Îl studie atent, încercând să-i ghicească gândurile.

– Jake, doar nu...

Acesta se prefăcea absorbit în contemplarea buchetului de flori care decora masa.

– Nu se poate! Doar nu i-ai spus că vin eu?

Jake înclină din cap.

– Ba da, te așteaptă. Sună-mă imediat ce te întorci. Noroc!

Fără să-i lase tinerei femei timp să reflecteze, o prinse de umeri și o conduse la mașina ei.

***

Pe autostrada care o conducea la Los Angeles, Samantha recunoscu în fine motivul tristeții ei. Punându-i în această după-amiază întrebări despre viața ei particulară, Rob Drysdale atinsese un subiect dureros.

La vârsta de optsprezece de ani și marcată tragic de moartea tatălui ei, Sam participase la realizarea unui serial de televiziune. Paul Hartnell întruchipa eroul în povestea unei familii care trăia cu un tigru. O invitase pe Sam chiar din prima seară la restaurant, și după câteva luni o ceruse în căsătorie. Neîndoindu-se de el nicio clipă în naivitatea ei, orbită de fericire, de o

emoție pe care o considera greșit drept dragoste, Sam își legase destinul de această ființă egoistă și fără scrupule.

Trecutul îi revenea în minte sub forma unor imagini insuportabile. Întins pe canapeaua din salonul micului lor apartament, Paul aștepta zile întregi roluri pe care nimeni nu i le propunea. Și în timp ce el se lamenta și se plictisea, ea muncea pentru doi.

În intimitate, se arătase întotdeauna brutal și lipsit de delicatețe. Sam ajunsese foarte repede să-i fie groază de scurtele lor îmbrățișări. Crescând într-un mediu al bărbaților, nu avea pe vremea aceea nici măcar o singură prietenă căreia să i se destăinuie.

Păstrând pentru ea decepțiile și tristețea, suportase fără să se plângă, aproape un an de zile, o situație care nu înceta să se înrăutățească. Certurile deveniseră din ce în ce mai frecvente și din ce în ce mai violente, o prăpastie tot mai mare deschizându-se între ea și Paul.

Și apoi, într-o zi la întoarcerea acasă, îl surprinsese în propriul lor pat cu o starletă.

Scuturând din cap, Sam încercă să se concentreze asupra drumului din fața ei, dar viziunile o urmăreau inexorabil. Plecase imediat, fără să-i lase lui Paul timp să

schiţeze un gest sau să scoată un cuvânt. Jake o primise în rezervaţie, dând dovadă de o discreţie egală cu devotamentul lui. Se instalase chiar a doua zi în casa tatălui ei, şi odată divorţul pronunţat, nu-l mai revăzuse niciodată pe Paul.

După această experienţă dezastruoasă, se închisese în ea însăşi. Nimeni nu cunoştea în amănunt încercarea prin care trecuse. Faţă de bărbaţi, rămânea în defensivă.

Cu toate acestea, cu trecerea anilor, atitudinea ei se schimbase uşor. La douăzeci şi opt de ani, recunoştea caracterul prea categoric al hotărârilor ei. Se închisese într-un refuz al lumii şi al dragostei pe măsura şocului care o distrusese. Ajunsese să recunoască faţă de ea însăşi că singurătatea o apăsa în fiecare zi mai mult, astfel că se străduia să stabilească noi relaţii, să privească viitorul cu încredere şi optimism. Din nefericire, niciunul dintre bărbaţii pe care-i întâlnea nu răspundea speranţelor ei.

Nu vedea în Matthew Simmons decât un companion agreabil şi spiritual. Dresor mediocru, era în schimb un om de caracter şi petrecea întotdeauna momente plăcute în compania lui. Şi totuşi, i se întâmpla uneori să rămână noaptea întinsă în patul ei fără să-şi găsească

somnul. Își deplângea iluziile pierdute, visurile de dragoste, de pasiune, de tandrețe și de fidelitate care se risipiseră ca un fum. Își amintea cu dureroasă acuitate zilele binecuvântate ale adolescenței. Ce nu-și imaginase pe vremea aceea? Că cel pe care-l așteptase întotdeauna pentru a descoperi în sfârșit fericirea nu exista...

Un claxon o trezi brusc la realitate și, strângând volanul în mâini, se redresă pe scaunul ei. Unde va găsi oare curajul să onoreze întâlnirea pe care Jake o stabilise din nefericire pentru ea?

Un panou o anunță că intra în districtul Los Angeles și circulația deveni mai intensă. Părăsi autostrada la ieșirea următoare. Revoltându-se brusc împotriva deprimării ei, își promise să se arate determinată să scurteze la maximum întrevederea cu Steve Fitzgerald.

Capitolul 2

– Dumneavoastră sunteți Sam Collins? exclamă secretara lui Steve Fitzgerald, pe un ton neîncrezător.

Obișnuită cu uimirea oamenilor care, induși în eroare de diminutivul ei, se așteptau să vadă un bărbat, Sam îi zâmbi tinerei femei.

– Da, afirmă ea. Am întâlnire cu domnul Fitzgerald.

– Doar nu sunteți dresor! exclamă din nou secretara, făcând ochii mari.

– Ba da.

Secretara studie cu un aer din ce în ce mai uluit femeia blondă pe care o avea în față.

– Dumneavoastră... lucrați într-adevăr cu animale

sălbatice?

Sam izbucni în râs.

– Nu este nimic extraordinar în asta, vă asigur. Puteți să mă anunțați domnului Fitzgerald?

– Veniți, vă voi conduce în biroul său.

În timp ce mergea de-a lungul unui culoar interminabil, Sam trăgea nervos de pulpanele taiorului. De ce era atât de agitată? Era vorba de o simplă întrevedere care n-o angaja la nimic.

– Duceți fără îndoială o viață pasionantă! îi aruncă secretara cu invidie.

Intrară într-o încăpere vastă a cărei amenajare contrasta cu modernismul impersonal al holului. Un bărbat își pusese acolo semnătura, Sam o simți imediat. Privirea ei înregistră fiecare element al mobilierului masiv, din lemn de culoare închisă. Pe birou, o scrumieră mare aproape dispărea sub o avalanșă de mucuri de țigară și mai multe pahare goale zăceau pe mapa cu sugativă. Un miros înțepător de fum de țigară impregna atmosfera.

– Unde este domnul Fitzgerald? întrebă Sam.

– Trebuie să apară dintr-o clipă în alta. Vreți o cafea?

– Cu plăcere, răspunse ea oftând.

Trezită de la ora șase dimineața pentru a lucra aproape fără întrerupere, începea să simtă o oboseală de înțeles.

– V-o aduc imediat, zise secretara. Doriți lapte și zahăr la cafea?

– Da, vă rog.

Tânăra femeie dispăru fără zgomot și, profitând de acest scurt răgaz, Sam căscă și se întinse. Foi de hârtie răspândite prin încăpere și pe birou, pline de corecturi făcute cu roșu, îi atraseră atenția. Aparțineau cu siguranță unui scenariu de film. Împinsă de curiozitate, Sam ridică una din ele și începu să citească. Gura ei frumoasă schiță involuntar o grimasă în timp ce abandona pagina ca să ia alta. Exact în clipa aceea, o voce de bărbat cu timbru grav răsună lângă ea.

– Ce naiba faci aici?

Sam tresări. Bărbatul care intrase părea că umple toată încăperea cu prezența lui. Spațiul lipsea brusc de acolo, ca și aerul. Cu toate simțurile în alertă, Sam îl cercetă amănunțit pe nou-venit, remarcându-i părul negru și ochii de un albastru-intens, luminos. Incapabilă să-și desprindă ochii de el, îi ghici corpul puternic și atletic sub costumul de o croială impecabilă.

Fixând-o la rândul lui, bărbatul înaintă spre ea. Se simți tentată să se retragă, dar n-o făcu. În meseria ei, exista un imperativ absolut: să nu-și arate niciodată teama în fața animalelor sălbatice. Steve Fitzgerald îi amintea de unele animale din rezervație, deosebit de periculoase și neînduplecate, cărora n-ar fi fost niciodată posibil să le frângi voința. Trebuia să reușească cel puțin să le țină la respect și, ridicând capul, Sam lăsă pagina de scenariu pe birou și întinse mâna.

– Bună seara, domnule Fitzgerald. Sunt Samantha Collins.

O licărire amenințătoare apăru în ochii albaștri, apoi, spre marea uimire a lui Sam, interlocutorul ei izbucni brusc în râs.

– Ascultă, micuțo, n-am timp de pierdut. Unde este domnul Collins?

Iritarea depășindu-i temerile, tânăra femeie replică prompt:

– Eu sunt Sam Collins. Și dacă nu mă credeți, sunați-l pe Jake Weston.

Steve Fitzgerald vru să răspundă când se bătu la ușă.

– Intră! aruncă el pe un ton nerăbdător.

Secretara intră în încăpere cu un aer temător, îi adresă lui Sam un surâs slab și, după ce depuse cafeaua promisă pe măsuța joasă din fața canapelei de piele, se grăbi să dispară din nou.

Bărbatul acesta părea că-și teroriza anturajul. Ce ce drept? Într-o mișcare de revoltă și de sfidare, Sam își luă calm cafeaua și începu să bea fără să-l slăbească din ochi.

Dominând-o cu mai mult de un cap, Steve Fitzgerald măsura probabil un metru optzeci, poate chiar mai mult. Pielea lui bronzată dovedea că ducea o viață în aer liber. Era fără îndoială foarte frumos... când binevoia să zâmbească. Din păcate, în momentul acesta arbora o expresie furioasă. Ridicând telefonul, el începu să formeze un număr.

Întorcându-i deliberat spatele, Sam se îndreptă spre una dintre ferestre. În spatele ei, îl auzi vorbind:

– Bună seara, aș vrea să vorbesc cu Jake Weston... Da, aștept.

În timp ce încerca să-și păstreze calmul, Sam simțea privirea lui Steve fixată asupra ei, o privire arzătoare pentru care taiorul și bluza ei nu constituiau obstacole. Tulburată fără voia ei, nu găsea niciun gust cafelei și nu

distingea nimic din peisajul urban care se desfăşura în fața ei.

– Domnul Weston? Bună seara, aici Steve.

Pe durata scurtei tăceri care urmă, Sam își imagină neliniștea lui Jake la celălalt capăt al firului.

– Nu, totul este în ordine, asigură regizorul. Voiam doar să știu de ce mi-ați trimis o femeie pentru o muncă de bărbat.

Se exprima pe un ton ironic pe care Sam îl considera foarte iritant.

– Eu așteptam un anume domn Sam Collins și descopăr în biroul meu o făptură fermecătoare care pretinde...

Urmă o nouă tăcere și Sam schiță un surâs satisfăcut. Un bărbat atât de arogant merita lecția pe care Jake era pe cale să i-o dea.

– Ah, ea este! Adevărat?... V-am cerut totuși cel mai bun dresor al dumneavoastră și nu pot să cred că... Ah! Sunteți sigur?... Ah!

Steve părea din ce în ce mai stupefiat. Înăbușindu-și cu mare greutate dorința de a izbucni în râs, Sam se întunecă la față instantaneu când îl auzi spunând:

– Foarte bine, va fi perfect. Trimiteți-mi-l. Îl voi primi

mâine dimineață la ora opt.

În momentul când închidea telefonul, Sam își puse ceașca goală pe o mobilă și se răsuci pe călcâie pentru a-i face față. Ghicise că Jake îi oferise serviciile lui Matthew.

– Aveți întâlnire cu Matthew Simmons mâine? întrebă ea într-o manieră directă, aproape brutală.

– Da, răspunse Steve pe același ton.

Tânăra femeie avu din nou impresia că se topește sub privirea care o cerceta cu evidentă insistență.

– Domnișoară Collins, înțelegeți-mă bine. Personal n-am nimic împotriva dumneavoastră, dar am nevoie de un bărbat. Munca pe care i-o propun este prea dură pentru o femeie.

Uitând că nici măcar nu vrusese să-l întâlnească pe Steve Fitzgerald, Sam replică tăios:

– Puțin mă interesează! Dumneavoastră sunteți cel care face o greșeală!

Luându-și cu un aer hotărât poșeta, se îndreptă spre ușă. Steve o ajunse din doi pași și o opri punându-și mâinile bronzate pe umerii ei.

– Domnișoară Collins, eu...

La acest contact, un val de căldură străbătu corpul lui

Sam. Tulburată, se desprinse cu un gest repezit.

– Nu mă atingeți! Nu vă veți comporta în felul acesta cu Matthew, nu-i așa?

Îl fixa cu mânie, cu ochi strălucitori și cu obrajii îmbujorați. Roși și bărbatul, de mânie, dar ea nu ținu seama. Cedând indignării, continuă cu o voce inegală, modelată de cursul impetuos al emoțiilor care o stăpâneau:

– Nu trăiți în secolul douăzeci, domnule Fitzgerald, permiteți-mi să v-o spun! Într-o zi, va trebui să admiteți că femeile sunt egale cu bărbații. Jake vă asigurase totuși că sunt cea mai bună dresoare de feline. Este adevărat, imaginați-vă! Dar sunteți liber să angajați pe altcineva. Aflați numai că vă găsesc detestabil și dc o îngâmfare intolerabilă!

Tânăra femeie fu obligată să se întrerupă o clipă pentru a-și regăsi suflul. Își dădu seama că tremura.

– Sunteți orbit complet de prejudecăți! îi aruncă ea după aceea, fără să dezarmeze. Nimeni nu ignoră problemele cu care vă confruntați în realizarea filmului. Aș fi putut să vă ajut. Este incredibil să văd unde poate duce un spirit mărginit și ignorant...

Se întrerupse când Steve o prinse din nou de umeri,

mai ferm decât prima dată, înfundându-și fără menajamente degetele în carnea ei.

– Este un noroc că nu pot lucra cu dumneavoastră, domnișoară Collins! ironiză el. Nu-mi mai lipsea decât o femeie isterică, incapabilă să se controleze. Scutiți-mă de crizele dumneavoastră de nervi, păstrați-le pentru cei apropiați!

Scos cu totul din fire, mormăi o înjurătură, apoi îi dădu drumul lui Sam, pentru a se întoarce la biroul lui. Ea îl privi aprinzând lampa de lucru și lăsându-se să cadă în fotoliu. În haloul de lumină aurie, fața lui își recăpătă aspectul impresionant. În spatele furiei care-i înăsprea trăsăturile, Sam sesiză o mare oboseală, un fel de vulnerabilitate care o emoționă, trezind un ecou surprinzător în adâncul ființei ei. Cu cât îl observa pe Steve, cu atât mai puțin se hotăra să plece. După câteva clipe, el își ridică ochii. Descoperind-o în același loc, se încruntă.

– Ce mai vreți?

Ea nu răspunse. O emoție inexplicabilă îi ridica un nod în gât. Steve o privi cu un aer gânditor și se încruntă și mai mult.

– Vă voi despăgubi pentru timpul pe care l-ați

pierdut și pentru deplasare.

Deschizând un sertar, își scoase carnetul de cecuri. Dar în timp ce el se apleca deasupra carnetului, Sam ieși din birou în vârful picioarelor.

Pe drumul de întoarcere, rulă cu toată viteza pe șoselele pustii, căutând un derivativ pentru exasperarea ei. Era trecut de miezul nopții când opri în sfârșit în fața casei.

De obicei, se oprea un moment pentru a contempla stelele sclipind pe cer și pentru a respira parfumul florilor care creșteau din belșug în jurul micii construcții albe. În noaptea asta, intră direct în casă.

Interiorul pe care-l redecorase după gustul ei îi aducea întotdeauna pace și consolare când revenea istovită sau frământată. La intrarea ei, un motan mare roșcat sări de pe canapeaua albastră și veni să se frece torcând de picioarele ei.

– Salut, Rusty! îi aruncă ea.

Se aplecă să-l mângâie, apoi se îndreptă spre bucătărie, unde îi dădu să mănânce și-i schimbă apa. În timp ce animalul începea să mănânce cu poftă, trecu în sala de baie, unde se grăbi să se dezbrace.

Dar dușul cald care ar fi trebuit s-o destindă nu avu

nicidecum efectul scontat. Ce i se întâmpla oare? Își făcea meseria într-o lume rezervată în mod tradițional bărbaților și trebuia destul de des să înfrunte reacții de respingere identice cu cea a lui Steve. De ce se înfuriase, de vreme ce de obicei se stăpânea perfect? Făcu un mare efort pentru a alunga din minte imaginea lui Steve, care o obseda. Când va înceta s-o urmărească oare cu ochii lui atât de albaștri și s-o provoace cu expresia lui sarcastică?

Ieși din sala de baie cu intenția fermă de a dormi mult. A doua zi era duminică și-și promise un repaos total. Se strecură în așternut și, întinsă pe spate, contemplă tavanul.

Somnul o ocolea, iar gândurile își continuau hora infernală. Și dacă Steve ar fi angajat-o? se gândi ea. Ce s-ar fi întâmplat? Iritată, se întoarse pe burtă. Închizând ochii, încercă să nu mai gândească. Afară, vântul trecea prin crengile copacilor. Răgetul unui leu care ajunse la ea din celălalt capăt al rezervației o făcu să surâdă. Rusty sări în patul ei și se răsuci de mai multe ori înainte de a se cuibări lângă ea. Torcea încet când o cuprinse în sfârșit somnul. Ultimul ei gând conștient fu pentru puiul de leu de care se bucura că-i va începe

curând dresajul, dar viziunea unui bărbat brunet cu ochi albaștri greu de susținut îi populă visurile.

***

O săptămână mai târziu, Sam își conducea calul favorit în deșert. Armăsarul arab se bucura de o formă excelentă și vivacitatea lui se acorda perfect cu dispoziția tinerei femei.

Ea îl lăsă un timp să galopeze, apoi îl trecu la trap, murmurându-i cuvinte liniștitoare. Trapul acesta îi permitea să admire peisajul din jurul ei. Îi plăcea mult locul acesta pe care majoritatea oamenilor îl disprețuia, unde nu se vedeau decât coline golașe și plante firave.

Ali scutură din cap și clopoțeii pe care Sam îi agățase de frâul lui scoaseră clinchete care se pierdură în imensitatea tăcută.

Sam întoarse calul din drum.

– Bine, Ali, zise ea, impunându-și să nu-și mai lase gândurile să rătăcească.

De ce oare nu reușea să-l uite pe Steve? Niciun

bărbat n-o impresionase vreodată în asemenea măsură. Îl angajase pe Matthew, care se dusese imediat la locurile unde se turna filmul. În ceea ce-l privește pe Jake, fidel discreției lui obișnuite, se abținuse de la orice comentariu și n-o deranjase pe Sam cu întrebări.

În timp ce tânăra femeie reflecta, o pată apăru la orizont. Nu întârzie să distingă un călăreț pe calul său și, lansându-l din nou pe Ali în galop, porni în întâmpinarea lor.

– Ce faci aici atât de devreme? întrebă Jake îndată ce se întâlniră.

Mângâind gâtul catifelat al lui Ali, ea răspunse:

– Avea nevoie de mișcare.

– Și altceva? insistă Jake.

Sam întoarse capul pentru a scăpa de privirea lui prea scrutătoare. Soarele care răsărea arunca o lumină portocalie asupra deșertului. Tânăra femeie se forță să se întoarcă din nou spre interlocutorul ei.

– Mă gândeam la întâlnirea mea cu Steve Fitzgerald, mărturisi ea, blestemându-se pentru emoția pe care o încerca rostind numele regizorului.

– Bănuiam, declară Jake, cercetând-o cu un aer gânditor. Sam, am fost cât pe-aci să te sun, astă-noapte.

Matthew s-a întors.

– Din Puerto Rico? se miră ea.

Jake încuviință cu un semn din cap.

– Și cine se ocupă de animalele lui Steve?

– Nimeni, deocamdată, replică Jake. Acum, mă bucur că n-ai fost angajată în locul lui Matt. După părerea lui, filmul acesta este un veritabil dezastru.

– Și ce se va întâmpla? Steve îl va termina, sau va prefera să renunțe?

– Încearcă să schimbe scenariul, limitând la minimum rolul animalelor, relată Jake. Autorul poveștii s-a retras în ajunul zilei când Matt a plecat.

– Și ce se întâmplă cu animalele, în situația asta? întrebă Sam.

La această întrebare, Jake se întunecă la față.

– Majoritatea dintre ele aparțineau primului dresor care le adusese cu el, dar unele au fost închiriate separat. Ele se află încă la locul de turnare, unde nu mai există nimeni calificat să le îngrijească. Matt a făcut ce a putut pentru ele. Se pare că sunt într-o stare jalnică. Au rămas un leu, un tigru, un pui de elefant și mama lui, păsări și cimpanzei. Culmea, actrița principală detestă animalele și face o viață de iad echipei. Oamenii sunt la

capătul răbdării și nu se mai gândesc decât la întoarcerea acasă la ei. Mă tem că aceste nefericite animale sunt ultima lor grijă.

Vorbind, Jake își reluase drumul spre rezervație și Sam îl urmă.

– Ce putem face, Jake? întrebă ea.

– Dacă n-ar fi vorba de salvarea unor animale, aș refuza să trimit pe cineva acolo. Cu atât mai rău pentru film!

Ca și Jake, Sam nu se sinchisea de film. Ea îi împărtășea numai îngrijorarea pentru animale.

– Trebuie să sufere de căldură! exclamă ea. Unde se desfășoară exact turnarea?

– În centrul insulei, acolo unde jungla este cea mai deasă. Locul nu se află totuși foarte departe de orașul San Juan, unde echipa se poate duce să se aprovizioneze potrivit necesităților.

– Ce scandalos! exclamă Sam. Se uită oare că animalele sunt ființe vii? Cum îndrăznesc să le trateze în felul acesta, și numai în singurul scop de a realiza un film?

– Ești naivă, draga mea! replică Jake. Știi totuși până la ce extreme îi poate duce uneori zeul dolar pe

oameni!

Ali și King, calul lui Jake, înaintau la trap unul lângă altul sub soare. Mânia o cuprindea pe Sam în timp ce intrau în rezervație. Responsabilul acestei cumplite dezordini se numea Steve Fitzgerald și ea l-ar fi dat bucuroasă pradă leilor ei!

Dându-și seama de dispoziția sumbră în care o aruncase discuția lor, Jake îi spuse, îndatoritor:

– Liniștește-te, Sam, am intenția să acționez. Voi contacta președinții asociațiilor pentru protecția animalelor și am speranțe să obțin câștig de cauză. Continuarea filmării va fi interzisă, animalele repatriate, și eu mi-am făcut treaba.

Tot restul dimineții, Sam nu încetă să se frământe și, gândindu-se la animale, se gândea totodată inevitabil la Steve.

În momentul când își termina masa de prânz, sună telefonul. Se aștepta să-l audă pe Matthew, dar recunoscu imediat vocea care întrebă:

– Domnișoara Collins?

Sam se înroși violent. Simți o clipă tentația să închidă, apoi răspunse pe un ton indiferent:

– Da.

– Sunt Steve Fitzgerald. Vă telefonez din Puerto Rico.

Tânăra femeie tresări. Știa dinainte ce urma să-i ceară regizorul.

– Domnișoară Collins, am nevoie de dumneavoastră, anunță el cu dezinvoltură, ca și cum formula o simplă banalitate.

Păstrând tăcerea, Sam încercă plăcerea să-l constrângă să se explice mai mult.

– Matthew a plecat, sunteți fără îndoială la curent, nu-i așa? continuă el.

– Jake mi-a comunicat în această dimineață, într-adevăr.

Tânăra femeie nu reușea să-și controleze intonația decât cu prețul unui imens efort.

– Îmi trebuie neapărat cineva experimentat pentru a se ocupa de animale, declară Steve.

– Ați fi dispus să angajați o femeie? întrebă ea.

Bărbatul oftă zgomotos, apoi izbucni furios:

– Da!

– Domnule Fitzgerald, după modul cum m-ați primit în biroul din Los Angeles, cum vă puteți gândi că aș mai intenționa să lucrez pentru dumneavoastră? aruncă ea, hotărând să profite la maximum de avantajul ei.

Întrebarea ei avu drept rezultat o lungă tăcere. Steve nu era fără îndoială obișnuit să suporte ironia unei ființe aparținând sexului slab.

– Nu este vorba de mine, domnișoară Collins, ci de animale, replică el în sfârșit. Dacă vă iubiți meseria, nu le veți lăsa să sufere. Eu nu pot face nimic pentru ele, contez pe dumneavoastră.

Fără să se pronunțe, Sam îl întrebă pe un ton tăios:

– De ce v-a părăsit Matthew?

Pe un ton grăbit și sacadat, Steve recunoscu fără tragere de inimă:

– Aveați dreptate, nu era la înălțimea cerințelor.

Sam începu să savureze această revanșă la care visase fără să spere o secundă că o va obține. Dar triumful ei luă foarte repede un gust amar. Dintr-odată, regretă faptul că-l cunoscuse pe Steve Fitzgerald în condiții neplăcute care afectau relațiile lor prezente. Regreta... Brusc, își dădu seama că o lua razna. În loc să reflecteze la idei atât de ciudate, trebuia să găsească o soluție pentru animale.

– De ce nu opriți turnarea filmului? sugeră ea. Renunțați și trimiteți animalele înapoi în Statele Unite.

Nu se gândea câtuși de puțin să-și umilească

interlocutorul, și fără îndoială el își dădu seama, deoarece declară foarte simplu:

– Este imposibil... din motive personale.

Urmă o nouă tăcere, în timpul căreia Sam simți tensiunea regizorului.

– Domnișoară Collins, am să vă prezint cererea mea pentru ultima dată...

La aceste cuvinte, Sam închise ochii, concentrându-se asupra vocii grave și melodioase.

– Acceptați să urcați în primul avion cu destinația Puerto Rico, pentru a mă ajuta să-mi termin filmul?

Ea nu stătu pe gânduri, consimțământul scăpându-i spontan de pe buze:

– Da, accept.

Imediat ce rostise cuvintele, deschise ochii și realiză angajamentul pe care și-l luase. Chiar de la distanță și chiar prin telefon, Steve reușea s-o tulbure până într-atât încât o împiedica să lege două gânduri coerente.

Abia arătându-și ușurarea, el adoptă imediat un ton clar și precis de om de afaceri.

– Un avion pleacă de la Los Angeles la ora șase, seara asta. Face escală la Miami și veți sosi la San Juan mâine

dimineață. Puteți să fiți gata?

– Da.

– Foarte bine, eu mă ocup de rezervarea biletului și vă aștept la San Juan.

– Așa rămâne. La revedere, domnule Fitzgerald.

Sam închise telefonul și privirea ei se pierdu în gol. Fără legătura cu Steve, lipsită de vocea lui cu inflexiuni persuasive, regăsi realitatea rece și nu se mai înțelese pe ea însăși. Își trădase hotărârile. De ce risca din nou să se expună lumii cinematografiei, și pe deasupra cu un bărbat ca Steve? Ce nebunie!

Rătăcind gânditoare prin încăpere, privirea ei întâlni mica pendulă de pe placa șemineului și se văzu constrânsă să pună punct imediat regretelor. Îi rămâneau doar patru ore să se pregătească și să ajungă la aeroportul internațional din Los Angeles.

***

Jake dezaproba decizia lui Sam, dar nu-și exprimă deschis opoziția. Cu o expresie sumbră, păstră

dimpotrivă tăcerea în timpul drumului. Mutismul lui îi convenea de altfel tinerei femei, care n-avea dispoziția să discute mai mult decât să dea înapoi.

La vreo cincisprezece kilometri de aeroport, Jake se hotărî totuși să vorbească:

– Sam, aș vrea să te mai gândești.

Tânăra femeie se redresă pe scaun, și zvelta ei siluetă care impunea atât animalelor sălbatice exprima o profundă determinare.

– Animalele sunt pe cale să se prăpădească, Matt ți-a descris situația. Nu le pot abandona în voia sorții, știi foarte bine.

Cum Jake nu spunea nimic, ea adăugă:

– Îmi pare rău că te nemulțumesc, dar nu-mi voi schimba părerea. Nu încerca să mă convingi să nu plec.

– Dacă cel puțin aș fi avut o șansă! exclamă șoferul ei, clătinând din cap.

Îmblânzindu-se, Sam puse afectuos o mână pe brațul lui.

– Jake, la cea mai mică problemă, îți voi telefona.

– Și eu voi veni cu primul avion, promise el.

Tăcerea căzu din nou între tânăra femeie și însoțitorul ei, nefiind ruptă decât în interiorul

aeroportului, unde domnea o animație intensă. Jake așteptă momentul când Sam se prezentă la poarta zborului ei pentru a-i dezvălui fondul neliniștilor lui:

– Sam, ești liberă să acționezi cum crezi de cuviință, dar țin totuși să-ți spun că astăzi nu sunt de acord cu tine. Există destui regizori pentru ca să nu lucrezi cu Steve.

Coborând vocea fără voia lui, adăugă:

– Când te-ai întors de la Los Angeles, m-am informat în privința lui. Are o reputație groaznică. Ai grijă.

Sam simți că roșește. De ce nu se informase Jake înainte s-o trimită să-l întâlnească pe Steve? Desigur, îi părea rău pentru el, dar acum era prea târziu.

– Jake, niciun bărbat nu mă sperie, afirmă ea cu o siguranță pe care era departe de a o simți.

Însoțitorul ei schiță o expresie stânjenită.

– Tatăl tău ar fi vorbit așa cum fac eu. Participând la realizarea a numeroase filme, cunoștea ambianța amețitoare a turnărilor, influența ei asupra comportamentului oamenilor. Trebuie să rămâi lucidă, Sam, să nu-ți pierzi capul, pentru a fi capabilă să faci diferența între o simplă...

– Știu, Jake, îl opri tânăra femeie.

Prin minte i se derulă rapid amintirea anului mariajului ei cu Paul, umilința și amărăciunea pe care le trăise.

– Voi rămâne circumspectă, declară ea strângând cu căldură mâna lui Jake. De altfel, n-ai de ce să te temi, Steve îmi displace profund.

În clipa când rostea aceste cuvinte, o emoție puse în mod viclean stăpânire pe ea. Vrând s-o ignore, adăugă:

– Mă voi achita de sarcină cât voi putea de bine, și voi reveni cât mai repede posibil.

Jake oftă.

– Când te-am trimis la Los Angeles, îți doream din toată inima să obții această slujbă, iar acum aș da orice să nu pleci, mărturisi el pe un ton chinuit.

Rândul pasagerilor începu să înainteze și Sam se grăbi să depună un sărut pe obrazul lui Jake înainte de a pătrunde în sala de îmbarcare. Lăsa în urma ei viața solitară și protejată pe care o dusese ani de zile.

– Samantha!

La apelul lui Jake, se întoarse. Credinciosul prieten al tatălui ei îi zâmbea.

– Arată-le de ce ești în stare! îi strigă el cu o voce puțin răgușită din cauza emoției.

Capitolul 3

– Treziți-vă, domnișoară! zise stewardesa scuturând-o încet pe Sam de umăr. Vă rog să vă prindeți centura, vom ateriza la San Juan.

Sam se redresă și-și întinse membrele amorțite. Când se urcase în avion aseară, își imaginase că nu va putea dormi nici măcar o secundă. După ce răsfoise mai multe reviste, întocmise o listă sumară cu îngrijirile necesare animalelor aflate la locul de turnare a filmului. În ciuda previziunilor ei, oboseala îi învinsese iritarea și, odată trecută escala de la Miami, ațipise.

Aruncând o privire prin hublou, contemplă apele Mării Caraibilor cu tonurile ei bogate și schimbătoare

evocând safirul, acvamarinul, și mai departe smaraldul și chiar ametistul. Având în vedere decalajul orar, era ora zece dimineața. Lăsându-se din nou pe spătarul scaunului, Sam își prinse centura de siguranță și așteptă.

Avionul execută o aterizare perfectă, fără cea mai mică zdruncinătură. În timp ce ceilalți pasageri se grăbeau cu toții spre ieșire, Sam nu se mișcă. Detesta înghesuiala. În această duminică, Steve cu siguranță nu turna, astfel că nici el nu era grăbit.

Simplul fapt de a se gândi la regizor o tulbura. Dar ce-i păsa ei de Steve Fitzgerald? Ea se deplasase pentru animale și nu trebuia să se gândească decât la munca ei. Totuși, perspectiva reîntâlnirii acestui bărbat îi provoca un amestec de teamă și de neliniște. După divorț, se arătase întotdeauna de o extremă rezervă în relațiile cu bărbații, păstrând inițiativa și controlul fiecărei situații. Dând dovadă de diplomație sau de răceală când era cazul, îi îndepărta pe inoportuni și evita complicațiile de ordin sentimental. În Matt, găsise un companion fermecător, un adevărat camarad înțelegător, care respecta limitele impuse de ea fără să-i creeze cea mai mică dificultate.

Cu Steve, lucrurile stăteau din nefericire cu totul altfel, ca și cum în prezența lui Sam își pierdea toată voința și bunul – simț. Și peste toate, își dădea seama de puterea pe care o exercita asupra ei...

Dar se deplasase pentru animale și nu trebuia să se gândească decât la munca ei, își repetă ea. Tresări brusc când o mână se așeză pe umărul ei.

– Nu vă simțiți bine?

O recunoscu pe stewardesa care o privea cu un aer contrariat. Avionul era aproape gol.

– Nu-i nimic, sunt doar puțin obosită, explică ea ridicându-se și luându-și bagajul de mână.

– Este normal ca după un zbor de o asemenea durată să vă simțiți obosită. Odihniți-vă și vă veți reveni. Vă urez un bun sejur la Puerto Rico.

– Mulțumesc, răspunse ea.

Părăsi aparatul clătinându-se ușor și netezindu-și fusta albastră. Slavă Domnului, mătasea nu se șifona. Spera să-l înșele pe Steve printr-o înfățișare profesională care nu coincidea nicidecum cu emoțiile care o încercau.

Îndată ce pătrunse în micul hol al aeroportului din San Juan, îl zări.

Îmbrăcat cu o pereche de blugi decolorați și cu un tricou alb care-i accentua bronzul impresionant, Steve îi păru de o frumusețe virilă mai periculoasă ca oricând. Sam notă fără voia ei proeminența mușchilor bustului său sub tricoul alb. Afișând un surâs politicos, înaintă spre el.

În loc s-o salute, o întâmpină împotriva oricărei așteptări strigând:

– Ce naiba vi s-a întâmplat?

Surâsul lui Sam dispăru imediat. Cum putuse să-l considere pe bărbatul acesta seducător și atrăgător? Era detestabil.

– Primul pasager a apărut acum un sfert de oră! continuă el pe același ton ridicat.

Sam se luptă cu mânia care o cuprindea. Numără în tăcere până la trei pentru a-și păstra calmul, apoi vorbi pe un ton neutru, egal, în contrast la fel de mare cu furia lui Steve cât și cu propriile ei sentimente.

– Dacă sunteți atât de grăbit, ce așteptăm să mergem să-mi caut bagajele și să plecăm?

– Excelentă idee, replică el răsucindu-se pe călcâie.

Și fără s-o aștepte pe tânăra femeie, se îndepărtă cu pași mari. Pornind în urma lui, Sam se întreba care era

cauza acestui comportament stupefiant. Nici cele mai grave probleme nu permiteau unui om să manifeste atâta agresivitate față de ceilalți. Angajată ca dresoare și nu ca țap ispășitor, Sam își promise să-l pună pe Steve la locul lui atât de des cât o va merita în viitor.

Nu-l ajunse din urmă decât în fața benzii rulante pe care începuseră să se adune valizele cele mai diverse.

– Vă vedeți lucrurile, domnișoară Collins? întrebă el pe un ton rece.

– Nu, nu încă, răspunse ea.

– Sunteți sigură că le-ați prezentat la înregistrare? îi aruncă el cu un aer sarcastic.

– Absolut sigură.

– Bagajele dumitale nu sunt în acest avion, în orice caz, anunță el după câteva clipe.

La fel de brusc, o abandonă fără ceremonie pentru a intra într-o încăpere cu geamuri. Urmărindu-l cu coada ochiului în timp ce continua să supravegheze banda rulantă, Sam îl văzu apropiindu-se de un funcționar. Ca toate locurile publice ale aeroportului din San Juan, cel în care Steve o lăsase pe Sam se găsea în aer liber. O copertină îl apăra de ploaie, dar nu avea pereți. Sam începea să sufere de căldură. După o lungă călătorie,

această penibilă așteptare se transforma în coșmar.

Brusc, un bărbat de talie scundă o bătu pe umăr.

– S-a terminat, domnișoară. Dacă nu v-ați găsit bagajele, duceți-vă să vă informați.

Îi arătă cu un gest biroul unde intrase Steve.

Sam dădu curs invitației și se alătură regizorului în interiorul încăperii. Aerul condiționat întreținea acolo o temperatură plăcută.

Abia închisese ușa în spatele ei și Steve o interpelă brutal:

– Domnișoară Collins, descrieți-vă bagajele!

Sam ridică spre el o privire obosită. Se rugă să-l vadă dispărând sub pământ și să nu mai aibă niciodată de-a face cu el. Foarte stăpână totuși pe ea, răspunse cu calm:

– Am o valiză verde și o cutie mare legată cu sfoară.

Întorcându-se, Steve își reluă conversația în spaniolă cu funcționarul. Vorbeau prea repede pentru Sam. Conștientă că nu prinde decât frânturi de fraze, sfârși prin a se lăsa să cadă pe un scaun, cu un suspin de neputință.

Fără să-și dea seama, închise ochii. Desigur, se așteptase să întâmpine dificultăți, dar atitudinea lui

Steve depășea previziunile ei cele mai pesimiste.

Pierdu noțiunea timpului. Un fel de intuiție o făcu totuși să -și ridice brusc pleoapele. Steve se afla în fața ei, dominând-o cu statura lui înaltă. Părea încă la fel de furios.

– Următorul avion de la Los Angeles, sosește în seara asta la ora zece. Sunt mari șanse ca bagajele dumitale să vină cu el.

Făcu o pauză, dar cum Sam nu avu nicio reacție, continuă:

– Am să te conduc la locul turnării, iar diseară mă ocup de recuperarea bagajelor. Să mergem.

Ridicându-și geanta de voiaj, Sam trebui să alerge ca să țină pasul cu regizorul.

După câteva clipe, se revoltă de-a binelea împotriva acestei situații odioase. Era obosită și refuza să mai suporte tirania acestui individ furios.

– Steve! strigă ea cu o voce ascuțită.

Câteva persoane se întoarseră s-o privească și ea se înroși. Oprindu-se totuși și adunându-și curajul, își obligă însoțitorul să se întoarcă din drum.

– Nu merg nicăieri fără bagajele mele, anunță ea.

Steve o fulgeră cu privirea. Vru să-i replice, dar ea

nu-i permise, continuând ferm:

– Am adus medicamente și vitamine pentru animale, și este inutil să merg la locul de turnare cu mâinile goale. N-am nicio dorință să asist la calvarul acestor biete creaturi fără să le pot ajuta.

Regizorul o măsura cu o asemenea insistență, încât simți cum determinarea ei scade cu fiecare secundă.

– A vorbit regina dresoarelor! o ironiză el.

Sam se tulbură și mai mult, nereușind să-și păstreze cumpătul decât cu prețul unui imens efort.

– După întâlnirea noastră, am făcut o mică anchetă despre dumneata, citind mai multe articole care ți-au fost consacrate, îi explică Steve. Ești fără îndoială atât de competentă cum pretinde Jake.

Surâsul pe care i-l adresă în mod neașteptat o luă complet pe nepregătite, și mai mult decât atât metamorfoza radicală a figurii lui.

– Mă înclin în fața unei experte! zise el pe un ton care nu trăda nicio ostilitate. Și cum ne vom ocupa timpul până diseară la ora zece?

Surâsul lui adăugă un subînțeles pe care-l susținu cu o privire admirativă și ușor provocatoare. Prefăcându-se că nu înțelege, Sam declară cu aerul ei cel mai liniștit:

– Mi-e foame. Am mâncat foarte prost în avion și aș dori să iau o masă acceptabilă.

– Dorințele dumitale sunt ordine, consimți Steve învăluindu-i de data asta silueta cu o privire atât de plină de îndrăzneală, încât tânăra femeie își reținu o clipă respirația.

Fără grabă exagerată, bărbatul o conduse după aceea în parcarea unde își lăsase Jaguarul.

***

Aeroportul se afla la vreo zece kilometri de San Juan. Intrând în oraș, Sam descoperi cu uimire zgârie-nori și imense panouri publicitare care-i amintiră de Los Angeles. Cum făcu observația cu voce tare, Steve afirmă:

– Diseară, vom schimba complet decorul. Privindu-și pasagera cu un aer dubitativ, adăugă:

– Crezi că vei reuși să te adaptezi condițiilor noastre de viață din junglă?

– Sunt sigură, îl liniști Sam, ridicându-și bărbia într-un gest sfidător. Am făcut ani de zile camping cu

tata în locurile cele mai diverse. Nu este nicio problemă.

Înclinând capul spre geamul deschis, schimbă în mod deliberat cursul discuției.

– Simt mirosul oceanului, zise ea, inspirând adânc.

– Insula este atât de mică, încât nu ne îndepărtăm niciodată prea mult, îi explică Steve.

În pofida primirii oribile pe care el i-o rezervase la coborârea din avion, Sam contempla cu curiozitate spectacolul ce se derula în jurul ei. Era vorba de prima ei călătorie în Caraibe și ar fi trebuit mai mult ca s-o împiedice să descopere senzații noi.

Clădirile înalte cedară curând locul unor construcții mai umane, micilor restaurante care se învecinau cu magazine. Copii cu pielea ciocolatie se jucau pe șosea; printre ei alergau câini costelivi. Culorile rivalizau în strălucire. Plante cățărătoare cu flori din toată gama de roșu coborau în cascadă de pe acoperișuri și de pe garduri. Ghivece cu mușcate roz sau albe decorau pervazurile ferestrelor și ferigi de un verde splendid creșteau de-a lungul zidurilor.

– Ce frumos! exclamă Sam dintr-o suflare.

– Încă n-ai văzut nimic, afirmă Steve. Pentru că avem

destul timp înaintea noastră, am să-ți arăt vechiul San Juan. Vei avea impresia că te cufunzi în trecut. Nimic nu s-a schimbat aici de secole.

Oprind mașina de-a lungul unui trotuar de pe o mică stradă umbroasă, Steve adăugă:

– De aici, suntem obligați să mergem pe jos. Niciun vehicul nu poate pătrunde în partea aceasta a orașului.

Coborând din Jaguar, îl ocoli pentru a deschide portiera pasagerei lui și-i oferi mâna. Sam îl privi cu un aer neîncrezător. Oare câte personalități contradictorii avea bărbatul acesta? Fu cât pe ce să refuze mâna întinsă, dar se răzgândi. Dacă Steve dorea să se facă iertat pentru comportamentul lui odios de la aeroport, era preferabil să-l ajute.

Docilă, Sam acceptă așadar această mână care o strânse pe a ei cu aerul cel mai firesc din lume. Ea nu îndrăzni să se abandoneze prea mult acestui contact, chiar dacă presiunea palmei ferme și în același timp suple degaja o căldură plăcută. Venise să lucreze și Steve nu trebuia să aibă nici cel mai mic motiv să se înșele asupra intențiilor ei.

Plimbarea prin orașul vechi fu o adevărată încântare. Străduțe înguste și întortocheate, cu pavaje inegale, îi

ducea pe vizitatori din surpriză în surpriză. O vegetație bogată împodobea balcoanele din fier forjat. În spatele caselor cu fațade somptuoase de piatră Sam ghicea curți interioare și grădini de vis.

Nu se săturase încă de aceste minunate imagini când Steve o conduse într-un restaurant în care domnea o penumbră plăcută. Un chelner îi invită la o masă acoperită cu o față de masă de un alb impecabil. Sam se așteptase la un prânz într-un bufet gen de fast-food, nu într-un restaurant de o asemenea eleganță. Aprecie cu un aer gânditor tacâmurile de argint, apoi își ridică ochii spre Steve, care-i sesiză uimirea și perplexitatea.

Bărbatul ridică din umeri cu dezinvoltură.

– Notele de plată au partea lor bună! Pe de altă parte... sper să nu fac o investiție proastă.

În fața surâsului său echivoc, Sam își plecă privirea. Despre ce vorbea oare? Era vorba despre munca ei, de care conta să fie mulțumit, sau despre altceva? Preferând să nu răspundă, se cufundă ostentativ în lectura meniului. Nu se putea totuși preface mult timp că-l studiază, deoarece era redactat în spaniolă. Când se hotărî să-l privească din nou pe Steve, el îi propuse:

– Lasă-mă să comand eu pentru tine.

El îi zâmbi și, așezată în fața lui, Sam remarcă schimbarea pe care cel mai mic surâs o aducea trăsăturilor lui. Un fel de afecțiune caldă și irezistibilă îi urca până în ochi. Ea îi susținu o clipă privirea, apoi se grăbi să fixeze fața de masă, impunându-și să-și potolească bătăile dezordonate ale inimii. Deveni brusc nerăbdătoare să ajungă la sfârșitul mesei. Bărbatul odios care o întâmpinase la aeroport i se părea deodată de o mie de ori preferabil seducătorului care se arăta acum. Simțea că este în pericol. Să țină la respect un tip brutal și insolent constituia o sarcină relativ ușoară. Trebuia mult mai multă siguranță și determinare pentru a respinge acest seducător sigur de puterea lui de a obține tot ce dorește, și care părea s-o privească drept următoarea lui pradă. Nu știa dacă Steve nu-i rezerva și alte surprize.

– Aș vrea să-ți cer să mă ierți pentru modul cum te-am primit la aeroport, dimineață, declară el pe neașteptate.

Sam crezu că nu auzise bine, dar interlocutorul ei arbora dintr-odată o expresie smerită, în timp ce modul cum își trecea în mod repetat mâna prin păr îi trăda nervozitatea. Un bărbat atât de mândru nu se scuza

decât cu prețul unui imens efort.

– Intenționam să turnez scene bune astăzi, înainte de a pleca la aeroport să te întâmpin, dar din păcate nimic nu s-a desfășurat cum speram, mărturisi el.

Vorbind, o supraveghea pe Sam, care se feri să manifeste cea mai mică reacție. Un cuvânt nepotrivit, o expresie ambiguă, riscau să trezească orgoliul lui Steve în timp ce noua lui atitudine marca poate un mare progres în relațiile lor.

El tuși pentru a-și drege glasul și adăugă:

– Aș fi vrut să redresez situația în perspectiva sosirii tale, dar sunt zile când nimic nu reușește.

– Cunosc și eu uneori asemenea zile, îl liniști tânăra femeie, foarte emoționată de franchețea lui.

Emoția ei avea totuși și un alt motiv. Simțea că Steve rostea ca și ea cuvintele într-un mod destul de mecanic. Ca și ea, era atent la un fenomen care se producea între ei dincolo de dialog.

Obligându-se să-l privească în ochi, găsi acolo explicația a ceea ce simțea. Descoperi în ei dorință și nu simți nicio teamă. Dimpotrivă, acceptă apelul ochilor albaștri, și o senzație stranie se năștea în ea. Schițând un zâmbet slab, identifică imediat o tulburare pe care o

crezuse îngropată pentru totdeauna în adâncul ființei ei. Inima îi bătea gata să se rupă, iar sângele îi alerga ca un foc în vine.

Tresări, și văzu reflecția acestui tremur incontrolabil în ochii companionului ei. Citea în ea la fel cum citea ea în el. La această idee, se încordă fără voia ei. Ochii lui Steve îi părăsiră imediat pe ai ei pentru a se fixa pe gura ei, creând prin simpla putere sugestivă iluzia unui sărut. Sam își duse degetele la buze, pentru a se asigura că gândurile lui Steve urmau încă același curs ca ale ei. El îi adresă imediat un surâs complice, puțin diabolic.

Incapabilă să-și desprindă ochii de bărbatul așezat în fața ei, Sam ieșea din secundă în secundă din amorțirea care dura de ani de zile. Emana din el un magnetism, o senzualitate atât de intensă, încât defensiva ei atât de ferm impusă se topea ca zăpada la soare. I se tăie respirația când mâna lui bronzată se întinse s-o acopere pe a ei, care se odihnea pe masă.

Sosirea chelnerului cu măsuța pe rotile încărcată cu aperitive întrerupse mișcarea lui Steve, iar vraja încetă instantaneu. Revenindu-și în fire, Sam întoarse capul. Înnebunise? Își concentră atenția asupra paharului ei decorat cu o felie de grepfrut, apoi întrebă pe un ton pe

care-l spera foarte degajat:

– Ce bei?

Se întrebă brusc dacă nu-și imaginase clipele precedente și mai rău, bănuia că se complăcea în ideea că Steve încerca s-o seducă.

El avu un mic râs echivoc, dându-i impresia că îi ghicea tulburarea.

– Este un amestec de rom și coca-cola, cu puțin suc de lămâie. Beau pentru succesul colaborării noastre!

Susținută de o privire înfocată, urarea avea fără îndoială din nou o dublă semnificație.

Această certitudine îngreună din nou respirația tinerei femei, accelerându-i bătăile inimii. Steve Fitzgerald nu semăna cu niciunul din bărbații pe care-i cunoscuse. Uimită că nu-i tremură mâna când ridică paharul pentru a ciocni cu el, răspunse:

– Pentru filmul tău!

Gustă din băutura onctuoasă pe care o alesese, delectându-se cu prospețimea și cu dulceața nucii de cocos.

– Îți place peștele? o întrebă Steve când reveni chelnerul. Am comandat specialitatea casei.

Ea se grăbi să confirme și admiră platoul care ocupa

acum centrul mesei. Peștele fiert într-un sos conținând măsline, ceapă, capere, precum și tomate și ardei-roșu, avu darul să-i stârnească apetitul.

– Cum se numește acest fel de mâncare?

– Chilo con moje isleño. Este delicios.

Era într-adevăr delicios și, contrar oricărei așteptări, Sam se destinse savurându-l. Steve se dovedi o companie agreabilă și liniștitoare, după ce puțin mai devreme stârnise atâta tulburare în ființa ei.

După ce înghiți ultima linguriță din desertul compus din papaia tăiate în cuburi, agrementate cu zahăr și scorțișoară, Sam se lăsă pe spătarul scaunului.

Bând singur o cafea neagră, Steve o întrebă surâzând:

– Nu mai ți-e foame, nu-i așa?

– Nu, răspunse ea, deplin satisfăcută și revigorată.

Steve aruncă o privire scurtă notei de plată înainte s-o restituie împreună cu cardul lui American Express. Consultându-și ceasul, declară după aceea:

– Nu este decât ora două. Ce facem după-amiază?

Sam sugeră, evitându-i privirea:

– Am putea să ne plimbăm prin San Juan. Puținul cât am văzut m-a încântat.

Se felicită pentru lumina difuză a locului, sperând că Steve nu va remarca roșeața subită a obrajilor ei. Se simțea brusc teribil de vulnerabilă. Perspectiva de a-și încheia ziua cu Steve o răscolea profund.

Strălucitor și cald, soarele tropical o surprinse la ieșirea din sala restaurantului. Merseră împreună la început în tăcere de-a lungul străduțelor pustii, apoi regizorul declară pe neașteptate:

– Locuitorii insulei au mai mult bun-simț decât noi. La ora asta, ei își fac siesta. N-ai dori să faci la fel?

La această întrebare, gândurile cele mai contradictorii se îmbulziră în mintea lui Sam. Se strădui să ia foarte repede o decizie. Nimic nu i se părea mai tentant decât o siestă adevărată, dar nu cunoștea intențiile exacte ale însoțitorului ei. Amintirea punerii în gardă a lui Jake din seara trecută o determină să răspundă în cele din urmă:

– Nu sunt obosită. Să ne continuăm plimbarea.

Spre marea ei uimire, Steve nu insistă. Luându-i mâna, el o ghidă în orașul pitoresc. Înaintând mereu pe la umbră, merseră de-a lungul magazinelor care expuneau lucrări de dantelă, sculpturi și ceramică. Unele vindeau suveniruri la cele mai bune prețuri,

precum și din cele comune tuturor locurilor turistice, cărți poștale și mici obiecte amuzante.

Mai profund, Sam descoperea sufletul orașului San Juan și atmosfera lui foarte deosebită. Nu uita totuși nicio clipă degetele ferme împletite cu ale ei. Contactul lor îi stimula fiecare senzație, îi influența modul cum privea în jurul ei, cum sesiza zgomotele înăbușite ale orașului și cum îi respira mirosurile.

Foarte îndatoritor, Steve se oprea oricât de des își manifesta dorința, pentru a-i permite să admire o priveliște sau să studieze o vitrină. Atrasă de o firmă care se legăna ușor în vânt, tânăra femeie exclamă:

– Să mergem să vedem magazinul acela!

O licărire amuzată apăru în ochii albaștri ai lui Steve.

– Cred că o să-ți placă, făcu el, exercitând o ușoară presiune asupra mâinii ei și intrând fără să ezite în interiorul magazinului.

La fel de numeroase ca florile de pe balcoanele din fier forjat, hamacuri de toate culorile și de toate mărimile se detașau pe pereții albi ai încăperii. Ușa rămânând deschisă, fiecare dintre ele oscila în ritmul celei mai mici adieri de vânt, ca și cum executa un dans care-i aparținea numai lui.

Uimită și entuziasmată, Sam exclamă:

– Privește-l pe acela! Este atât de mic!

Steve izbucni în râs.

– Este vorba de un hamac pentru copii. De fapt, și pisicilor le place mult.

Sam își căuta deja portmoneul în poșetă.

– Voi cumpăra unul pentru Rusty, anunță ea.

Steve o privi, încruntându-și sprâncenele.

– Ai copii?

Întrebarea o făcu să zâmbească.

– Nu, Rusty este motanul meu. Va fi încântat să doarmă într-un hamac, cu condiția să nu prefere să-l sfâșie în bucăți, evident!

Steve începu să discute în spaniolă cu tânăra fată care se apropie de ei. Neînțelegând decât câte un cuvânt din când în când, Sam îl ascultă vorbind pentru plăcerea de a asculta acest limbaj cu inflexiuni melodioase.

Deodată, Steve se întoarse spre ea și spuse:

– Sam, ți-o prezint pe Carmen. Mi-a cerut să te întreb dacă ți-ar plăcea să încerci un hamac.

Pe punctul să refuze, Sam se răzgândi când remarcă privirea aproape imploratoare a vânzătoarei. Abia dacă

îi dădea optsprezece ani și bănuia că tocmai debuta în această slujbă. Ca să n-o descurajeze, îi acceptă oferta, cerând totuși:

– Steve, spune-i că nu voi cumpăra decât unul mic, pentru motanul meu.

Regizorul traduse aceste cuvinte pentru tânăra fată, care-i zâmbi lui Sam și o invită cu un gest s-o urmeze.

Ele se îndreptară spre fundul magazinului, trecând pe lângă alte numeroase hamacuri. Într-unul dintre ele, moțăia un câine cu pete negre și albe. Sam nu rezistă tentației de a se apleca pentru a-l mângâia. Animalul se întinse leneș , scoase un oftat de mulțumire și-și continuă siesta.

Ridicându-se și dorind să se arate amabilă, Sam își adună slabele cunoștințe de spaniolă ca s-o complimenteze pe tânăra fată pentru frumosul ei câine.

– Su perro es muy gracioso, afirmă ea cu o ușoară ezitare.

Carmen îi adresă de data asta un surâs larg.

– Gracias, señora. Su esposo es muy guapo.

Privirea ei o întâlni pe cea a lui Steve și zâmbi din nou.

– Ce înseamnă esposo? întrebă Sam.

Steve, care părea foarte amuzat, îi răspunse:

– Ți-a spus că soțul tău este foarte frumos.

– Oh!

Sam se răsuci repede spre Carmen, căutând termenii potriviți pentru a restabili adevărul. În neputința ei, se întoarse din nou spre Steve.

– Explică-i că nu suntem căsătoriți, zise ea, nesuportând nici măcar ca o străină să-și imagineze o legătură atât de intimă între ei.

– Doar nu vrei să-i distrugi iluziile romantice! exclamă el pe un ton plin de umor. Alege mai curând un hamac, draga mea esposa!

– Te crezi nostim! protestă ea, străduindu-se să simuleze o perfectă dezinvoltură. Doresc să-l încerc pe cel roșu.

Cum Steve își trecea un braț în jurul mijlocului ei, Sam preciză:

– Singură.

– Cum? Mi querida! De ce te arăți atât de crudă?

Regizorul arbora o mină atât de comic deziluzionată, încât trebui să-și muște buzele ca să nu izbucnească în râs.

– Singură, repetă ea, pe un ton fără replică.

– Ești crudă, repetă Steve.

Carmen li se alătură în fața hamacului roșu și i se adresă lui Steve.

– Te roagă să-ți scoți centura și pantofii, pentru a nu risca să sfâșii hamacul, îi explică Steve după aceea lui Sam.

Ea îl privi la început cu neîncredere, apoi, presupunând în cele din urmă că nu mințea, se execută. Între timp, Carmen trase de masa de sfori care se prezentă curând ca o suprafață plană. Pe neașteptate, Steve o ridică în brațe pe tânăra femeie. Timp de o clipă, acest contact fizic o lăsă pe Sam fără reacție. Îndată ce-și reveni, hotărî să pună imediat capăt acestei comedii.

– Lasă-mă jos imediat, îi ceru ea cu voce scăzută.

– Bineînțeles, mi amorcita.

De fapt, o depuse în hamac. Tânăra femeie cunoscu imediat un confort atât de profund, încât iritarea ei dispăru pe loc. Se întinse, apreciind suplețea și moliciunea hamacului, descoperind o minunată stare de bine. Se grăbi să-și manifeste satisfacția față de Carmen, care-i pândea reacția.

– Me gusta mucho, afirmă ea, evitând cu grijă

privirea lui Steve.

Îi spusese mi amorcita, mica mea iubită, și degeaba își spunea că era o glumă aruncată cu totală nepăsare, continua să se înfioare. Se strădui să asculte de rațiune. Steve o angajase pentru a face o treabă și trebuia să păstreze această realitate prezentă permanent în minte, pentru a nu se rătăci în mod periculos.

Închizând ochii, se gândi la toate femeile care împărtășiseră un timp viața regizorului, și le înțelese. Steve nu era doar seducător ca mulți bărbați, dar avea un dinamism, o energie irezistibile. Prezența lui transfigura viața, conferea fiecărei clipe o intensitate incomparabilă. Sam se simțea bine în compania lui, prea bine. Sosită la San Juan doar de câteva ore, avea totuși impresia că-l cunoaște dintotdeauna.

Cuibărită în hamac ca într-un cocon, își căută poziția cea mai confortabilă. Mișcările ei se dovediră ușoare și firești. Hotărî totuși să se ridice, deși toată ființa ei aspira la odihnă. Va cumpăra un hamac pentru Rusty și... Nu putea oare să-și acorde cel puțin câteva minute de destindere cât timp vorbeau Steve și Carmen? Îi auzea discutând pe un ton scăzut. Vocile lor se reduseră curând la un murmur, apoi murmurul scăzu și

el...

Atrasă de o forță magnetică, Sam se întoarse și, încă ațipită, își ascunse fața la un piept tare. La nările ei ajunse un ușor parfum de mosc. Când un braț îi strânse mijlocul, ea se apropie și mai mult; senzații dintre cele mai agreabile pătrunseră în dulcea ei toropeală.

Deschise încet ochii, aproape cu regret, pentru a-și da seama că era întinsă lângă un bărbat. Lângă Steve! La Puerto Rico! Memoria îi reveni brusc, și odată cu ea o panică nespusă.

În timp ce sub efectul greutății aluneca spre Steve fără voia ei, încercă să se îndepărteze de el, schițând mișcări stângace și ineficace.

– Ai dormit bine? o întrebă regizorul, pe un ton ușor malițios.

Sam încercă prin toate mijloacele să se ridice în capul oaselor. Eforturile ei dezordonate nu avură drept rezultat decât s-o aducă și mai aproape de Steve. Obligată să-și pună mâinile pe umerii lui ca să-și recapete echilibrul, simți sub degete căldura pielii lui.

– Se pare că ești în dificultate! ironiză el.

Ea încuviință cu un semn din cap și își reînnoi tentativa de a se îndepărta de el. De data asta, reuși

să-și treacă picioarele peste marginea hamacului și să se ridice. Tremura din toate încheieturile, nu de indignare, cum i-ar fi plăcut să creadă, ci de excitare. De cât timp nu se abandonase în brațele unui bărbat? Tot soiul de emoții și de dorințe refulate de bunăvoie se manifestau din nou cu intensitate.

Dezorientată, o căută din ochi pe Carmen și o văzu la câțiva metri de acolo, într-o discuție însuflețită cu o femeie în vârstă, căreia îi explica modul de instalare a hamacului.

– Nu trebuie să fii jenată, îi sugeră Steve. Păreai atât de în largul tău, încât datorită ție Carmen a vândut două hamacuri până să vin lângă tine.

Incapabilă să găsească replica fermă care se impunea în aceste circumstanțe, Sam renunță să adreseze cea mai mică remarcă interlocutorului ei. Se mulțumi să adopte expresia ei cea mai neutră pentru a-l întreba:

– Ce oră este?

– Șase și jumătate, răspunse el după ce își consultase ceasul. Erai într-adevăr epuizată.

Sam se feri să nege evidența. Îndepărtând șuvițele care-i cădeau pe față, oftă. Nu mai rămăsese nimic din coafura îngrijită pe care și-o făcuse pentru a-și conferi o

înfățișare mai sobră înainte să apară în fața lui Steve. Cum voia să-și adune din nou părul într-o coadă împletită, mâinile lui Steve le prinseră autoritar pe ale ei, imobilizându-le.

– Ești foarte bine astfel, afirmă el.

Ea îi susținu privirea câteva secunde lungi, apoi întoarse capul. Se simțea împărțită. O parte din ea însăși dorea nu numai să nu-i dea ascultare lui Steve, ci și să ia primul autobuz pentru a se întoarce la aeroport. Cealaltă parte nu mai avea nicio voință proprie și în cele din urmă Sam nu se mișcă.

Ridicându-se la rândul lui, Steve îi aruncă lui Carmen o frază în spaniolă și o conduse cu un aer hotărât pe însoțitoarea lui spre ieșirea din magazin.

– Ce i-ai spus? întrebă Sam.

– Că mergem să bem ceva și că ne vom întoarce să cumpărăm un hamac mic.

Steve n-o mai aștepta pe Sam, ca la începutul după-amiezii. Mergea repede și ea trebuia să grăbească pasul ca să-l urmeze. La capătul unei străzi, ieșiră într-o splendidă piață pavată. O cafenea proiecta afară o plăcută lumină aurie care se contopea cu atmosfera albăstrie a serii.

– Ți-e foame? o întrebă Steve pe însoțitoarea lui.

– Nu, doar sete, răspunse ea cuprinsă de o asemenea stare de nervozitate, încât era incapabilă să mănânce.

Steve o conduse la o masă, apoi o părăsi și se îndreptă spre bar. Cum era cu spatele la ea, nu rezistă tentației de a-l cerceta cu atenție, admirând puternica lui siluetă virilă. De la umerii pătrați, privirea ei coborî la șoldurile înguste, la picioarele musculoase pe care le ghicea cu atât mai bine sub materialul blugilor cu cât le simțise lipite de ale ei, în hamac. Amintirile o copleșiră, dar cum Steve se întorcea spre ea, se grăbi să le ascundă, pentru a-l întâmpina cu un zâmbet degajat.

Bău cu lăcomie mai multe înghițituri de suc de grepfrut, străduindu-se să-și păstreze un aer natural în timp ce regizorul o observa fără să se ascundă.

– Sam, mă intrigi, declară el după câteva secunde.

– Adevărat? făcu ea.

– Nu reușesc să potrivesc diversele imagini pe care le am despre tine. În cadrul primei noastre întâlniri la Los Angeles, mi s-a părut că ești dură și inaccesibilă. Astăzi, adormită în hamac, păreai la fel de înduioșătoare ca o pisicuță. Cine ești în realitate?

Sam își puse paharul pe masă, îl reluă și-l lăsă din

nou, renunțând să-l păstreze în mâinile care-i tremurau.

Prefăcându-se că nu-i remarcă stânjeneala, Steve spuse:

– În realitate, eu o prefer pe femeia pe care am ținut-o în brațele mele în această după-amiază.

Nereușind să se mai controleze, Sam sări în picioare. Licărirea de dorință mărturisită care strălucea în ochii lui Steve căpătă o notă de amuzament. Pentru a nu-și pierde complet demnitatea, tânăra dresoare declară pe un ton tăios:

– Să mergem după hamac și să ne întoarcem la aeroport. N-aș vrea să sosim cu întârziere.

Steve se declară imediat de acord și, pe drumul de întoarcere spre magazin, tânăra femeie se minună de metamorfoza orașului San Juan. Seara, vitrinele se luminau, oamenii se plimbau pe străzi vorbind cu însuflețire, ferestrele se deschideau și orășenii ieșeau în balcoanele caselor lor.

Cei care se plimbau deveniră curând atât de numeroși, încât Steve își trecu un braț în jurul taliei însoțitoarei lui pentru a nu fi separat de ea. Împinsă adesea, împiedicată să înainteze, Sam sfârși prin a exclama:

– N-aș fi crezut niciodată că voi găsi aici o mulțime atât de densă, chiar într-o seară de duminică!

– Suntem în plin sezon turistic, îi explică Steve, împingând brusc o mică poartă și ghidând-o în interiorul unui culoar îngust.

Prea surprinsă ca să reacționeze, Sam îl urmă. El știa fără îndoială unde o conducea. Ajunseră foarte repede într-o curte închisă din toate părțile de ziduri masive de piatră care înăbușeau cu eficacitate zgomotele. Numai un murmur confuz amintea starea de agitație a orașului aflat la câțiva metri de acolo.

– Să ne odihnim puțin, sugeră Steve.

Temându-se să nu se împiedice de o piatră în întunericul aproape total, Sam înainta cu prudență pe solul inegal. Ajuns în cealaltă extremitate a curții, Steve se opri și se întoarse spre ea. Tânăra femeie se înfioră fără voia ei.

Steve, căruia nu-i scăpa nimic, o întrebă imediat:

– Ți-e frig?

Fără să-i aștepte răspunsul, îi luă încheieturile în mâinile lui atât de calde. Sam se încordă, luptând cu tulburarea care o cuprindea. Schiță o mișcare de retragere și, cum Steve consimți să-i dea drumul, crezu

că avea câștig de cauză.

Dar în clipa următoare, mâinile lui blânde și totodată ferme îi cuprinseră fața, obligând-o să-și lase capul pe spate. Sam nu distingea expresia lui Steve, abia îi vedea forma trăsăturilor, ghicindu-i gura cu un contur clar și armonios.

Deodată, această gură o atrase într-un mod de neînvins. Dorința se trezise în ea prin surprindere în timpul după-amiezii, insinuându-se treptat înainte să-și dea seama, astfel încât acum o accepta fără voia ei și se înclina în fața exigențelor ei imperioase.

Un oblon care se deschise exact deasupra lor aruncă o rază de lumină în curte. Ascultând de o chemare venind din adâncul ființei ei, Sam căută privirea lui Steve. Inima ei se tulbură întâlnind pasiunea din ochii lui.

Oblonul se închise cu un pocnet sec, cufundându-i din nou în întuneric. Sam nu schiță nici cea mai mică rezistență când Steve o împinse încet la perete și o îmbrățișă. Cu un suspin, ea se abandonă brațelor lui. Simți sub obraz inima lui bătând în același ritm nebun ca a ei.

Mâinile lui Steve alergau de-a lungul spatelui ei,

fierbinți în ciuda corsajului rochiei. Plecând capul, el îi atinse ușor tâmplele cu buzele, iar ea se ridică să i le ofere pe ale ei.

Când buzele lor se uniră, Sam încercă exact senzația violentă pe care și-o imaginase. Un foc se răspândi în membrele ei, se clătină și începu să tremure sub șocul emoțiilor. Steve își spori strânsoarea, își intensifică mângâierile, stârnind o tensiune aproape insuportabilă.

Ca prin ceață, Sam încercă să-și amintească bărbații pe care-i cunoscuse, supozițiile în care se pierduse încercând să le deducă comportamentul amoros din scurtele săruturi acordate. Cu Steve, lucrurile stăteau cu totul altfel. El nu-i lăsa timp să reflecteze, să-și revină în fire. Transmițându-i pasiunea lui, o ducea fără voia ei într-un vârtej voluptuos. Învinsă, își reprezenta deja corpurile lor unite intim, atingând culmi de extaz...

Întredeschise buzele din proprie voință. Uitând de demnitate, de jurăminte, de faptul că se găsea într-un loc public, nu se mai gândea decât să primească plăcerea pe care i-o oferea bărbatul acesta. Mâinile lui, gura lui, își exercitau magia asupra ei, ardoarea lui nu excludea o mare măiestrie și mângâierile lui o conduceau cu o artă desăvârșită tot mai departe pe

calea abandonului, din ce în ce mai sus pe curba ascendentă a dorinței.

El își ridică brusc capul, mulțumindu-se să țină în brațe corpul străbătut de fiori al lui Sam.

– Dumnezeule! murmură el, cu fața îngropată în părul ei.

Încă amețită de plăcere și torturată de așteptarea unei satisfaceri totale pe care acum o cerea toată ființa ei, tânăra femeie sedusă vru să seducă la rândul ei. Conștientă de puterea ei, îl strânse mai tare în brațe și-și trecu ușor buzele peste bărbia lui, aproape de ale lui, dar fără să le atingă. Steve răspunse acestui mic joc provocator reluând mângâierile cu atâta iscusință, încât Sam își înăbuși un geamăt.

Imobilizându-i după aceea fața între mâinile lui, își lipi fruntea de a ei și rămase astfel o clipă înainte de a-i da drumul și a face un pas înapoi. Sam își căută respirația în timp ce corpul ei înfierbântat tresărea la contactul cu aerul răcoros al nopții.

De data asta, când Steve îi luă mâna pentru a traversa curtea și a reveni în stradă, acest gest simplu se încărcă de senzualitate. Degetul lui mare trasă dâre de foc în palma ei delicată și atât de sensibilă.

– Să ne întoarcem direct la aeroport, sugeră el. Te voi aduce la San Juan să-ți cumperi hamacul înainte să pleci.

Sam își explică imediat decizia însoțitorului ei. Era nerăbdător să recupereze bagajele tinerei femei și s-o conducă la locul filmării, unde raporturile lor vor redeveni, în interesul amândurora, strict profesionale.

Întoarsă în mijlocul mulțimii, Sam își reveni încetul cu încetul în fire. O teribilă descurajare puse stăpânire pe ea. În dimineața acelei zile, credea că sarcina ei va fi să se ocupe de animale și să-i permită lui Steve să-și termine filmul la termenul prevăzut, fără să-și depășească bugetul. Desigur, nu subestima dificultățile inerente acestei misiuni. Dar nu contase pe o încercare incomparabil mai redutabilă. Trebuia să înfrunte două provocări simultane, și cea mai mică nu era aceea pe care i-o lansa Steve Fitzgerald.

Capitolul 4

Instalată cofortabil pe scaunul de piele al mașinii sport, Samantha închise ochii. Interminabila ei călătorie se încheia, momentul de odihnă la care aspira atât se apropia.

Scena care se desfășurase într-o curte întunecată din San Juan continua s-o obsedeze. Dacă Șteve n-ar fi întrerupt-o, ar fi sfârșit oare prin a-l respinge? Nu era sigură că așa s-ar fi petrecut lucrurile, și această idee o alarma mai mult decât orice altceva. Ce credea oare despre ea însoțitorul ei?

Venită cu intenția să se impună în calitate de dresoare, se arătase până acum în lumina cea mai

defavorabilă, cea a unei femei ușor de tulburat și de sedus. Steve va mai putea s-o ia în serios și să-i respecte calitățile profesionale? Incapabilă să rămână nemișcată, deschise ochii și se redresă.

Bărbatul acesta o atrăgea atât de puternic, încât uitase lecția dură pe care o primise în urmă cu zece ani. Chiar în clipa aceea, era de-ajuns să-i arunce o privire în timp ce conducea Jaguarul pentru a tresări fără voia ei.

Din fericire, bagajele ei nu se rătăciseră pe o altă linie și sosiseră cu avionul de seară. Recuperarea lor fusese o treabă de câteva minute; Steve se oprise după aceea pentru a bea o cafea, și acum rulau spre interiorul Insulei Puerto Rico.

Aplecându-și capul spre geamul lăsat, Sam lăsă curentul de aer proaspăt să-i biciuie fața. Identifică în trecere miresme de iasomie, de trandafir și de magnolie. Parfumul florilor, puternic și persistent, îl acoperea pe cel al oceanului. Briza mișca în permanență frunzele palmierilor. La adăpostul nopții, secrete păreau să pulseze în ascunzătorile întunecate ale insulei, pe care luna le dezvăluia cu razele ei argintii.

Brusc, Sam se înfioră și ridică geamul. Se felicită

pentru faptul că se schimbase la aeroport. Îmbrăcată cu o pereche de blugi și cu un pulover, și cu cizmele ei, se considera pregătită să înfrunte jungla, dar nu și pe însoțitorul ei, din păcate.

O forță misterioasă o arunca spre el, și era evident că-l arunca și pe el spre ea. Era oare vorba numai de o violentă dorință fizică? Ce simțea oare Steve?

Sam își înăbuși un oftat. De ce își punea întrebări despre el, de vreme ce nici măcar nu știa să definească ce simțea ea însăși? Era dominată de cea mai totală confuzie. Hotărî în cele din urmă să nu mai reflecteze, deoarece în loc să vadă mai limpede cum stau lucrurile, se pierdea și mai mult în labirintul gândurilor. Ar fi fost preferabil să-și fixeze o linie de conduită și să se țină de ea. Însuflețită de acest plan ferm, Sam își impuse să-și cerceteze însoțitorul cu o privire obiectivă. Ideea nu se dovedi fericită. Spectacolul mâinilor lui bine conturate pe volan, părul negru fluturând în vânt eliberându-i din plin trăsăturile energice, o emoționară peste măsură. Buzele voluntare, evocând deja amintiri fierbinți, avură drept rezultat să-i zdruncine hotărârea abia luată.

Steve nu vorbea. Tăcerea începea s-o sufoce pe Sam care, folosind drept pretext sunetele neobișnuite pe

care le auzea, se grăbi să întrebe:

– Ce este zgomotul acesta?

El îi adresă un zâmbet teribil de fermecător, care-i șterse tensiunea înscrisă pe față.

– Este un coqui, o specie mică de broaște care trăiește în copaci și se trezește la viață noaptea. Masculul cântă, mai ales după ploaie. În unele seri te va împiedica să adormi, apoi te vei obișnui.

Motorul Jaguarului scotea un zgomot atât de ușor și de regulat, încât Sam distingea fără nicio dificultate orăcăitul caracteristic al acestui mic batracian. Uitându-și temerile și nervozitatea, ea exclamă spontan:

– Îl confundam cu greierii!

Steve își desprinse una din mâini de pe volan și o luă pe a ei ca s-o ducă la buze. După care o reținu lângă el, acoperind-o cu degetele lui.

Emoția simțită de Sam în palmă se propagă de-a lungul brațului ei și-i cuprinse tot corpul. Când se gândi să-și retragă mâna, trebui să admită că ar fi fost un gest pueril. De altfel, nu era prea târziu?

Steve continua să-i vorbească despre această specie de broască și ea se calmă încetul cu încetul, o plăcută senzație de căldură luând locul șocului intens din

primul moment.

– Numele lui științific este Eleutherodactylus portoricensis, preciză el. Ca specialistă în animale, ar trebui să știi!

O tachina, și ea încercă o bucurie profundă. Prefera să-l vadă într-o dispoziție mai curând veselă, decât una detestabilă, cum fusese cea de la sosirea ei la aeroport!

– Nu, nu știam, și mă mir că tu știai.

Ridicându-și ironic sprâncenele, el replică:

– Am numeroase talente pe care tu abia începi să le descoperi.

Sam îi ignoră tonul insidios și privirea ironică pe care i-o aruncase.

– Aș vrea să iau cu mine câteva exemplare la Palm Springs, declară ea.

– Nu te gândi la asta, ei nu pot trăi decât aici. Cel puțin dacă se adaptează în altă parte, nu mai cântă.

– Din ce motiv?

– Este oare vorba de curiozitate profesională? o ironiză Steve în glumă. După spusele băștinașilor, smulgând aceste mici animale de pe insula lor, li se frânge inima, astfel își pierd gustul de a cânta.

Sam își privi uimită însoțitorul. Nu-și imaginase că

bărbatul irascibil de dimineață îi va povesti la venirea serii legende despre animale.

Dregându-și glasul, ea spuse:

– Se opresc fără îndoială să cânte din cauza condițiilor diferite de viață și...

În fața surâsului lui Steve, încercă să se corecteze:

– Desigur, aș prefera să cred că le este dor de țara lor natală.

– Se poate să fii în fond o fire romantică?

– Te surprinde? replică ea cu promptitudine. Ar trebui să fiu dură pentru că exercit o meserie rezervată încă bărbaților?

Steve izbucni în râs.

– N-am insinuat niciodată nimic asemănător! Știu că nu ești dură!

Făcea aluzie la sărutul lor de la San Juan și Sam roși până în vârful urechilor.

– Încetează să râzi de mine! exclamă ea. Am oroare să fiu tratată drept o marionetă!

Incapabilă să se controleze, vedea o nouă prăpastie deschizându-se între ei. Steve îi lăsă mâna și-și încleștă degetele pe volan.

– Până acum, am avut impresia că te tratam ca pe o

femeie pentru care încercam multă dorință.

– Dorință! Acesta este cuvântul exact! exclamă ea, înfuriindu-se de-a binelea. Îți cunosc reputația, domnule Fitzgerald, dar află că eu nu voi intra în haremul tău!

– Dai așadar crezare la tot ce citești în ziare? întrebă el cu o notă de amuzament.

Insolența lui duse la extrem furia lui Sam.

– Chiar dacă ziarele exagerează, conțin cu siguranță o parte de adevăr!

Drept răspuns, Steve izbucni în râs.

– De acord, Samantha, mă declar vinovat. Condamnă-mă, umilește-mă, mă arunc la picioarele tale!

Spre marea lui surprindere, tânăra femeie izbucni la rândul ei în râs. Cu o notă de umor lansată abil, Steve restabilise situația.

El îi luă din nou mâna și de data asta ea nu se gândi să și-o retragă. Fără să-și ia ochii de la drum, îi sărută degetele unul câte unul, reținându-l pe fiecare o clipă. Proceda cu o încetineală senzuală. O plăcută moleșeală o cuprinse pe Sam. I se părea că este singură pe lume cu Steve, sub cerul înstelat.

– Doresc să opresc mașina chiar aici, declară regizorul, întârziind cu buzele în palma ei, apoi urcând spre încheietură. Dar aș prefera un loc mai confortabil.

Ochii lui străluceau. Sam se înfioră, dar dintr-o cu totul altă cauză decât răcoarea nopții. Vocea lui Steve ajunse din nou la ea, ca de foarte departe, printr-o ceață.

– Un loc foarte confortabil, fără telefon, fără nimeni, doar noi doi.

În timp ce vorbea, manevra volanul Jaguarului astfel încât să-l scoată pe marginea șoselei. Motorul se opri brusc și, întorcându-se fără un cuvânt spre însoțitoarea lui în imensitatea tăcută, îi încadră fața cu amândouă mâinile ș-i căută privirea. Înecându-se în profunzimile ochilor lui albaștri, atrasă spre el de o forță irezistibilă, Sam își trecu instinctiv brațele în jurul gâtului lui. Realiză în mod confuz că mâinile lui Steve coborau pe talia ei, conferindu-i acestuia mai mult avantaj.

În clipa când buzele lor se întâlniră, totul se clătină în jurul lui Sam. Ea îi abandonă gura, apoi simți brusc mâna lui pe coapsa ei. Un reflex îi comandă să oprească această mângâiere abia schițată prinzându-i degetele cu ale ei și întorcând capul. În timp ce încerca să-și

recapete respirația, Steve puse din nou stăpânire pe buzele ei, cu mai multă pasiune. Pradă unei delicioase amețeli, reuși totuși să rețină mâna prea îndrăzneață până când el și-o desprinse cu autoritate ca s-o strecoare sub puloverul ei. Cu un suspin tremurător, Sam se smulse a doua oară din sărut ca să-și ascundă fața fierbinte la pieptul lui.

– Nu, Steve, nu... murmură ea.

Cum ea se îndepărta ușor de el, bărbatul depuse un mic sărut pe comisura buzelor ei tremurătoare.

– De ce, Samantha? Ai încercat deja...

Ghicindu-i întrebarea, i-o luă înainte schițând un gest de negație. Nu, nu încercase niciodată nimic atât de tulburător, cu niciun alt bărbat. Cedând brusc valului de emoții dezlănțuit în ea, capitulă, abandonându-se lui Steve cu o ultimă tresărire a corpului ei.

Spre marea ei uimire, Steve o ajută să se redreseze și să revină pe locul ei, îndepărtând apoi cu delicatețe șuvițele blonde de păr căzute pe fața ei.

– Vom ajunge în tabără cam peste o jumătate de oră, anunță el. Te rog să mă ierți. Nu mă mai gândeam la lunga ta călătorie. Trebuie să fii foarte obosită.

Aceste cuvinte o emoționară pe Sam cu atât mai profund cu cât ghicea ce efort supraomenesc îl costau pe Steve. Împărtășiseră aceeași dorință, și ce dorință! Cam stânjenită de pasiunea cu care răspunsese celei a însoțitorului ei, Sam nu savura mai puțin fantastica impresie de a fi revenit la viață. Cu pleoapele închise, îl auzi pe Steve pornind motorul și demarând. Jaguarul acceleră foarte rapid pe șoseaua pustie.

Moleșindu-se fără voia ei, Sam încercă să stea dreaptă, dar în zadar. Corpul ei părăsit de toată forța și de toată voința nu aspira decât să se abandoneze și mai mult. Învinsă, se lăsă pe spătarul scaunului și închise din nou ochii.

Adevărul explodă orbitor în spatele pleoapelor ei închise. Numai dorința fizică nu explica atracția ei pentru Steve, nici tulburarea de care se minuna că o putea stârni în el. O forță de o altă natură era la mijloc, o forță mult mai puternică. Dacă Steve ar fi vrut, i-ar fi aparținut cu câteva clipe mai devreme, puțin împotriva voinței ei, desigur, dar cu acordul acelei părți din ființa ei care nu se sinchisea să raționeze și care nu asculta decât de vocea sigură a instinctului. Nu era totuși pregătită să i se dăruiască în întregime și Steve o

simțise. Și chiar o respectase când ea era prea tulburată pentru a se apăra ea însăși. Ziarele nu menționau niciodată această fațetă a personalității lui Steve...

Mașina părăsi curând șoseaua pentru a se angaja pe un drum de pământ. Vegetația se apleca asupra lui, deasă și abundentă, menținând acolo o noapte profundă. Sam se aplecă în față, încercând să pătrundă întunericul fără să reușească să vadă dincolo de fasciculul farurilor care atrăgeau o mulțime de insecte zburătoare. Nu peste mult timp apăru un luminiș în fața lor. Steve opri mașina, stinse luminile, cufundându-se împreună cu însoțitoarea lui în întunericul cel mai complet.

– Am ajuns, anunță el căutându-i umerii pe dibuite și acordându-i un scurt sărut care constituia promisiunea altora numeroase, mai pasionate.

Aprinse apoi o lanternă, ieși din Jaguar și-l înconjură ca s-o ajute pe Sam să coboare la rândul ei. Cu un braț în jurul mijlocului ei, o conduse cu el. Steve înainta cu pași supli de sportiv. Mergând lângă el în jungla populată de foșnete misterioase, Sam se complăcea să-și imagineze un început de lume, formând singurul cuplu locuind pe pământ. Steve ar fi râs dacă i-ar fi

ghicit gândurile. Ce romantică incorigibilă era! Dar el, ce ascundea oare în spatele cinismului pe care i-l atribuia presa? Sam își dădea seama că încă nu-l cunoștea.

O altă poiană se deschise deodată în fața lor, scăldată în lumina lunii, conferindu-i un aspect aproape ireal.

– Iată-ne ajunși, zise el.

Încetul cu încetul, Sam identifica formele argintii, reperând corturi, după aceea jeepuri, apoi un camion.

– Unde sunt animalele? întrebă ea cu voce scăzută, ca să nu trezească pe nimeni.

Ca și cum răspundea întrebării ei, un elefant scoase exact în clipa aceea un muget slab.

– Este cu siguranță un pui, murmură ea pentru sine.

– Acest mic monstru ne-a făcut deja multe necazuri, spuse Steve zâmbind. Sper că vei ști să-l faci să se supună.

– Trebuie arătată multă diplomație cu elefanții, deoarece...

Sam se întrerupse la vederea unei siluete care înainta spre ei. Lumina feerică a lunii îi punea în valoare formele feminine perfecte mai curând dezvăluite decât ascunse de un veșmânt vaporos. Sam avu o strângere

dureroasă de inimă când Steve o abandonă pentru a merge în întâmpinarea superbei femei.

-Steve, tu ești!

Trecându-și brațele în jurul gâtului bărbatului, îi trase fața spre a ei pentru un lung sărut languros. Se lipea de Steve, dar Sam crezu că-l vede pe regizor încordându-se și îndepărtându-se imperceptibil de ea. Era oare adevărat, sau doar își imaginase această retragere? De altfel, cele două siluete acum se confundau. Sam o auzi pe tânăra femeie scoțând un suspin fericit, cuibărindu-se mai strâns lângă Steve. Și culmea, acesta nu mai părea deloc reticent.

Își întoarse brusc ochii de la cuplul îmbrățișat. Torturată și revoltată de a se fi predat atât de ușor lui Steve în această zi memorabilă, descoperea în sfârșit bărbatul care era în realitate un seducător fără scrupule. Ce-i păsa lui de Samantha, de vreme ce întâlnea zilnic actrițe și manechine?

Tânăra femeie își privi vechii ei blugi și cizmele de cow-boy. Era ținuta ei preferată, cea mai practică, dar cu siguranță nu cea mai indicată pentru a-l impresiona pe Steve.

Privi din nou tabloul romantic pe care-l formau cei

doi. Vorbeau acum cu voce scăzută, mai exact femeia vorbea și Steve o asculta. Ce lipsă de politețe! Intenționau s-o lungească uitând de Sam, obligând-o să le aștepte bunăvoința în picioare în plină noapte, în mijlocul junglei?

Ajunsă la capătul răbdării, Sam tuși pentru a le aminti de existența ei. Însoțitoarea lui Steve tresări și cercetă cu privirea liziera întunecată a poienii, de unde venise zgomotul.

– Iubitule, este cineva cu tine?

"Iubitule!" Sam tresări dureros auzind acest cuvânt. Câte femei își permiteau oare să-i spună lui Steve "iubitule"?

Depășindu-și durerea, hotărî brusc să ia situația în mână. Pe un ton aspru și ferm, lansă:

– Steve, ai putea să-mi arăți locul unde trebuie să dorm? Cad din picioare de somn. În ceea ce privește animalele, vom lua o hotărâre mâine dimineață.

– Oh, Sam, apropie-te! Iartă-mă!

Sam înaintă ezitant spre cei doi. Lăsând un braț pe umerii însoțitoarei lui, Steve îl trecu pe celălalt în jurul celor ai tinerei femei.

– Dați-mi voie să fac prezentările: Helen Nair,

Samantha Collins.

Ca bărbat mândru de puterea lui de seducție, le privi rând pe rând pe actriță și pe dresoare. Se bucura evident să le vadă față în față.

Actrița o salută pe Sam cu o voce glacială, dar îi întinse totuși mâna ei manichiurată, cu un gest aparent amical. Forțându-se să se arate amabilă în timp ce fiecare cuvânt o costa un efort, Sam declară:

– Sunt încântată să vă cunosc. V-am admirat în numeroase filme.

– Să nu rămânem aici, sugeră brusc Steve când tensiunea devenea aproape palpabilă între însoțitoarele lui. Sam trebuie să se trezească devreme mâine, pentru a examina animalele, iar eu voi avea nevoie să discut următoarea scenă cu tine, Helen.

Ținându-le în continuare de umeri, le conduse spre corturi. Printre ele, Sam descoperi o mare rulotă luxoasă, și se miră peste măsură când Helen urcă cele trei trepte pentru a deschide ușa metalică.

– Te aștept pentru un ultim pahar, Steve! zise ea excluzând-o fără ceremonie pe Sam din invitația ei.

Tânăra femeie își plecă în grabă ochii, pentru a nu trăda violenta antipatie pe care i-o inspira această

femeie.

– Nu, nu în seara asta, Helen. Avem o zi grea de muncă în perspectivă. Ne vedem mâine, la micul dejun.

Nu-și luase brațul de pe umerii lui Sam și, întorcându-se imediat, își continuă drumul cu ea.

Îndată ce ajunseră la oarecare distanță de rulota a cărei ușă Helen o trântise cu furie, el izbucni în râs.

– Ce părere ai despre ea? întrebă el.

Sam îl privi cu un aer neîncrezător. Îndrăznea să-i ceară părerea despre o femeie cu care întreținea evident relații foarte intime! Dominându-și indignarea, dresoarea sfârși prin a alege să reacționeze cu diplomație.

– Este de o frumusețe rară. N-am văzut niciodată ochi de un asemenea verde, afirmă ea pe un ton suav.

– În unele filme, poartă lentile de contact pentru a le accentua culoarea.

Luată pe nepregătite de această replică, Sam rămase o clipă tăcută. Dorea totuși să-l inducă în eroare în privința sentimentelor ei și-l întrebă, cu intenția de a formula un alt compliment:

– Care este exact culoarea părului ei? Mi s-a părut castaniu-roșcat. Produce un efect impresionant pe

ecran.

Steve își manifestă amuzamentul printr-un nou hohot de râs.

– Vopseaua este foarte reușită, recunosc!

Remarcând expresia șocată a lui Sam, adăugă cu un calm insolent:

– Femeile pe care le cunosc n-au în general niciun secret pentru mine!

Glumea, pe un asemenea subiect! Sam nu-l mai înțelegea. Ajunsă la capătul răbdării, anunță tăios:

– Aș vrea să dorm. Unde ar trebui să mă instalez?

Steve se opri brusc în fața unui cort frumos, fără să răspundă. Sam îl consultă cu privirea, îi studie vârful de pânză lucioasă, apoi examină din nou trăsăturile virile pe care plana acum schița unui surâs.

– Nu! exclamă ea, schițând o mișcare de retragere.

Clătinând din cap, Steve adoptă o mină fals stânjenită și declară:

– Ba da, Samantha, mă tem că vei fi obligată să împarți cu mine cortul meu, noaptea asta. Într-un termen atât de scurt, n-am avut timp să luăm măsuri pentru primirea ta.

Capitolul 5

Samantha îl privi pe Steve cu un aer îngrozit apoi, recăpătându-și sângele-rece, își încrucișă hotărâtă brațele la piept.

– Nici nu poate fi vorba! Dacă este vorba de o glumă, află că o găsesc de foarte prost gust.

– Vorbesc foarte serios, Sam. Am uitat complet să pun la punct acest detaliu.

– Acest detaliu! explodă ea.

Își reveni aproape imediat, optând pentru un comportament calm și demn.

– Trebuie să pot dormi cu Helen o noapte. Nu va refuza să mă lase să dorm pe jos în rulota ei.

– N-o cunoști pe miss Nair! râse Steve. Ea nu împarte niciodată nimic cu o altă femeie.

Sam încercă să-și înghită micul nod de îngrijorare care-i urcase în gât și declară cu tot calmul de care era în stare:

– Atunci, dă-mi sacul meu de dormit. Voi dormi sub cerul liber.

De data asta, orice urmă de veselie dispăru de pe fața lui Steve.

– Sper că nu te gândești serios să faci așa ceva! Riști ca scorpionii să-ți tulbure grav somnul.

Sam păli la auzul acestor cuvinte. Uitase că tocmai părăsise California pentru un teritoriu străin. O înțepătură de scorpion echivalează adesea cu o condamnare la moarte.

– De acord, nu voi rămâne afară, consimți ea, dar propune-mi o soluție acceptabilă.

– N-aș fi crezut că aceasta îți va displace atât de mult. N-a trecut mult de când, în mașină...

– Nu mai suntem în mașină! Te-ai înșelat făcându-ți iluzii! Mă exprim limpede? protestă ea cu atât mai furioasă cu cât în pofida insolenței lui, Steve spunea adevărul.

Numai că apariția lui Helen și comportarea ei elocventă o făcuseră să asculte de rațiune. Steve îi zâmbi, farmecul lui devastator continuând să-și producă efectul asupra ei, în ciuda noilor ei hotărâri. Îl măsură cu privirea, întrebându-se cu neliniște dacă va reuși să-i reziste până dimineață.

– Te-ai exprimat foarte clar, am înțeles, afirmă el, întrerupându-i cursul gândurilor. Vino, să-ți luăm lucrurile.

Câteva minute mai târziu, Sam intra în cortul lui Steve. El aprinse o lampă și se așeză pe un scaun pliant de pânză, modelul utilizat pe platourile de filmare.

– Ești aici acasă la tine, declară el însoțindu-și cuvintele cu un gest circular indicând spațiul din jurul lui.

Or, acest spațiu se dovedea conceput pentru un cuplu și nu pentru doi străini. Mascându-și cât putea de bine tulburarea, Sam începu prin a-și scoate cizmele. Rămase apoi nemișcată și-l privi pe însoțitorul ei cu un aer întrebător. Intenționa oare să rămână în interiorul cortului în timp ce ea se dezbrăca? Obligată să-și dreagă vocea înainte de a vorbi, îl întrebă:

– Nu poți să ieși puțin?

El se prefăcu foarte uimit.

– E frig afară, la această oră! De altfel, află că nu voi vedea nimic ce să nu fi văzut deja!

Sam reuși cu mare efort să nu izbucnească în râs. Bărbatul acesta folosea îndrăzneala și umorul cu o abilitate diabolică.

– Întoarce-te, cel puțin! sugeră ea.

Steve îi sesiză fără îndoială stânjeneala, deoarece încetă s-o mai tachineze și se întoarse imediat. Spațiul restrâns îl obliga totuși să rămână foarte aproape de Sam. Incapabilă să-i ignore prezența, tânăra femeie fu asaltată de cele mai tulburătoare imagini în timp ce se dezbrăca. Odată goală, își inspectă nervoasă conținutul valizei, blestemându-se că nu-și luase decât cămăși de noapte scurte și transparente. Tresări violent auzind vocea lui Steve:

– Nu-ți pune nimic pentru noapte, aerul este prea umed. Ia cearșaful de pe sacul meu de dormit și înfășoară-l în jurul tău.

Sam schimbă bucuroasă ținutele ei străvezii cu cearșaful de bumbac bleu-deschis care prezenta avantajul că era destul de mare ca s-o acopere din cap până-n picioare. Și-l înnodă temeinic în felul unui sari,

apoi declară, luând din bagaje peria de păr:

– Poți să te întorci, acum.

Steve se răsuci spre ea și Sam remarcă imediat strălucirea ochilor lui. O mângâia cu privirea, întârziind asupra umerilor ei, apoi coborând fără grabă, făcând-o să se înfioare. Începea redutabila încercare.

– Unde mă instalez? întrebă ea pe tonul cel mai nepăsător, de vreme ce sacul de dormit al lui Steve, ocupând desfăcut aproape jumătate din suprafață, nu-i lăsa de fapt posibilitatea de alegere.

– Sugerez să ridicăm un fel de paravan între noi, zise el.

Sam văzu semnele unei pasiuni pe care le cunoștea deja apărând pe trăsăturile lui în lumina lămpii.

– Ești atât de frumoasă încât...

Făcu o scurtă pauză, în timpul căreia Sam încetă fără voia ei să respire.

– încât nu răspund de mine, încheie el în sfârșit, într-un mod sugestiv.

Sam strânse cearșaful în jurul ei, cu un gest temător. Pe neașteptate, Steve se întoarse din nou și, prefăcându-se că nu-i mai pasă de ea, se ocupă de fermoarul de închidere a cortului. Contemplând jocul

mușchilor spatelui său, tânăra femeie se trezi întoarsă brusc în curtea din San Juan, străbătută de aceleași senzații copleșitoare...

Ieși din reveria ei când Steve puse o mână caldă pe umărul ei.

– Iată, totul este pregătit. Nu-ți mai rămâne decât să te întinzi.

Fețele lor erau atât de apropiate, încât Sam simțea respirația bărbatului pe obrazul ei. Răsucind o șuviță de păr blond pe deget, Steve declară, cu un surâs diabolic:

– Dacă aș fi știut cine erai, te-aș fi angajat de luni de zile.

– Steve, te înșeli în privința mea, eu...

Se întrerupse, negăsind cuvintele potrivite, apoi continuă cu dificultate:

– La San Juan, nu eram eu însămi. Oboseala călătoriei și...

El o lăsa să vorbească și să se zbată fără să intervină. Nici măcar lumina difuză a lămpii nu reușea să atenueze pasiunea contagioasă care strălucea în privirea lui.

– Ce... ce voiam să-ți spun... continuă ea să se bâlbâie. Nu trebuie să-ți... imaginezi că... Eu... sunt aici

ca să lucrez.

Steve persista în tăcerea lui. Din ce în ce mai stânjenită, Sam făcu un pas înapoi și hotărî:

– Am să mă culc, acum.

– Mincinoasă mică, murmură el.

La aceste cuvinte, inima tinerei femei își acceleră bătăile.

– Mincinoasă mică, repetă el, retrăgându-se la rândul lui, cu grația periculoasă a unei pantere.

Împietrită, Sam îl observă în timp ce se dezbrăca rapid și stingea lumina. Apoi i se alătură în întuneric și o îmbrățișă.

– Steve, lasă-mă sau strig! amenință ea.

– Nu, n-ai să strigi.

Ea avu un gând fugitiv pentru Jake și temerile lui atât de justificate. Dar Steve o surprinse din nou. În timp ce se pregătea să se lupte cu el și să se opună, descoperi în el bărbatul cel mai tandru, cel mai atent la care visase vreodată. Desigur, o ținea prizonieră cu o mână fermă și autoritară, dar săruturile pe care le depunea pe pleoapele, pe obrajii și pe gâtul ei dovedeau o blândețe nesfârșită. Într-o ultimă tresărire de revoltă, Sam vru să-i refuze buzele întorcând capul. El știu însă s-o

convingă foarte repede să nu i le mai refuze.

Simțind că cearșaful se dezleagă, Sam încercă să-l rețină, Eforturile ei disperate încetară când Steve îi prinse mâinile pentru a le trece în jurul gâtului lui. Condusă fără voia ei pe aripile dorinței, pătrunse într-un univers exaltant în care voluptatea era stăpână.

Cearșaful căzu în cele din urmă, abandonând corpul ei fără apărare degetelor experte ale lui Steve. Ca tot atâtea torturi delicioase, abia schițate și deja întrerupte, mângâierile lui se concentrau să trezească în ea o așteptare înfrigurată. Arabescurile descrise de mâinile lui îi arătau lui Sam calea unei fericiri pe care o putea cunoaște acceptând să i se dăruiască în întregime. Și prin reacțiile ei scăpate de sub control, îi indica lui Steve cum putea stârni mai bine focul care ardea în ea.

Amețită de senzațiile pe care le încerca, se pierdu în brațele ei, încercând să-și recapete respirația.

– Sam! șopti el, cu o voce emoționată.

Desprinzând una din mâinile pe care ea o încleșta de umerii lui, Steve începu s-o ghideze până când Sam prinse destul curaj să-și continue explorarea din proprie inițiativă. O încânta modul cum îi răspundea Steve. Descoperea puterea extraordinară de care

dispunea. Paul nu-i inspirase niciodată această impresie minunată de a fi femeie, o femeie seducătoare, o femeie foarte dezirabilă.

Cuprinsă de amețeală, uită de restul lumii, ca să nu mai trăiască decât pentru pasiunea ale cărei culmi explodau ca niște fulgere strălucitoare în umbra cortului. Ceea ce i se întâmpla aici, pe această mică insulă de la tropice, cu acest bărbat pe care-l descoperea atât de miraculos în acord cu ea, i se părea nu numai normal, dar și cel mai important dintre toate evenimentele anterioare din viața ei.

Lăsându-se în jos, Steve o antrenă cu el. Rămaseră o clipă în genunchi, față-n față pe sacul de dormit apoi, cedând blândei presiuni pe care însoțitorul o exercita asupra umerilor ei, Sam se întinse. El se lungi lângă ea și, sprijinit într-un cot, își plimbă degetele ușoare ca niște pene peste bustul ei, multiplicând atingerile și evitând deliberat punctele cele mai sensibile. Sam simți tentația să pună stăpânire pe această mână diabolică și s-o conducă, dar preferă să urmeze spirala lentă și inexorabilă a plăcerii. O copleșea o tensiune intolerabilă, obligând-o să-și muște buzele ca să nu strige.

Steve părea că nu dorește să se oprească. Mângâierile lui neobosite o duseră pe Sam în pragul delirului. Nemaiștiind ce făcea, îi luă brusc mâna ca s-o pună acolo unde nu mai putea aștepta.

Steve își trecu degetul mare peste sfârcul întărit al unui sân, apoi îl strânse cu delicatețe, după care buzele lui luară locul degetelor. Sam nu mai reușea să-și înăbușe suspinele și gemetele.

Când se ridică s-o sărute, ea nu mai arătă de data asta nici cea mai mică rezervă. Trecându-și brațele în jurul gâtului lui, îl trase mai aproape. Cu buzele unite și cu respirațiile amestecate, se supuneau acum acelorași cerințe imperioase.

Sam nu făcuse niciodată experiența acestei fuziuni din toată ființa ei, trup și suflet laolaltă, într-o singură nerăbdare. Când Steve apăsă cu toată greutatea asupra ei, tânăra femeie realiză evidența dorinței lui. El îi mușcă ușor pielea catifelată a gâtului, provocându-i o mică durere care o incită să deschidă ochii. Nu distinse decât conturul capului și al umerilor lui în întuneric.

– Spune-mi... șopti el.

– Ce? întrebă ea într-o suflare.

– Că mă dorești, răspunse el cu o voce puțin

răgușită.

Brusc intimidată, Sam întoarse capul. Luându-i bărbia în mâini, Steve o sărută ușor, jucându-se cu buzele ei tremurătoare.

– Nu este niciun rău să-ți mărturisești dorința unui bărbat. Spune-mi, vreau să mi-o spui.

Ultimele rămășite ale zidului pe care le ridicase de ani de zile în jurul ei ajunseseră să se prăbușească. Oferindu-i mângâieri înflăcărate, Steve întrebă din nou:

– Te temi?

Cum ea rămânea tăcută, el insistă:

– Refuzi să mi-o spui?

Cu vârful degetelor, șterse cu tandrețe lacrimile apărute pe genele ei.

– Te doresc, Steve, declară ea în sfârșit, fără reținere. Acum!

El o sărută din nou, cu o delicatețe atât de încântătoare, încât lacrimile alunecară de-a binelea pe obrajii lui Sam. Apoi, cu un fel de fervoare respectuoasă, el coborî de-a lungul corpului ei, al pântecelui ei, într-o mângâiere unică și lentă, care-i smulse gemete de plăcere.

Steve se pregătea în sfârșit s-o facă a lui, când

încremeni brusc într-o imobilitate de statuie. Înnebunită, Sam încercă să-l aducă înapoi la ea. Nu-și putea opri corpul să se arcuiască spre al lui și, în frustrarea ei, se reținu cu greutate să nu izbucnească în plâns.

Abia atunci auzi zgomotul din exteriorul cortului, mai întâi un foșnet în iarbă, apoi pași inegali, și în fine tonul deja familiar al unei voci.

– Steve, Steve, unde ești? întrebă această voce ușor tărăgănată, dovedind că Helen băuse deja destul pentru a nu mai fi în starea ei normală.

Steve acoperi gură lui Sam cu mâna și ea simți o nespusă ușurare. Nu voia să-i răspundă actriței, voia să rămână cu ea. Tânăra femeie nu se mișcă.

– Steve, vino să bei un pahar cu mine!

În clipele următoare, Sam ascultă vântul șuierând în frunzele palmierilor. Larma stârnită de Helen risca să trezească toată echipa. De altfel, n-o făcuse deja? Poate că oamenii se abțineau pur și simplu să reacționeze, pentru a evita o confruntare cu actrița.

– Steve! Unde ești?... Mi-ai promis... Dacă te prind...

Fraza rămase în suspensie, dar pașii lui Helen se apropiară de cort.

– Naiba s-o ia! mormăi Steve.

Cu un oftat exasperat, se ridică, își trase blugii pe el și se încălță în grabă. Împietrită, Sam plângea în tăcere.

Înainte s-o părăsească, se aplecă repede ca să depună un sărut pe buzele ei, murmurând:

– Iertare.

Ea încercă orbește să-l rețină, agățându-se de mâna lui, dar el se desprinse și o lăsă singură.

– Steve! Iată-te în sfârșit!

În timp ce el se îndepărta cu actrița, Sam căută pe pipăite cearșaful care căzuse lângă sacul de dormit.

Lacrimile ei fierbinți nu se opreau. Lipsită de prezența magică a lui Steve, descoperea cealaltă față a realității. Fantastica pasiune cu evoluție minunată și impetuoasă nu lăsa în urma ei decât lacrimi amare.

Steve era fără îndoială un seducător incorigibil, care nu va aparține niciodată unei singure femei. Or, în ciuda tristei experiențe a căsătoriei ei, Sam nu renunțase la exigența fidelității reciproce înrădăcinată adânc în ființa ei. Aspirând să se dăruiască deplin, aștepta de la celălalt o dăruire totală. Din păcate, nu trebuia să spere că-l va schimba pe Steve.

"Nu vreau o legătură" se gândi ea. "Dacă există o

femeie capabilă să i se opună, eu voi fi aceea."

Luând această hotărâre, înnodă strâns cearșaful în jurul ei. Gândurile continuară totuși s-o frământe. Și dacă Steve se dusese numai s-o conducă pe Helen până la rulota ei? Poate intenționa să revină cât mai repede posibil? Plecase cu regret...

Dar minutele treceau unul după altul. Întorcându-se, Sam bătu furioasă cu pumnii în sacul de dormit. Steve avusese de zece ori timp să străbată distanța care separa cortul de rulotă. Cuprinsă de o profundă oboseală, râse de ea însăși. Nu se comporta oare ca o soție geloasă? Ideea aceasta îi aminti în mod dureros că fusese cât pe ce să devină amanta unui bărbat care nu-i împărtășea sentimentele. O adevărată nebunie pusese stăpânire pe ea de când îl cunoștea pe Steve.

Pândind în zadar întoarcerea lui, pradă unei disperări amestecate cu umilință și neîncredere, se cufundă în cele din urmă într-un somn agitat.

Capitolul 6

Dimineață, Sam își trecu prudent capul prin deschizătura cortului lui Steve, pentru a scruta împrejurimile. Nimic n-o speria mai mult decât perspectiva de a-l întâlni pe regizor. El nu revenise, iar ea nu voia să știe unde își petrecuse noaptea. Spre marea ei ușurare, nimeni nu părea să se fi trezit la ora aceea.

Ajunsă afară, cercetă poiana cu ochii încă încețoșați de somn. Steve se instalase cât mai departe de membrii echipei sale, constată ea. Această descoperire îi smulse un surâs ironic și dureros. Seducătorul avusese grijă să-și menajeze plăcerile!

Sam ridică din umeri, apoi se strădui să-și amintească direcția pe care i-o indicase Steve în ajun, la sosirea ei. Căută în zadar un indiciu în măsură s-o ghideze.

Brusc, simțul umorului și optimismul care o caracterizau îi învinseră deprimarea.

– Te surclasezi, draga mea! își spuse ea cu jumătate de voce. Marea dresoare nu este în stare nici măcar să-și găsească animalele!

Aproape în aceeași clipă, un țipăt ascuțit răsună în liniștea înconjurătoare. Sam zâmbi. Puiul de elefant se trezea bineînțeles înaintea tuturor camarazilor lui. Orientându-se după țipetele lui, tânăra femeie porni la drum fără să piardă o secundă.

Părăsind poiana pentru a se înfunda în vegetația deasă a junglei, aruncă în jurul ei priviri fascinate. Soarele abia reușea să străpungă frunzișul. Sam avu grijă să rupă mici ramuri la intervale regulate, pentru a-și marca drumul de întoarcere. Era entuziasmată la ideea de a pătrunde într-un teritoriu aproape virgin, să vadă desfășurându-se numai pentru ea frumusețile nebănuite ale acestui paradis tropical.

Deasupra capului ei, arborii de cauciuc își amestecau frunzișul cu cel al imenșilor bananieri ale căror fructe

galbene formau ciorchini grei. Cam peste tot apăreau hibiscuși cu flori vii și uneori, magnifice și mai rare, orhidee. Sam ajunse curând la o potecă îngustă. Bănuind că este pe calea cea bună, începu să alerge.

Ieșind într-o nouă poiană, descoperi imediat cuștile și-și încheie drumul în vârful picioarelor, ca să nu deranjeze animalele.

Prima cușcă adăpostea leul alb despre care îi vorbise Jake. Acesta încă dormea. Sam îi admiră culoarea puțin obișnuită a blănii și se bucură că nu-l găsea prea slăbit. La apropierea ei, deschise un ochi, apoi scoase un mârâit leneș.

– Vacanța ta se termină astăzi, frumosul meu leu! îi aruncă Sam, îndreptându-se spre cușca următoare.

Acolo, o aștepta un spectacol îngrijorător. Un tigru se învârtea în cerc în micul lui spațiu. Observându-l de la distanță, Sam aprecie că era extrem de nervos. Când o pasăre survolă locul la joasă înălțime, el se încordă, își plecă urechile și mârâi.

Sam îl privi cu îngrijorare. Nu era în stare să lucreze. Înaintă încet spre el, cu sprâncenele încruntate.

Îndată ce tigrul o zări, ochii lui se măriră periculos. Cu un răget feroce care răsună îndelung în liniștea

dimineții, se aruncă asupra cuștii și-și trecu una din labele din față printre două bare.

Sam se grăbi să se ascundă în spatele unui copac, pentru a supraveghea animalul fără știrea lui. Acesta nu întârzie să-și reia mersul în cerc. Tânăra femeie nu-și explica de ce mai avea încă gheare, de vreme ce nu se neglija niciodată tăierea lor la felinele destinate dresării.

Srăduindu-se să nu mai intre în câmpul lui vizual, Sam se îndreptă spre altă cușcă. Ea îl abordă pe cimpanzeu cu neîncredere, cunoscând de ce reacții furioase sunt capabile aceste animale. Aflase de altfel că o femeie din echipă se lăsase prinsă de acesta, sau poate de alt exemplar. Erau în stare să demonstreze uneori o forță uimitoare. Nefericita nu se putuse elibera fără intervenția lui Matt.

Mica maimuță o privi pe Sam și o întâmpină cu țipete asemănătoare cu cele ale păsărilor răpitoare. Dacă i-ar fi displăcut, ar fi urlat și ar fi bombardat-o cu toate obiectele aflate la îndemână. Din fericire, se pare că avea o fire care nu ridica probleme.

– Bună, prietene, spuse ea stăpânindu-se să nu râdă când ochii căprui căpătară o expresie aproape umană.

Își întinse membrele înțepenite de o noapte grea, apoi se îndepărtă de cușca maimuței, care-și exprimă zgomotos nemulțumirea. Îi lipsea fără îndoială o companie.

Se duse în cele din urmă să viziteze elefanții. Aceștia erau doi, o impozantă femelă indiană și puiul ei. Sam zâmbi la vederea puiului de elefant care provocase atâtea necazuri lui Steve și echipei sale. Trecând de bariera țarcului lor, se apropie cu precauție de ei. După talia lui, puiul de elefant avea cam un an și jumătate. Peste șase luni, va deveni independent de mama lui.

Sam adunase banane căzute pe jos și, în timp ce înainta, începu să le descojească. Femela îi urmărea venirea în tăcere, dar puiul ei își manifestă nerăbdarea prin mugete foarte ascuțite. Amuzată, Sam își imagină echipa trezindu-se tresărind din cauza lui.

– Ține, micule monstru! îi spuse ea.

Animalul își desfășură trompa și-i smulse fructul pe care i-l oferea, vârându-l în gură. Ochii lui negri străluceau de plăcere.

La contactul cu animalele, Sam redevenea stăpână pe sine. Oricât de mare i-ar fi fost descumpănirea, profunzimea tristeții, găsea în preajma acestor creaturi

inocente o veritabilă îmbărbătare. În timp ce se întorcea spre femelă ca s-o hrănească la rândul ei, puiul îi lovi spatele cu trompa.

– Oprește-te! îi strigă ea, îndepărtându-se. Nu te uit. Venind de la tine, nimic nu mă surprinde, deoarece Steve m-a pus în gardă.

Vorbind, mângâia urechea puiului, care scoase un suspin fericit.

– Mi-e teamă că o să te răsfăț prea mult, adăugă ea.

Animalul înghiți literalmente noua banană pe care i-o întinse, iar ea îl întrebă:

– Nu ți se dă să mănânci după cât ți-e de foame?

Își șterse apoi mâinile de blugi și-și consultă ceasul. Șapte și jumătate, constată ea, extrem de surprinsă. Se trezise totuși în zorii zilei! Desigur, în compania animalelor, nu vedea niciodată cum trecea timpul.

– Pe curând, odorul meu! promise ea puiului de elefant, îndreptându-se spre tabără.

Având grijă să facă un ocol pentru a evita cușca tigrului, se îndepărtă cu pași mari.

Ajunse curând în prima poiană. Auzi imediat râsete și zvon de voci în preajma rulotei lui Helen. Mirosuri de cafea și de ciocolată caldă ajunseră până la ea, făcând-o

să-și dea seama că-i era teribil de foame. Ultima masă o luase în ajun, la San Juan.

Ezită o clipă asupra conduitei de adoptat. Așezat împreună cu ceilalți la masa de picnic, Steve era cu spatele la ea. Fu răscolită la simpla vedere a capului său cu păr negru și a umerilor largi. Va suporta oare să se găsească în prezența lui, după evenimentele din timpul nopții?

Helen o zări, dar ea se grăbi să privească în altă parte, hotărâtă s-o ignore. În clipa când Sam hotărî să se îndrepte spre cortul lui Steve și să-l aștepte acolo, un bărbat blond întrerupse conversația comesenilor săi, exclamând:

– Oare visez? Iat-o pe Eva în persoană, ieșind din grădina raiului!

Vorbise agitându-și teatral mâinile.

– Dumnezeule, ce față! Sunteți făcută pentru cinema!

Sam înaintă atunci spre masă, având totuși grijă să nu-și ia ochii de la bărbat, căruia îi zâmbi.

– Bună ziua. Nu mă numesc Eva, ci Samantha. Samantha Collins.

– Donald Hayward, răspunse el strângând mâna pe

care tânăra femeie i-o întinsese, înainte de a adăuga pe un ton entuziast: sunt nerăbdător să mă ocup de dumneavoastră! Eu sunt machiorul.

– Machiorul! ironiză Helen din celălalt capăt al mesei.

– Sunt un artist adevărat, draga mea! protestă el. Dar nici Dumnezeu însuși n-ar putea face nimic pentru tine după ce ți-ai petrecut o seară mângâind sticla!

La aceste cuvinte, rostite cu aceeași dezinvoltură ca precedentele, Helen deveni stacojie.

Nereușind să-și rețină râsul, Sam observă că Steve nu împărtășea câtuși de puțin veselia ei.

– Destul! ordonă el, împingându-și scaunul și ridicându-se ca să i-l ofere.

Sam bâigui o mulțumire și se așeză, conștientă de faptul că toate privirile erau ațintite asupra ei. Donald îi aruncă o privire complice și, lucru ciudat, în loc să fie șocată de îndrăzneala acestui personaj slab, aproape sfrijit, cu trăsături mobile, simți pentru el o simpatie spontană.

– Povestește-mi totul! o rugă el într-un mod comic. Cum ai reușit să-l seduci pe teribilul nostru Steve?

Punându-și amândouă coatele pe masă, o fixă cu

intensitate, prefăcându-se agățat de buzele ei, ca și cum aștepta revelația cea mai importantă din viața lui. Sam nu rezistă față de atitudinea lui. Izbucni în râs pentru a doua oară și apoi, redevenind nu fără greutate serioasă, explică:

– Eu nu sunt actriță, ci dresoare. Steve m-a angajat pentru animale.

Lăsându-se pe spătarul scaunului, se pregăti să suporte reacția inevitabilă a interlocutorului ei.

– Oh! exclamă Donald.

Dar surpriza nu-l lăsă fără glas decât o clipă, după care o întrebă:

– Cafea, draga mea? Este excelentă, aici.

Fără să-i lase timp să răspundă, o servi și împinse spre ea frișca, zahărul și cornurile. Inepuizabil, continuă:

– Patronul a găsit poate în sfârșit persoana pe care o caută.

Se exprimase pe un ton plin de umor, înclinând capul spre Steve. Spre marea uimire a lui Sam, acesta zâmbea.

– Patronul dorește poate ca echipa lui să se gândească la începerea lucrului, replică el pe același

ton, fără să trădeze cea mai mică nemulțumire.

– Munca ni se va părea mai plăcută, acum când un înger este printre noi! interveni din nou machiorul, cu o nouă clipire din ochi spre Sam.

Ea se bucură să constate că are cel puțin un prieten în locul acela.

– Cum ai găsit animalele? întrebă pe neașteptate Steve.

Sam îl privi surprinsă.

– Știi de unde vin!

– Te-am văzut plecând în direcția micii noastre menajerii în momentul când afurisitul acela de elefant a mugit.

– Este adorabil! exclamă ea din adâncul inimii.

Adresându-se lui Sam, dar contemplându-l pe Steve cu splendizii ei ochi verzi, Helen se amestecă brutal în discuție:

– Sper că vei reuși să-l faci să tacă! Mi-ar plăcea să nu mă mai trezesc tresărind în fiecare dimineață.

Fixându-și ceașca, tânăra femeie replică pe un ton neutru:

– Voi încerca.

Se feri să se angajeze mai mult și se grăbi să-l întrebe

pe Steve:

– Predecesorii mei au lăsat note?

– Da, afirmă el. Imediat ce vei termina micul dejun, mă vei însoți în cortul meu și ți le voi da.

– Atenție, Samantha, o tachină Donald, Steve are o slăbiciune pentru blonde!

Sam îi adresă un surâs destins, în totală contradicție cu emoțiile care o stăpâneau.

– Eu sunt de un blond foarte deosebit! replică ea, aducând mulțumiri părului său că avea într-adevăr o nuanță arămie destul de rară.

Donald șuieră printre dinți.

– Această fermecătoare persoană îți lansează o provocare, Steve. După cum te cunosc, o vei primi!

Sam simți privirea scrutătoare a regizorului fixată asupra ei și, bându-și cafeaua cu înghițituri din ce în ce mai mici, amână la maximum momentul punerii ceștii goale pe masă. O oarecare satisfacție rivaliza totuși cu tulburarea ei. Acest mic joc nu-i displăcea în întregime și nu-și pierdea speranța să-și facă bine treaba.

Cu o expresie puțin crispată, Steve relansă discuția despre animale, întrebând-o:

– N-ai nimic deosebit să -mi semnalezi?

– Ba da, răspunse ea. Nu pot lucra cu tigrul.

Steve se arătă atât de contrariat de această veste, încât ea se grăbi să se justifice:

– Comportamentul lui nu este deloc normal. Îl consider periculos, și aș vrea să-l sun pe Jake să-i cer să ne trimită un tigru din rezervație. Nu va rezulta de aici multă întârziere pentru turnare.

Redresându-se pe scaunul ei, adăugă cu o voce fermă, cu intenția s-o audă toată lumea:

– Voi ruga de altfel pe fiecare dintre dumneavoastră să nu se apropie de cușca acestui animal.

Împreunându-și mâinile, Donald exclamă cu emfază:

– Promit! Nici propriul meu câine nu mă ascultă. Crede-mă, nu voi simți niciodată tentația să mă aventurez prea aproape de tigru!

Dinspre partea ei, Helen arboră un surâs perfid.

– Cum îndrăznești să te prezinți în calitate de dresoare dacă te temi de Iago?

Își trecu o privire circulară în jurul mesei, pândind asentimentul colegilor ei.

– Animalul acesta apare în scenele mele cele mai importante, nu-i așa, Steve? Pretindeai totuși că ai angajat o dresoare de prima clasă!

Înăbușind un oftat exasperat, Steve își trecu mâna prin păr, apoi o privi pe Sam.

– Ești sigură că nu poți lucra cu tigrul acesta?

– Absolut sigură, afirmă Sam, luptând să-și păstreze un calm pe care ostilitatea și insolența lui Helen îl puneau la grea încercare.

Actrița îi displăcea total din prima clipă, dar acum simțea un profund dispreț față de ea.

Donald interveni din nou, umorul lui redresând situația.

– Am o idee! exclamă el. S-o închidem pe Helen cu Iago. Prevăd o scenă extraordinară. Nu ne va mai rămâne decât s-o filmăm!

Roșind violent pentru a doua oară, actrița mormăi:

– Ești un...

El nu-i lăsă timp să-l insulte. Întrerupând-o zâmbind, el o ironiză:

– Ah! Ah! Iată că te eschivezi, Helen! Tu...

Fu întrerupt la rândul lui de Steve, care părea la capătul răbdării:

– Sam, când vom putea începe turnarea cu tigrul din rezervația voastră?

– Când vei dori, răspunse ea. Sper că Jake mi-l va

încredința pe Sultan. A fost dresat de mine, astfel că se va adapta foarte repede.

Dacă Steve n-o respecta ca femeie, părea cel puțin că ține seama de opiniile ei de dresoare, constată ea. Dar el nu-i permise să-și savureze în tihnă victoria. Părăsindu-și scaunul, se opri lângă ea și anunță:

– Doresc să am o mică discuție cu miss Collins. Ne reîntâlnim cu toții aici într-o oră.

Invitată să se ridice, Sam își aruncă părul blond pe spate, cu o mișcare din cap pe care o voia dezinvoltă. De fapt, instinctul îi insufla o stare de alertă. Presimțea că Steve n-avea nicidecum intenția să consacre ora următoare unei consultații profesionale.

– Pe curând, Samantha! lansă Donald în timp ce se îndepărtau. Într-o zi, va trebui să te machiez.

– Ne-am înțeles, replică ea întorcându-se să-i surâdă cu o urmă de cochetărie.

În timp ce mergea alături de Steve, se străduia să se liniștească. La urma urmei, aveau de pus la punct împreună unele probleme. Ce-și imagina? Dar amintirea ochilor lui albaștri, care o fixaseră fără întrerupere aproape tot timpul mesei, promitea cu totul altceva.

Ajuns în fața cortului său, se întoarse spre ea și declară fără preambul:

– Îți datorez explicații.

– Ah! făcu ea, arătându-se deliberat confuză, pentru a câștiga timp.

De ce el reușea să se controleze întotdeauna, în timp ce ea trebuia să lupte în fiecare clipă să nu se lase copleșită de emoții?

– Nu ești nostimă, Sam! exclamă el.

O privea cu un aer sever, cu buzele strânse.

– Dar ce-mi reproșezi? protestă ea. Ți-ai făcut limpede alegerea, noaptea trecută.

Steve schiță un surâs.

– Te exprimi ca o soție geloasă.

– Geloasă, eu? Din cauza ta? Visezi!

Cercetându-și interlocutorul, Sam constată că avea trăsăturile trase și o expresie deprimată, și aproape își regretă cuvintele repezite.

– Îți place Helen? o întrebă Steve din senin.

Ea îi răspunse fără cea mai mică ezitare:

– Nu. Este o ființă rea.

– Nici mie nu-mi place, o asigură el.

– Te-ai dus totuși la ea noaptea trecută! obiectă ea,

cu inima strânsă.

Steve își bătea oare joc de ea? Hotărî să pună cât mai repede capăt acestei odioase comedii.

– Nu te cred, declară ea.

Steve i se păru atunci și mai deprimat.

– Sam, eu... eu...

Înăbușind o înjurătură, se aplecă brusc și-i fură un sărut.

– Vino cu mine, doar o clipă.

– Cum? Dar Steve, eu nu...

Se întrerupse când văzu o teribilă răceală înlocuind treptat aerul său rugător.

– Bănuiam că nu mă vei înțelege, remarcă el cu dispreț. Să ne întoarcem la ceilalți.

Sam nu făcu nicio mișcare. "Bănuiam că nu mă vei înțelege" Pe cât de categorică pe atât de neașteptată, această afirmație îi răni amorul propriu. Steve credea așadar că era incapabilă să se lupte, să învingă dificultățile? Marcată de mariajul ei dezastruos, fugea acum de complicații?

Rațiunea îi cerea să se întoarcă la ceilalți, cum sugera Steve, dar inima ei se opunea acestei false soluții. Își privi însoțitorul care stătea atât de țeapăn și atât de

morocănos în fața ei. Puse timid o mână pe unul din largii lui umeri.

– Steve?

Privirile lor se întâlniră, și spre marea ușurare a lui Sam, regizorul păru că se îmblânzește. Luându-i mâna ușor tremurătoare, hotărî pe un ton care redă speranța tinerei femei:

– Vino, urmează-mă.

Înconjurară cortul, apoi se înfundară în jungla care se închise în urma lor. O potecă abia ghicită șerpuia capricios prin vegetație. Sam nu cunoștea destinația, dar nu-i păsa de vreme ce Steve o însoțea.

Un murmur de apă îi anunță cascada pe care o descoperi curând în mijlocul unui luminiș. În aerul cald și umed, florile tropicale creșteau din abundență, splendide ca niște pietre prețioase într-o casetă verde de bijuterii.

– Îți place locul acesta? întrebă Steve.

Dornică să păstreze magia clipei, Sam răspunse cu o înclinare din cap. Nu voia să vorbească, nu încă. Nu voia să tulbure încântătoarea melodie a naturii. Apa se arunca fără încetare asupra stâncilor, frunzișul foșnea la cea mai mică adiere de vânt și din când în când, în

depărtare, o pasăre își lansa țipătul.

Steve strânse mai tare mâna însoțitoarei lui. Rezistând tentației de a se desprinde, ea oftă, apoi întrebă calm:

– Cum ai găsit acest luminiș?

– Din întâmplare, răspunse el zâmbind. În fiecare zi , după turnare, mă plimb.

Ridicând capul pentru a contempla vârful copacilor de un verde aproape translucid în lumina soarelui, bărbatul adăugă:

– Este un mic paradis, nu-i așa?

Cu degetul mare, mângâia palma și încheietura mâinii lui Sam, trezind în ea nevoia imperioasă să nu se mai opună, să se lase în voia vârtejului stârnit de senzualitatea lui devastatoare. Dar instinctul de conservare o apără de o asemenea nebunie.

Retrăgându-și mâna fără brutalitate, se îndreptă spre bazinul unde se adunau apele căzute de pe stânci. Cu spatele la Steve, respiră de mai multe ori profund apoi, simțindu-se puțin mai sigură de ea, se răsuci cu fața spre el și-l întrebă:

– De ce m-ai adus aici?

În picioare la câțiva metri de ea, cu mâinile

strecurate sub cureaua blugilor, o scruta atent.

– N-aș fi suportat să fim din nou deranjați. În această dimineață, nimeni nu știe unde suntem.

Auzindu-l rostind aceste cuvinte, inima ei tresări.

– Te vreau, Samantha, anunță el, cuvintele lui răsunând limpede în atmosfera calmă a luminișului.

– Obții întotdeauna ce vrei? întrebă ea, cu respirația tăiată.

– Nu, nu întotdeauna. Dar de data asta, intenționez să fac tot ce pot pentru a reuși, explică el făcând un pas spre ea.

Sam trecu imediat în spatele bazinului, strigând:

– Nu, lasă-mă!

– Ești o adevărată enigmă, Samantha, declară el, cu ochii fixați în ai ei. Cu siguranță te atrag, dar tu refuzi să-ți recunoști dorința.

Se exprimase pe un ton care conferea cuvintelor lui aspectul unei constatări lipsite de orice urmă de aroganță. Furioasă, Sam se grăbi să șteargă cele două lacrimi apărute inoportun în colțul pleoapelor ei.

– Poate nu doresc să figurez pe lunga listă a cuceririlor tale, sugeră ea.

Pe fața lui Steve apăru o expresie de nerăbdare. El

exclamă, fără să încerce să înainteze:

– Te gândești încă la reputația mea! Presa exagerează, ar trebui să știi. Este suficient să fiu fotografiat într-o zi în compania unei femei frumoase pentru a citi a doua zi povestea detaliată a noii mele legături!

– Helen nu este o fotografie! replică ea nestăpânit.

Stânjenită de aceste cuvinte care-i scăpaseră mai repede decât ar fi vrut, pândi neliniștită reacția lui Steve. Pe fața lui apăru o expresie de profundă neîncredere.

– Helen! Tu crezi că...

Brusc, izbucni în râs și Sam protestă:

– Nu râde de mine!

Stăpânindu-se, el se apropie rapid și-i prinse brațele.

– Nu râd de tine, Sam, dar ipoteza asta este atât de comică! Nu înțeleg cum poți fi geloasă pe Helen.

– De ce m-ai părăsit noaptea trecută? insistă ea, cu un nod în gât.

Steve o îmbrățișă și-i întoarse întrebarea, cu o voce blândă și mângâietoare:

– După părerea ta, doream să te părăsesc?

Tânăra femeie se forță să rămână țeapănă în brațele

lui, dar corpul ei se moleșea inexorabil.

– Helen este o femeie imposibilă. Din nefericire, este de asemenea vedeta filmului.

Vorbind, mângâia părul mătăsos al lui Sam ca și cum voia să liniștească un copil chinuit.

– Pentru a fi drept, nu are numai defecte. Are un excelent simț al umorului și se arată plăcută în momentele ei bune. Dar perspectiva de a îmbătrâni o îngrozește și explică desele ei abateri de la conduită. Are treizeci și șapte de ani, adică doar cu cinci ani mai mult decât mine, la drept vorbind. În ceea ce mă privește, nu mă gândesc la vârsta mea. O înțeleg totuși pe Helen. Filmul nu este în general îngăduitor față de o actriță care se apropie de patruzeci de ani.

Steve se întrerupse o clipă, cât să atingă ușor buzele lui Sam cu ale lui, apoi o întrebă:

– Poți să te pui în locul meu? Trebuie să termin cu orice preț un film cu o actriță hărțuită de probleme psihologice.

Tânăra femeie clătină din cap.

– Nu-ți dai seama că sosirea ta i-a provocat un șoc teribil? continuă el. De fiecare dată când te vede, se compară cu tine.

Sam încerca să reflecteze, dar modul cum Steve o atrăgea acum spre el o paraliza. Regizorul se prefăcu că-i dă sărutul pe care ea îl aștepta fără voia ei, dar el o lăsă brusc.

– Mi-aș petrece bucuros toată viața aici, cu tine, declară el. Din nefericire, mă cheamă datoria. Ne reîntâlnim diseară, la cină, de acord?

Ea încuviință și, după ce aruncă o ultimă privire luminișului paradiziac, porni în urma lui pe poteca ce traversa jungla.

***

Steve abia distingea siluetele celor două persoane așezate în celălalt capăt al mesei. Auzi în schimb foarte clar râsul Samanthei răsunând în aerul serii.

Nemișcată lângă Donald, părea fascinată de întâmplarea pe care i-o povestea. În lumina difuză, Steve ghicea gesturile energice ale machiorului. Va trebui curând să se aprindă lămpile, se gândi el mașinal.

Se apropie de Sam fără știrea ei. Studiindu-i fața fermecătoare întoarsă spre vecinul ei, încercă o emoție deja familiară. Toți mușchii i se contractară, iar inima începu să-i bată mai repede. Reacția aceasta îl irită. Sam nu era decât o femeie ca celelalte, la urma urmei. De ce-l făcea atât de vulnerabil, de ce îi ocupa gândurile ziua și-i bântuia visele noaptea?

Continuă s-o observe, admirându-i profilul perfect, micul nas drept, modelul buzelor ei pline. Ochii ei verzi pe jumătate închiși nu mai formau decât două fante evocând grația nonșalantă a unei pisici.

Steve nu-și putu reține un surâs înduioșat când ea salută o reflecție spirituală a lui Donald cu un nou hohot de râs. Era fermecătoare! Ea își ascunse o clipă fața în mâini, apoi se redresă. Când întâlni brusc privirea lui Steve, orice urmă de veselie dispăru de pe fața ei.

O furie neputincioasă îl cuprinse pe regizor. Ce crimă comisese încât să provoace această expresie sumbră și neîncrezătoare prin simpla lui prezență? Fără să rostească un cuvânt, își puse farfuria lângă cea a tinerei femei și se așeză la stânga ei.

– Ce era atât de nostim? întrebă el pe tonul cel mai

firesc.

– Glumeam, nimic mai mult, explică Donald. Nu știam că erai aici.

Machiorul remarcase brusca schimbare a expresiei lui Sam și-i adresă lui Steve o privire amuzată care-l irită profund pe acesta din urmă.

– Vă las, anunță Donald pe un ton plin de subînțelesuri.

Steve surprinse scurta licărire de panică din ochii lui Sam când el se îndepărta. El începu să mănânce. Vecinătatea dresoarei îl tulbura atât de mult, încât abia simțea gustul hranei, fapt care-i spori furia. Trecuse mult timp de când nu-l mai impresionase o femeie în asemenea măsură.

Observând-o pe Sam pe furiș, o văzu luându-și furculița și cuțitul pentru a-și termina friptura. Tăcerea dintre ei părea să se prelungească. Tânăra femeie se grăbea evident să-și termine masa ca să dispară. Dorind s-o împiedice, Steve aruncă primele cuvinte care-i veniră în minte:

– Te-ai gândit?

Își reproșă imediat această stângăcie bătătoare la ochi.

– Da, răspunse ea, depărtându-se din reflex de el.

Punând tacâmurile pe masă, el îi așteptă verdictul, părându-i-se că secundele se scurg interminabil.

– Așadar? întrebă el, la capătul răbdării.

– Nu voi avea o legătură cu tine, anunță ea.

– De ce? Corpul tău nu mi-a vorbit la fel, Samantha!

Cum ea întârzia din nou să răspundă, bărbatul îi studie liniile pure ale feței. Într-o revelație, înțelese motivul atracției exercitate asupra lui de această femeie fermecătoare. Era fundamental diferită de femeile pe care le cunoscuse! Se dovedea atât de tulburătoare în comparație cu cuceririle lui prea facile!

– Este o chestiune de principii, răspunse ea. Eu n-am să-ți aparțin.

– Pentru că lucrăm împreună? sugeră el.

– În parte. Și de asemenea pentru că...

– Din cauza numeroaselor legături care mi se atribuie? ghici el.

Ea încuviință cu un semn din cap.

– Dorești să te deosebești de celelalte? mai presupuse el, și ea încuviință din nou.

Steve își înăbuși un suspin, căutându-i privirea pe care ea și-o ferea.

– Și dacă ți-aș spune că te consider deosebită, m-ai crede?

Cum ea scutura din cap, el exclamă:

– Dar ce ar trebui să fac ca să te conving?

– Steve, ești un bărbat minunat, mă atragi teribil, dar nu se va petrece nimic între noi.

– Aș putea spera să-ți schimbi părerea până la sfârșitul filmărilor? întrebă fără voia lui.

Se ura pentru aceste cuvinte umilitoare. Ce se întâmpla oare cu el? Se comporta ca un cerșetor! Totuși, simțea din instinct că Sam nu va folosi niciodată slăbiciunile sale împotriva lui.

– Sam...

Regizorul luă în mâini fața tinerei femei și o apropie de a lui. Ea tresări, această reacție dându-i o ușoară încredere, stârnindu-i totodată dorința.

– Sam, nu știu de ce te sperii atât, dar voi încerca să-mi amintesc asta, cât vom fi aici. Voi încerca, deși...

În fața uimirii care apăru în ochii ei verzi, tăcu și-și lăsă brațele să-i cadă de-a lungul corpului.

Tânăra femeie puse cu blândețe o mână pe umărul lui, și el tresări la rândul lui, nevenindu-i să creadă că o femeie exercită într-adevăr o asemenea putere asupra

lui.

– Îmi pare rău, Steve...

Ezită, reușind să adauge doar cu prețul unui imens efort:

– Lasă-mi puțin timp. Eu...

– Nu sunt sigur că sunt capabil să aștept, replică el luându-i mâna și acoperind-o cu sărutări.

– Oprește-te!

Și-o retrase în grabă și sări în picioare.

– Acceptă-mi condițiile sau plec, declară ea cu o voce tremurătoare.

– Foarte bine, nu mai ai de ce să te temi, Sam.

Timp de o secundă, simți dorința nebună să-i spună că o iubea, că dorea să-i vadă capul blond pe perna de lângă el în fiecare dimineață când se trezea. Încercă tentația de a-i mărturisi dorința s-o ducă la el la Malibu, unde să facă dragoste nopți întregi. Dar sentimentele acestea prea noi, prea surprinzătoare, rămaseră ascunse în adâncul inimii lui.

Încremenit ca o statuie, urmări zvelta siluetă îndepărtându-se, apoi dispărând în întuneric. Când rămase singur, scoase un oftat dureros și-și ascunse fața în mâini.

Capitolul 7

O săptămână mai târziu, întreaga echipă lucra la turnarea unei scene dificile.

– Tăcere! Tăcere! ceru o voce.

Helen și Arthur, partenerul ei, se aflau în mijlocul ruinelor unui palat somptuos. Tigrul Sultan era culcat la picioarele actriței, în timp ce păsările cocoțate în copaci își amestecau cântecele cu dialogul actorilor.

Sam admira abilitatea decoratorilor. Grație lor, în mijlocul junglei se ridicau false coloane de piatră și un zid imens în fața căruia erau așezați Helen și Arthur. Filtrat de frunzișul copacilor, soarele acestui început de după-amiază oferea locurilor o lumină plăcută, foarte

apreciată de cameramani. Sultan se arăta bine dispus, păreau reunite condițiile cele mai favorabile, dar cu toate acestea scena trebuia reluată pentru a cincisprezecea oară.

– Începeți când sunteți gata! lansă Steve.

Helen își ridică ochii spre partenerul ei.

– Crede-mă, tata n-a avut niciodată intenția să te ucidă! exclamă ea într-un mod foarte convingător.

Sam recunoștea pe bună dreptate talentul actriței.

– Știu, draga mea, replică Arthur. Te iubesc! Nimic altceva nu contează.

Ridicându-se în picioare, o invită să-l imite și o îmbrățișă ca s-o sărute cu pasiune. Se părea că totul se desfășura cât se poate de bine, dar Sam remarcă imediat că actorul apăsa cu piciorul, fără să-și dea seama, coastele lui Sultan.

Animalul interpretă acest contact drept un semnal de joacă. Rostogolindu-se pe spate, își întinse mârâind labele mari. Îngrozit, Arthur bătu în retragere fără să-i dea drumul lui Helen și fără să se uite unde calcă, astfel încât se prăbușiră amândoi.

Totul se petrecu foarte repede. Foarte în largul lui, Sultan reușise să agațe costumul lui Helen, care scotea

țipete foarte ascuțite.

Surdă la hohotele de râs care izbucneau din toate părțile, Sam se repezi pe platou, unde ascultând de vocea ei fermă, Sultan reveni la poziția pe labe și-și arătă afecțiunea frecându-și încet capul de picioarele ei.

În timp ce ea continua să liniștească tigrul, o ceartă violentă izbucni în spatele ei.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Helen, puțin bun–simț! Animalul acesta nu-ți vrea răul. Arthur a avut nenorocul să-l atingă cu piciorul. Să ne grăbim să profităm de lumină pentru a turna această scenă!

– Nu voi mai juca pentru nimic în lume cu tigrul acesta blestemat! țipă strident actrița. Pariez că îmblânzitoarea ta l-a ațâțat contra mea. Ea știe că el trebuie să participe la cea mai frumoasă scenă a mea. Dar nu voi mai juca! Nu încerca să mă îndupleci, nu vei reuși!

Nimeni nu mai râdea, toate privirile fiind ațintite acum asupra lui Steve.

– Helen, îți promit că...

– Nu-mi primite nimic! Fiara asta ar fi putut să mă omoare, fără să mai țin seama că aș fi putut să mă rănesc în cădere! Tu n-ai dreptul să vorbești, deoarece

rămâi prudent în spatele camerei! Toate riscurile sunt pentru mine! Ei bine, abandonez! Hotărăște ce vrei, nu-mi pasă!

Steve își trecu o mână prin păr într-un gest de lehamite și de exasperare devenit foarte familiar pentru Sam. Îl privi cu compasiune, suferind din cauza dificultăților lui ca și cum ar fi fost vorba de ale ei. Nimic din ce-l afecta n-o lăsa indiferentă.

– Oh, Sultan! oftă ea, mâhnită.

Acum, Helen alerga furioasă spre rulota ei. Rămânând la distanță, Sam îl auzi pe Arthur scuzându-se în fața lui Steve:

– N-am respectat indicațiile. Totul s-a întâmplat din vina mea, bietul tigru stătea foarte liniștit. Ai filmat căderea noastră?

La aceste cuvunte, Steve își înăbuși râsul. Arthur nu întârzie să-i împărtășească veselia, râzând cu poftă, spre surprinderea lui Sam.

– Aș fi curios să ne vedem. Dar nu proiecta aceste imagini în fața lui Helen. Este teribil de supărată. Nu te nelinişti prea mult, Steve. Până mâine, totul se va aranja.

– Știu, dar pierdem timp.

Întorcându-se spre restul echipei, anunță:

– Pauză o jumătate de oră pentru toată lumea!

Sam mângâia tigrul când regizorul i se alătură.

– Îmi pare rău, afirmă ea.

– N-ai nicio vină. Arthur n-ar fi trebuit să-l atingă.

În clipa aceea, Sultan linse mâna dresoarei lui, așa cum face o pisică mare, și Steve adăugă:

– Văd că este un animal de treabă.

– Oh, da! întări Sam. Orice tigru dresat ar fi reacționat ca el. Vom putea relua în câteva minute dacă...

– Helen nu se va mai arăta astăzi, o întrerupse cu un aer sumbru Steve. Într-un fel, trebuie înțeleasă. Are groază de animale.

– Atunci, explică-mi de ce personifică prințesa junglei! lansă Sam, care-și punea deja întrebarea de câteva zile.

– N-am niciun amestec în treaba asta. Filmul acesta a fost început de unul din prietenii mei. Cum el nu-l putea termina, l-am înlocuit în timpul turnării.

În spatele lui Steve, Donald se apropia cu pași mari.

– Steve! exclamă el. Oprindu-se la o distanță respectabilă de tigru, declară cu un aer consternat:

– Am încercat s-o calmez pe Helen, dar și-a șters deja machiajul și refuză să revină.

– Cu atât mai rău, murmură Steve, oftând.

– Ce brambureală! mai exclamă Donald.

Brusc, fața lui se lumină în timp ce o măsura cu atenție pe Sam.

– Ce talie porți la haine? o întrebă el.

– Treizeci și opt. De ce?

– Ce înălțime ai?

– Un metru șaptezeci.

– Ai fi de acord să-mi dezvălui măsurile tale?

– Donald! protestă ea, roșind.

– Astupă-ți urechile, Steve! îi ceru el înainte de a-și repeta cererea.

Sam se execută fără tragere de inimă, apoi întrebă:

– De ce îmi ceri toate astea?

De fapt, ghicea intențiile interlocutorului ei, care păreau de altfel din ce în ce mai transparente.

– Aș vrea să-ți vopsesc părul în castaniu. Ai avea ceva împotrivă?

– Donald, doar nu...

– N-ar fi fermecătoare, Steve? Ar fi de-ajuns să stea cu spatele, iar Arthur cu fața la cameră, pentru a putea să

terminăm scena asta.

Profitând de uimirea celor doi, se grăbi să precizeze:

– Dacă Sam ar dubla-o pe Helen în scenele cu animale, am fi scutiți de multe probleme.

Steve se lăsă cucerit foarte repede de această idee.

– Ce părere ai, Sam? Ai primi un onorariu, evident.

– Dar nu semăn cu Helen! obiectă ea.

– Vom aranja noi lucrurile, o asigură Donald.

Seve aprobă cu un semn din cap, apoi întrebă:

– De cât timp ai nevoie s-o pregătești?

– O oră, nu mai mult de o oră.

Prea amețită ca să se apere, Sam se mărgini să spună:

– Lăsați-mi timp să-l duc pe Sultan în cușca lui.

***

O oră mai târziu, Sam îl privea pe Arthur conform indicațiilor lui Steve, și rostea cuvintele lui Helen. Modul cum le spunea n-avea nici cea mai mică importanță, cu excepția ritmului scenei, deoarece actrița va dubla textul în studio.

Arthur o privi la rândul lui cu un aer pasionat, răspunzând:

– Știu, draga mea. Te iubesc! Nimic altceva nu contează.

Își strecură o mână în părul ei devenit castaniu datorită intervenției lui Donald, iar cu cealaltă o trase spre el. La contactul buzelor lui, Sam își aminti săruturile tulburătoare ale lui Steve. Cu Arthur, care părea totuși să uite situația ca s-o sărute cu reală ardoare, rămase de piatră. Fidelă indicațiilor pe care le primise, își trecu totuși languros brațele în jurul gâtului lui și se strânse lângă el într-o mișcare menită să reprezinte dragostea ei. Dar i se păru curând că Arthur prelungea mai mult decât era necesar îmbrățișarea lor. Se încordă și în cele din urmă actorul îi dădu drumul.

– Te iubesc! îi aruncă ea fulgerându-l cu privirea.

El nu încetă s-o fixeze cu adorație și declară:

– Lângă tine, am găsit paradisul pe pământ.

– Tăiați! strigă Steve, sărind pe platou. A fost foarte bine.

Pentru un regizor mulțumit, părea totuși întunecat și crispat.

– Steve! strigă Ben din spatele camerei, aș vrea o

dublă, din prudență!

Întorcându-se, Sam îl privi cu simpatie pe bărbatul cu barbă care o tachina fără rușine cu orice ocazie, fără să însemne însă că n-avea o inimă de aur.

– Nu-i nevoie, afirmă Steve, ascunzându-și prost nerăbdarea.

– Tigrul a căscat în timpul ultimei replici, spuse Ben. Restul a ieșit foarte bine, dar acest căscat riscă să provoace râsul spectatorilor.

– În cazul acesta, reluăm, consimți Steve aruncând o privire sumbră și nejustificată lui Sam.

Totul se petrecu perfect până la sărut. Devenind neîncrezătoare în urma primei experiențe cu Arthur, Sam sesiză cu ușurință manevrele acestuia. Erau amândoi foarte sumar îmbrăcați, el într-o vestă de piele, și ea într-un costum de baie acoperit cu o rochie de culoare vie care se reducea de fapt la proporțiile unei mici bucăți de stofă decorativă. Actorul făcu astfel încât contactul să fie foarte apropiat în timpul lungii lor îmbrățișări. Sam încercă o veritabilă ușurare când el o eliberă în sfârșit pentru a-și spune replica.

– Splendid! exclamă Ben, în timp ce restul echipei aplauda cu căldură.

Sam afișa un surâs palid. Donald se grăbi s-o ajute să îmbrace un chimono, bombănind:

– Arthur n-a pierdut timpul, așa-i?

– Ți-ai dat seama? întrebă ea, ștergându-și furioasă rujul de pe buze, cu speranța de a șterge de asemenea amintirea săruturilor actorului.

– Toată lumea și-a dat seama, zise Donald. Am crezut că Steve va face o criză cardiacă.

Sam roși, dar Donald o ruga deja să închidă ochii pentru a-i reface machiajul. Tresări violent când vocea lui Steve răsună pe neașteptate în spatele ei.

– Complimentele mele! Ai talente extraordinare de actriță!

Se exprimase pe un ton extrem de sarcastic. Donald interveni imediat între Sam și el.

– Las-o, Steve. Îl cunoști bine pe Arthur, comporamentul lui n-ar trebui să te mire.

Recunoscătoare lui Donald pentru că încerca s-o apere, Sam se îndoia totuși de reușita lui. Steve nu avea un temperament prietenos și nu era suficient să-l faci să asculte de rațiune pentru a-i potoli furia.

Când vorbi din nou, răceala și aerul lui rebarbativ o făcură aproape să izbucnească în lacrimi.

– Ne-a rămas de turnat o scenă din aceeași serie, anunță el. Veți părăsi ruinele, Arthur și cu tine, cu Sultan lângă voi. Să ne grăbim, cât mai avem destulă lumină.

După aceste cuvinte, se îndepărtă cu pași mari, iar Donald începu să-i aranjeze din nou părul, lansând:

– Este gelos! Ce se petrece între voi?

– Oh, mi-a propus pur și simplu să am o legătură cu el, răspunse Sam, surprinsă ea însăși de amărăciunea pe care o trăda fără să vrea vocea ei. O mică aventură, înțelegi, ca să-și ocupe timpul în mod agreabil!

– Nu sunt de acord cu tine, Sam.

Cum ea îl privea în tăcere, el îi explică:

– Am văzut cum te privea. Nu-l judeca prea sever. Au fost multe femei în viața lui, nu voi susține contrariul, dar se întâmplă ca la un moment dat un bărbat să se plictisească de aceste întâlniri fără viitor. După părerea mea, reprezinți pentru el mai mult decât o amantă în plus.

Ștergând excesul de fard de pe obrajii lui Sam, concluzionă cu solicitudine:

– Ești fermecătoare.

Pe durata orei următoare, Sam regretă din ce în ce

mai mult bunăvoința lui. Își promise să nu înceapă niciodată o carieră de actriță. Turnarea se transforma într-un coșmar, iar intervențiile lui Steve nu ușurau nicidecum lucrurile.

– Revino-ți, Arthur, ce naiba! Doar n-o să repetăm pentru a șaptea oară această scenă care este totuși dintre cele mai simple. Concentrează-te!

Actorul, care o ținea strâns de talie pe tânăra femeie, reuși în sfârșit să iasă dintre ruine fără să se împiedice. Sam își recăpăta curajul în perspectiva apropierii cinei, pentru a merge la culcare. Nu se mai gândea la ultima fază a scenei, când Arthur o trase la piept s-o sărute.

– Te sfătuiesc să te arăți mai convingătoare, altfel ne prinde noaptea, îi șopti el înainte s-o sărute și mai pasionat.

Cuprinsă de un profund dezgust, ea se strădui totuși să simuleze încă o dată pasiune. Arthur îi interpretă fără îndoială fiorul de repulsie drept o reacție voluptuoasă, deoarece o strânse și mai tare.

– Tăiați! strigă Ben.

Sam se desprinse imediat din îmbrățișare și strigă cu o voce tremurând de indignare:

– Să nu mai repeți niciodată ce ți-ai permis în această

după-amiază!

La aceste cuvinte, Arthur se arătă sincer uimit.

– De ce? Toată lumea știe că ai o legătură cu Steve. Poate să te împartă cu mine, nu crezi?

Neținând nicidecum seama de aerul ofensat al interlocutoarei lui, adăugă cu insolență:

– Dacă vrei să devii actriță, sunt mai capabil decât el să te ajut.

– Pentru informarea ta, află că n-am o legătură cu Steve! exclamă Sam, palidă de furie. Și dacă din nefericire uiți avertismentul meu, voi pleca împreună cu animalele și nu vei mai vedea niciodată sfârșitul filmului tău!

Abandonându-l cu această amenințare, tânăra femeie îl luă pe Sultan de lanț și-l duse în cușca lui. Se întoarse după aceea pe platoul rămas pustiu, pentru a-și scoate costumul acela ridicol. Sosirea neprevăzută a lui Steve o făcu să renunțe la intenția ei. Nu voia să se schimbe în fața lui. În consecință, hotărî să se îndrepte spre cortul ei și să-i înapoieze mai târziu veșmintele lui Donald.

– Sam!

Vocea lui Steve răsună imperios în spatele ei și se

răsuci cu regret pe călcâie.

– Ce este? întrebă ea pe un ton obosit.

– Sam, îți cer iertare.

Deoarece ezită o clipă, ea ghici că își căuta cuvintele.

– La început, credeam că încuviințai avansurile lui Arthur, și eram gelos... foarte gelos. Abia la ultima dublă mi-am dat seama că Arthur profita fără rușine de situație. Îmi reproșez că n-am intervenit, și te rog să accepți scuzele mele pentru comportarea lui.

Tânăra femeie se așteptase la orice, în afară de această bruscă schimbare de atitudine după ore de cinism și de furie.

– Să nu mai vorbim despre asta, oftă ea, epuizată. Nu mai pot, mă duc la culcare.

– Da, du-te. Îți voi aduce eu cina. Nu trebuie să sari peste o masă.

Cu aceste cuvinte, Steve o părăsi fără să-i lase timp să răspundă. Se temea totuși să-l primească în micul cort care i se montase a doua zi după sosirea ei. Pe de altă parte, stomacul ei țipa de foame, dar ea refuza totuși să se alăture celorlalți la masă și să suporte comentariile lor asupra filmărilor.

Peste câteva minute, dezbrăcată și demachiată, își

punea ușurată capul pe pernă și trăgea peste ea cearșaful de bumbac. Steve urma să apară dintr-un moment în altul, astfel că încercă să lupte cu somnul, dar pleoapele ei se închiseră de la sine.

***

– Sam, iată cina ta.

Steve o scutura încet pe tânăra femeie de umeri, ca s-o trezească.

Cu mintea confuză, se ridică în capul oaselor fără să se sinchisească de înfățișarea ei în tricoul mototolit. În timp ce devora cu poftă carnea cu orez pe care i-o adusese, bărbatul îi spuse:

– Pepito s-a ocupat de animale, astfel că nu mai ai nicio grijă, seara asta.

– Mulțumesc, zise ea fără să întrerupă drumul furculiței de la farfurie la gură.

– Sam... începu el după aceea, pe un cu totul alt ton, dacă se mai repetă cel mai mic incident cu Arthur, anunță-mă.

– Nu este o problemă, Steve...

– Ba da, nu voi admite ca el...

Golind farfuria, ea declară:

– Cred că nu va mai risca să mă deranjeze. I-am spus vreo două după ultima dublă și se pare că a înțeles.

– Mi-ar fi plăcut să asist la scenă, zise Steve cu o urmă de umor. Cum procedezi să pui un bărbat la locul lui?

Sam izbucni în râs; ochii ei îi întâlniră pe cei ai regizorului și nu mai reuși să se desprindă de ei. Făcând un efort vizibil să mențină o atmosferă destinsă, Steve anunță pe tonul cel mai firesc:

– Ți-am adus și un suc de papaia. Luis crede orbește în acest fruct. M-a asigurat că mâine vei fi în plină formă.

– Nu sunt bolnavă, Steve, eu...

– Nu, ești doar obosită, contrariată, descurajată... și poate ușor descumpănită.

Emoționată să constate cât de ușor citea Steve în ea, încuviință cu un semn din cap. Era adevărat. Suferea uneori de singurătate, când Jake și Maria îi lipseau.

Nedorind totuși să-și plângă de milă, zise:

– Când oamenii se duc la cinema să vadă un film, nu

bănuiesc ce dificultăți ridică uneori turnarea.

– Oh, nu! aprobă Steve. Mărturisesc că filmul pentru care ne-am dat atâta osteneală astăzi nu mă interesează prea mult.

– Atunci, de ce-l torni? întrebă ea, emoționată din nou de franchețea interlocutorului ei.

– Pentru a face un serviciu unui prieten, îi explică el. Lucra la film de cincisprezece zile când unul dintre copiii săi s-a îmbolnăvit grav. Mi-a cerut să-l termin în locul lui și eu am acceptat.

Sam descoperea o nouă fațetă a personalității lui Steve, pe care presa o redusese la o caricatură. Dincolo de înfățișarea de bărbat ușuratic pe care se înverșuna s-o răspândească, Sam descoperea un alt om, capabil să împărtășească necazurile unei familii, să se înduioșeze de soarta unui copil, un om capabil de prietenie, și poate de dragoste.

– Ceea ce este culmea, reluă el, acest film trebuie să iasă în iunie, în același timp cu două producții concurente, mult mai bune după părerea mea. Nu are așadar nicio șansă, numai dacă va beneficia de o reclamă șoc.

Tânăra femeie era uimită să constate cât de bine se

simțea cu Steve. Discutau acum ca două vechi cunoștințe, cu deplină încredere. Va îndrăzni oare să-i dezvăluie ce gândea în clipa asta? Își mușcă buza inferioară și aruncă rapid, ca să nu gândească prea mult:

– Îmi placi mult astfel, Steve.

Abia rostite, cuvintele i se părură infantile și ridicole. El îi tăie scurt jena, replicând imediat:

– Știu ce vrei să spui. Și mie îmi placi mult astfel.

Se aplecă și depuse un sărut scurt, ușor ca un fulg, pe buzele ei.

– Îți trebuie o noapte bună de somn. Să te trezești târziu, mâine dimineață.

– Da, mulțumesc, răspunse Sam, fără a risca să-i susțină privirea, de teamă să nu-l lase să înțeleagă că visa să-l rețină lângă ea.

Se îndemnă să rămână calmă, folosind cuvintele pe care le folosea cu animalele:" Ușor, ușor, Sam. Dacă ține la tine cum ții tu la el, ziua aceea va veni..."

Compania lui Steve o făcuse să uite de oboseală, dar la puțin timp după plecarea lui, se întinse din nou și nu întârzie să adoarmă.

Capitolul 8

A doua zi dimineață, Sam nu se trezi decât la ora zece. După ce făcuse un duș, se îndreptă spre rulota lui Luis.

Scundul bărbat oacheș o primi cu un zâmbet larg și o întrebă:

– Cum te simți, în această dimineață?

– Mult mai bine. Îți mulțumesc pentru cina de aseară.

Zâmbetul lui Luis deveni mai larg.

– Domnul Steve îmi ceruse să-ți prepar ceva bun, îi explică el.

Bucătarul făcea această precizare tinerei femei fără să

bănuiască ce importanță avea pentru ea. Cât de plăcută era în ochii ei solicitudinea regizorului!

– În dimineața asta, aș vrea o cafea și pâine prăjită, anunță ea.

– Domnul Steve mi-a cerut să am în mod deosebit grijă de tine, replică Luis clătinând dojenitor din cap și, ignorând protestele lui Sam, își văzu de treburile lui.

Sam primi pentru început un suc de papaia, la fel de delicios ca cel din ajun, apoi o ceașcă de ciocolată aburindă, pâine cu unt și două ouă. Luis o supraveghea cu coada ochiului, pentru a se asigura că bea și mânca tot ce-i prezenta.

– Ce ți-ar plăcea să mănânci la prânz?

Sam fu cât pe ce să se înece.

– Îmi vorbești de prânz când nici nu mi-am terminat micul dejun! Doar n-o să-mi petrec ziua la masă! exclamă ea.

– Domnul Steve ține să te odihnești astăzi. Nu are nevoie de tine, afirmă bărbatul cel scund.

– Este absurd! exclamă ea. Eram puțin obosită aseară, nimic mai mult.

Prefăcându-se că n-o ascultă, Luis continua să-și vadă de treburile lui. Urmărindu-l, în mintea lui Sam se

contură un plan.

– Dacă așa stau lucrurile, am să te ajut. Nu intenționez să trândăvesc.

Când membrii echipei reapărură în grupuri de câte doi sau trei în apropierea prânzului, îi aștepta o dublă surpriză. Sam lucra fără să-și menajeze eforturile alături de Luis, și pe masă se aflau deja mai multe pizza calde, care schimbau peparatele obișnuite.

– Cui datorăm această favoare? întrebă Steve.

Ea se răsuci cu un aer vesel pe călcâie și-i răspunse zâmbind:

– Luis m-a învățat rețeta pizzei portoricane. Cred că este delicioasă.

– Și tu ești delicioasă, Sam. Apropie-te. Ai făină pe nas!

Fără să-i lase tinerei femei timp să reacționeze, Steve îi luă mâna și o trase după el.

– Mai am? întrebă ea, după ce își ștersese fața.

– Nu.

Regizorul se opri în spatele rulotei lui Luis și, la adăpost de orice priviri, o sărută pe vârful nasului, apoi pe buze. Sam se abandonă involuntar înainte de a-și reveni și a face un pas înapoi.

– Te simți mai bine astăzi? o întrebă el.

– Steve, aseară eram doar puțin obosită, îi explică ea. Nu mă trata ca pe o invalidă.

Luându-i cu delicatețe fața în mâini, bărbatul o întrebă pe un ton blând, aproape tandru:

– Îți dai seama, Sam?

– Despre ce?

– Te surmenezi. Nici măcar nu te gândești la distracții.

– Să gătesc cu Luis a fost o distracție pentru mine, obiectă ea.

– Numești distracție faptul de a hrăni patruzeci de persoane? Dă-mi voie să...

Prefăcându-se indignată, Sam îl întrerupse:

– Doar nu intenționezi să-mi dai lecții!

– Ba da, tocmai asta vreau să fac!

În timp ce vorbea, Steve își trecu degetele mari peste trăsăturile interlocutoarei lui, coborând linia nasului, apoi trasând relieful pomeților. Ea izbucni în râs, atât din cauza autorității comice afectată de el, cât și pentru a-și ascunde emoția. Steve îi adresă un ultim surâs și o luă de mână pentru a se alătura restului echipei.

Două persoane le făcură loc la masă și ei se așezară

să guste pizza.

– Este grozavă! exclamă Steve după prima înghițitură. Hotărât lucru, îți descopăr în fiecare zi noi talente!

Trecând prin apropiere, Donald îl auzi și-i întări spusele:

– Nu încetez să-ți repet, Steve. Sam este o perlă rară!

Rostogolindu-și ochii într-un mod irezistibil, el cântă apoi pe o arie populară:

– Când nu dresează un tigru în junglă sau nu joacă teatru în bikini, aleargă la bucătărie să-ți prepare o pizza!

Sam râse cu poftă de năzdrăvăniile lui Donald, până când remarcă expresia furioasă a lui Helen. Urmându-i direcția privirii, Steve zise cu voce scăzută:

– Ce i se mai întâmplă acum? O credeam mulțumită. Am discutat cu ea în această dimineață; este foarte ușurată că nu mai trebuie să turneze cu animalele.

Bărbaților le lipsește într-adevăr discernământul uneori, se gândi Sam. Steve nu-și dădea așadar seama că acordându-i atâta atenție alimenta gelozia actriței? Deloc conștient de situație, el continua să se întrețină cu ea, fără să se mai sinchisească de Helen.

– Pentru a salva acest film, îi explică el, va fi nevoie cel puțin de o scenă care să iasă din obișnuit. Aș primi bucuros sugestiile tale.

– Mă voi gândi, îi promise Sam.

– Mai presus de orice, astăzi odihnește-te, zise Steve. Nu avem nevoie de tine pe platou. Relaxează-te. Am încredere în inspirația ta.

Terminând masa, se ridică și atinse afectuos umărul tinerei femei înainte de a se îndepărta.

Sam se surprinse oftând. Era mai obosită decât consimțea să admită, iar ceea ce o contraria și mai mult, era faptul că nu reușea să-l înșele pe Steve asupra stării ei. Regizorul se arăta de o gentilețe și de o solicitudine exemplare.

Această nouă atitudine de mare bunătate nu era totuși de-ajuns ca să schimbe raporturile lui cu Sam. Problemele rămâneau neschimbate, în pofida recunoștinței pe care i-o inspira tânăra femeie, chiar dacă Donald pretindea că descoperise un bărbat metamorfozat de sentimentele lui.

Sam se redresă brusc, iritată de cursul pe care-l luau din nou gândurile ei. Donald se amăgea singur. De ce să-și piardă timpul cu visuri zadarnice? Desigur, Steve

știa să se comporte într-un mod fermecător, dar adevărata lui fire va rămâne întotdeauna aceeași. Pătrunsă de această convingere fermă, se ridică la rândul ei și porni cu pași lenți spre cortul ei.

***

Flăcările dansau într-un balet dezlănțuit. Reflecția lor se răsucea în jurul coloanelor palatului. Tigrul alerga spre zid și, ajungând la țintă, păru să-și ia zborul, puternica lui siluetă detașându-se pe strălucirea roșcată a focului.

Sam se trezi tresărind și aprinse lampa. Când simți că se trezise de-a binelea, încercă să reconstituie visul. Încetul cu încetul, fu cuprinsă de entuziasm. Ideea era bună, excelentă chiar. Dacă reușea să pună la punct această scenă, cu concursul echipei, nu se mai îndoia de succesul filmului lui Steve. Un asemenea număr trebuia să-l plaseze printre realizările cele mai spectaculoase ale verii.

Încântată de planul ei, ieși repede din sacul de

dormit și îmbrăcă o pereche de blugi în care vârî în grabă poalele cămășii de noapte. Lumina lunii proiecta forme ciudate pe pereții cortului și conferea obiectelor cele mai obișnuite un aspect insolit.

Cu lampa în mână, Sam ieși în poiana unde își găsi drumul ca în plină zi, datorită lunii pline. Prea nerăbdătoare să cunoască părerea lui Steve pentru a se gândi că el nu va aprecia poate să fie deranjat la această oră, intră fără să ezite în cortul lui.

Întoarse lampa spre ea ca să nu-l orbească și îngenunche lângă el.

– Steve? îl strigă ea încet.

El murmură cuvinte de neînțeles, apoi se mișcă, se întinse, și rămase pe spate. Cearșaful alunecase de pe el, dezvelindu-i pieptul. Înainte să-și dea seama de gestul ei nesăbuit, Sam se surprinse explorându-i carnea fermă, încercând o plăcere nespusă la contactul cu mușchii tari și cu părul de pe piept. Când bunul-simț îi ceru în sfârșit să-și retragă mâna, Steve i-o prinse.

– Visez oare? șopti el.

Duse mâna tremurătoare a lui Sam la buze, acoperind-o cu mici săruturi.

– Nu, nu visezi, răspunse ea pe un ton sec, încercând

să se desprindă.

– Bănuiam. În visele mele, tu nu încerci niciodată să scapi.

Ea tresări la această remarcă, cu mintea în alertă. Scrutând fața lui Steve la lumina slabă a lămpii, crezu că sesizează o licărire malițioasă în ochii lui. O tachina.

Dorind să-l prindă în propriul lui joc, îi aruncă mai repede decât ar fi vrut:

– Cum sunt în visele tale?

El se mărgini să surâdă fără să răspundă, apoi se ridică și-și trecu un braț în jurul tinerei femei. Lăsându-se după aceea încet pe spate, antrenând-o în aceeași mișcare, se întinse din nou.

– Nu te mișca, îi ceru el lui Sam, ținând-o lungită peste el.

Apăsându-și buzele de ale ei, o reduse la tăcere. Îi scăpă doar un protest înăbușit când el o prinse de talie ca să-și potrivească mai bine corpurile.

Gura lui îi provoca fiori, trecând de la fruntea lui Sam la pleoapele și la obrajii ei, revenind la buze, abandonându-le din nou o clipă, reluându-le mai imperios pentru a le părăsi ca să ajungă la baza gâtului ei, în locul unde o venă palpita nebunește. Steve părea

să savureze acest semn de emoție, deoarece gura lui întârzie acolo mult timp. Amețită de bătăile dezordonate ale inimi ei, Sam se gândi prea târziu să profite de acest răgaz. Bărbatul reîncepu s-o sărute cu o pasiune sporită și exigentă. Ea simți că se topește inexorabil și că devine fără voia ei suplă, flexibilă ca o liană în brațele lui. Înregistră în mod confuz că el schița un gest. Brusc, lampa se stinse și cortul căzu într-un întuneric total. Ultimele rețineri ale lui Sam dispărură odată cu lumina, și simțurile ei surescitate promiseră să lumineze noaptea în cu totul alt fel.

Steve se jucă apoi cu masa mătăsoasă a părului ei, își înfundă degetele în el, aducându-l în față. Lungile plete blonde se răspândiră într-o mângâiere senzuală peste umerii și peste pieptul lui.

Sam își dădu după aceea seama în mod confuz că el îi scotea cămașa de noapte din blugi. Aerul rece îi trezi brusc mici fiori pe spatele gol, în timp ce el trăgea de veșmânt ca să i-l scoată. Imediat însă, bărbatul îi aduse căldura mâinilor lui.

Tânăra femeie își înăbuși un suspin când el își strecură una dintre ele între ei. Subjugată deja de dorință, se ridică ușor ca să-i permită să-i atingă pieptul.

Mulându-și palma pe conturul unui sân, el se răsuci ușor odată cu Sam. Ajunseră astfel lungiți unul lângă celălalt și, chiar dacă sacul de dormit încă îi despărțea, perspectiva momentului când se vor îmbrățișa total o bulversa deja pe Sam.

Plutea, rătăcea în derivă pe o mare de plăcere. Degetele și buzele lui Steve dezlănțuiau valuri care o duceau tot mai departe. Când rațiunea o părăsi complet, nu se mai gândi decât să facă dragoste, să nu mai formeze decât o singură ființă cu acest bărbat al cărui contact o amețea, o îmbăta, târând-o într-un vârtej vertiginos. Discuțiile lor, avertismentele pe care el i le dăduse își pierdeau brusc orice semnificație: deveneau absurde și lipsite de obiect. O forță irezistibilă, născută în adâncul ființei lor încă de la prima lor întâlnire la Los Angeles, îi ducea acum inevitabil spre țelul la care tindea începând de atunci.

Trăgând fermoarul sacului de dormit, Steve o ajută pe Sam să i se alăture. Ea nu mai încerca să lupte împotriva unei nevoi prea devorante și se strecură cu desfătare de-a lungul corpului său viguros, descoperindu-se și mai feminină în brațele lui.

Nu se îndoia că Steve îi împărtășea emoția; de altfel,

respirația lui accelerată i-o confirma. Torturată de o sete nepotolită, o sete care creștea cu un fel de furie după ce fusese ignorată și respinsă ani de zile, Sam îi trase capul între sânii ei. Primind imediat arsura gurii lui pe carnea ei fremătândă, își înăbuși un geamăt. Un reflex de teamă o determină să se îndepărteze brusc de Steve. Voluptatea prea intensă pe care o simțea o speria. El o menținu totuși cu fermitate în postura ei vulnerabilă și începu să trezească în ea un clocot a cărui violență depășea tot ce tânăra femeie își imaginase.

Își înnodă fără să-și dea seama picioarele în jurul celor ale lui Steve. Nu schiță niciun gest pentru a-l opri când el îi degajă talia prinsă în blugi. În fine, mâinile lui ajunseră pe pielea ei goală și, în timp ce ele îi mângâiau șoldurile rotunde, buzele lui continuau să treacă de le un sân la celălalt. Vârfurile lor, devenite foarte sensibile, se ridicau, întărite.

Ca printr-o ceață, Sam ghici că partenerul ei termina de deschis sacul de dormit și împingea partea superioară deoparte. Simțind în mod miraculos elanurile cele mai secrete ale lui Sam, Steve îi oferea plăcerea la care visa. Fiecare mângâiere a lui, dovadă de tandrețe și de rafinament, răspundea unui apel

nerostit, exprimând un acord atât de sigur, încât Steve părea să intuiască dorințele cele mai ascunse ale ființei ei. Curând, el făcu să alunece fără brutalitate blugii de-a lungul picioarelor ei, eliberând-o complet.

Acum, nu mai exista niciun obstacol între ei. Căldura lui Steve ajungea liber la corpul lui Sam. Ea se răsuci ușor sub efectul senzațiilor prea puternice când el îi sărută gâtul, valea dintre sâni, coborând după aceea la suprafața netedă a pântecului, apoi mai jos...

Sam făcu ochii mari, surprinsă. Ghicind intențiile partenerului ei, vru să se eschiveze. Zadarnic, deoarece era dulcea lui prizonieră. Nu se gândise niciodată că un bărbat... Nu îndrăznise niciodată să creadă... Marcată de comportamentul mârșav al lui Paul, purta încă greaua moștenire a mariajului lor, o oarecare măsură de neîncredere, de dezgust și de oroare de ea însăși.

Gemetele incoerente pe care le auzi proveneau de la ea, făcând-o să-și înfunde capul în pernă. Senzațiile cele mai nebunești se succedau într-un ritm halucinant. Mulțime de stele luminoase explodau în spatele pleoapelor ei închise. Corpul ei vibra sub asalturile din ce în ce mai intense ale plăcerii. Simțea că se pierde, că atinge un punct unde urma să se frângă în mii de

fărâme.

Și brusc, nu se mai gândi la nimic. Nu-și mai aparținea. Se încordă și simți ceea ce nu simțise încă niciodată. Cu degetele crispate în părul lui Steve, îl trase mai tare spre ea. Strigă când voluptatea ei atinse un prim punct culminant, apoi altul, și încă unul.

Ca și cum nu mai avea greutate, pluti după aceea câteva clipe într-un univers de pură senzualitate, pentru a reveni foarte lent la realitate, cu un ultim tremur.

Steve reveni să se întindă lângă ea, luând-o în brațe. Atitudinea lui era mărturia celui mai profund respect, a unei tandreți fără margini. Sam își ascunse fața la umărul lui. Inima ei bătea cu o violență asurzitoare. Dar era vorba de inima ei, sau de cea a lui Steve?

Rămaseră mult timp nemișcați, în timp ce furtuna se liniștea.

– Samantha? o chemă el în sfârșit, cu o voce în care se simțea o ușoară neliniște.

Acest semn de nesiguranță o umplu de bucurie pe tânăra femeie. Ca și ea, Steve îi aștepta reacția cu puțină teamă.

– Sunt fericită, murmură ea timid. Dar...

– Dar ce? întrebă el, strângând-o mai tare.

– Eu nu... Noi nu... bâigui ea.

Obrajii i se înroșiră și ea se enervă de această jenă de adolescentă.

– N-am făcut dragoste, asta este?

Ea trebui să se mulțumească să dea din cap lângă umărul lui. Cuvintele i se opreau în gât.

– Ascultă-mă, Samantha. Sunt sigur că nu-ți iei măsuri de precauție...

Steve se ridică să-i ia fața în mâini și să depună un sărut pe buzele ei.

– Cum aș fi putut să ghicesc că vei veni la mine noaptea asta? Nu puteai să-mi faci o surpriză mai frumoasă, dar trebuia să te apăr de tine însăți.

Deodată, Sam înțelese și lacrimi de emoție apărură la colțurile ochilor ei. Aceeași întrebare continua totuși s-o frământe.

– Dar Steve... repetă ea, încă ezitantă.

El îi ghici gândurile și o liniști cu un mic râs înduioșat.

– A fost minunat, Sam. Am trăit fiecare secundă împreună cu tine.

Ea închise ochii și se abandonă suspinând căldurii și

forței lui. Fericirea ei căpăta încetul cu încetul o dimensiune mai profundă.

Ascultând la început de un simplu reflex de tandrețe, mângâie obrazul lui Steve, apoi îl sărută, după care își trecu mâinile peste bustul lui. O nouă tulburare puse brusc stăpânire pe ea la contactul cu carnea lui fermă, o tulburare care se accentuă când îl auzi reținându-și respirația.

El vru să-i înapoieze mângâierile, dar ea îi respinse degetele, murmurând:

– Nu...

Ochii ei obișnuiți cu întunericul îi permiseră să distingă capul lui Steve pe pernă și strălucirea privirii cu care o fixa. Zâmbindu-i, ea își aruncă părul spre spate. Pieptul ei se ridica ușor, urmând mișcările brațelor, și el admiră fermecătorul spectacol pe care i-l oferea.

O îndrăzneală necunoscută puse stăpânire pe ea. Luă mâinile partenerului ei, depuse un sărut în căușul fiecăreia, apoi le plasă cu un gest autoritar după ceafa lui.

– Samantha, șopti el, cu o voce răgușită.

Primind șoapta lui drept o încurajare, începu să-l

sărute cu pasiune. Cu coada ochiului, îl văzu schimbându-și poziția gata s-o îmbrățișeze, dar rezistă tentației și brațele lui își reluară docil locul stabilit de Sam.

Tânăra femeie acoperi cu mici săruturi tâmplele lui Steve, obrajii lui, nasul lui, gâtul lui. Simțea sub degetele ei bătăile puternice și accelerate ale inimii lui.

Încet, fără nicio grabă, își continuă explorarea. Descoperirea acestui corp de bărbat o făcea să se minuneze. Steve se înfioră și ea surâse din nou.

Atentă la cele mai mici reacţii ale lui, observă că respirația lui continua să se accelereze, că se crispa, dar asta n-o determină să se grăbească. Își amintea delicioasa răbdare cu care el o dusese mereu mai departe, pas cu pas, pentru a-i spori plăcerea. Sigură de puterea ei asupra lui, prinse curaj și obținu în sfârșit cea mai frumoasă dintre recompense. El ajunse la paroxismul plăcerii cu o fervoare incontrolabilă...

Mai târziu, odihnindu-se în brațele lui cu un abandon de copil, cunoscu o tihnă perfectă și o fericire profundă.

Cu ochii pe jumătate închiși, îl privi pe Steve ridicându-se pentru a merge să îndepărteze o clipă

închiderea cortului. Zorii luminară interiorul cu lumina lor proaspătă și pură. Păsările se trezeau tocmai când înceta cântatul cocoșilor.

Steve închise cortul și i se alătură din nou lui Sam. Mângâindu-i urechea cu buzele, îi șopti:

– Dormi, acum, altfel nu răspund de mine!

Încă prea toropită ca să râdă, Sam se cuibări ascultătoare lângă el și nu se mai mișcă. El îi înconjură talia cu brațele.

Înainte să se cufunde într-o dulce somnolență, ea vru să-i spună:

– Steve, te...

Gura ei rămase întredeschisă, trăsăturile ei căpătară o expresie senină și satisfăcută. Ațipise surâzând.

***

Trăind senzații foarte agreabile dar inexplicabile, Sam încercă să-și schimbe poziția. Luă atunci cunoștință de mâna care-i acoperea unul dintre sâni. Clipi din pleoape, stupefiată.

În clipa următoare, își aminti totul. Lumina zilei pătrundea în valuri în cortul lui Steve. Soarele era deja sus pe cerul albastru. Întorcând capul, îl descoperi lângă ea pe regizor. Sprijinit într-un cot, o trezea cu mângâieri nonșalante.

– Samantha...

Bărbatul zâmbea. Cuprinsă de o teribilă slăbiciune, tânăra femeie nu-și mai dorea deja decât găsească din nou căldura corpului său. Fără să se poată împiedica să evoce cu o emoție redutabilă evenimentele nopții, exclamă totuși:

– Nu, Steve, nu!

Și sări în picioare.

Ce făcea oare în acest cort? Deodată, scena la care visase atât se desfășură din nou în fața ei. Dar era onestă cu ea însăși? Venind în cortul lui Steve în plină noapte, nu dorise ceea ce se întâmplase? Nu purta partea ei de responsabilitate? Alungă acest gând, iritată.

– Vrei să-mi dai cămașa mea de noapte? făcu ea pe un ton sec.

– Sam, aș vrea să-ți spun...

– Nu, îl întrerupse ea cu o voce gâtuită.

Nu suporta nici măcar ideea de a-l auzi declarând: "

Îți mulțumesc pentru această noapte minunată". Simțea că este incapabilă să tolereze cea mai mică aluzie la momente care se dovediseră mai mult decât "minunate" pentru ea.

Steve o privi gânditor, își trecu mâna prin păr și, cu un aer posomorât, își îmbrăcă blugii. Nu mai rămânea nimic din miraculoasa lor intimitate.

– Am un plan de scenă pentru film, declară ea, visând până la amețeală plăcerea pe care ar fi putut s-o savureze chiar în clipa aceea în brațele partenerului ei.

– Pentru film? repetă el, cu o expresie neîncrezătoare.

Ea confirmă cu un semn din cap.

– Ți-ai pierdut mințile? Doar nu-ți imaginezi că voi discuta acum cu tine despre film!

Cum ea nu reacționa, el adăugă mai blând:

– Așadar, noaptea asta nu contează pentru tine?

Privindu-l drept în ochi, Sam nu lăsă să-i scape ocazia de a-l face să înțeleagă că avea o inimă.

– Ba da, contează, afirmă ea.

– Dar dacă înțeleg bine, crezi că eu am petrecut doar un moment plăcut? sugeră el.

Ea tresări la ironia lui.

– Nu-i așa? insistă el.

– Da, recunoscu ea lamentabil, ridicându-și blugii.

Steve era nerăbdător să plece.

– Ei bine, te înșeli, afirmă el în modul cel mai neașteptat, atât de încet încât Sam crezu că n-a auzit bine.

Hotărî să-și ridice capul pentru a-i înfrunta privirea. În timp ce el se apropia de ea, simți cum îi crește nervozitatea. Steve arbora o expresie pe care nu i-o văzuse încă niciodată. Bărbatul o luă în brațe.

– La naiba, Sam, pe ce ton ar trebui să-ți spun că sunt nebun după tine? Din prima clipă când te-am văzut, la Los Angeles! Tânăra femeie încercă să se desprindă, dar el o ținea ferm.

Cu o voce dintr-odată puțin răgușită, el adăugă:

– Nu înțelegi că te iubesc, proastă mică?

La aceste cuvinte, ea înlemni.

– Tu...?

– Te iubesc, la naiba, nu știi?

Sam își simți toată tensiunea risipindu-se într-un lung suspin. Steve își trecu vârful degetelor peste trăsăturile ei, pe care se citea o nespusă ușurare, apoi puse din nou stăpânire pe corpul ei docil. Își strecură

mâna sub cămașa ei de noapte, după care i-o trecu peste cap și căzu cu ea pe moliciunea sacului de dormit.

Când o sărută, își deschise cu un geamăt buzele sub ale lui și se agăță de el ca și cum era salvatorul ei, și nu autorul acestei furtuni care se stârnea și care promitea s-o ducă foarte departe. Inima ei bătea gata să-i sară din piept. Steve o iubea! Fiecare mângâiere părea să-i repete cuvintele magice, învingându-i ultimele reticențe.

– Steve, unde ești? Credeam că trebuie să turnăm prim-planuri cu Helen, dimineața asta!

Sam recunoscu vocea lui Ben și ghici silueta lui solidă în fața cortului. Steve reacționă prompt și luând un tricou în trecere, îl întâmpină pe cameraman făcând astfel încât s-o ascundă pe Sam.

– Îmi pare rău, Ben, încă dormeam.

Peste câteva clipe, revenea la partenera lui și îngenunchea lângă ea.

– Ce lume! Este de-ajuns să fim împreună ca să apară cineva! bombăni el.

Tânăra femeie ridică spre el o privire în care se citeau fără îndoială vechile ei temeri, deoarece el îi luă

fața în mâini și adăugă cu blândețe:

– Sam, ascultă-mă bine. Trebuie să uiți tot ce știi despre mine, tot ce ai citit, tot ce ți s-a povestit.

O sărută tandru pe frunte.

– Pentru tine, sunt doar Steve.

Ea încuviință cu un semn din cap și se ridică în picioare. Din pragul cortului, el îi mai aruncă:

– Ne revedem la prânz!

Rămasă singură, Sam evaluă schimbarea radicală care se produsese în viața ei în câteva secunde, aflând că Steve o iubea. Animalele o așteptau, dar ea se întinse din nou, acordându-și un răgaz pentru a-și savura în liniște fericirea.

Întorcându-se, își înfundă capul în perna pe care o împărțise cu Steve, regăsind în ea cu deliciu parfumul lui. Era fericită, atât de fericită, încât nemișcarea o apăsă curând.

Trebuia să alerge, să cânte, să se cațăre în copaci! Trebuia să-și strige bucuria întregii lumi!

Își petrecu dimineața cu animalele și începu să-l antreneze pe Sultan pentru scena pe care și-o imaginase. Era aproape ora două a după-amiezii când se gândi în sfârșit la masa de prânz.

Steve se afla încă la masă, împreună cu câteva persoane. Îndată ce o văzu, fața lui se lumină.

– De unde vii? întrebă el.

– Ghicește! replică ea, indicând cu un gest poiana unde se aflau animalele.

Luând loc la masă, inspectă conținutul farfuriei pe care Luis se grăbise să i-o aducă.

– Dacă va continua să-mi dea rație dublă, o să mă îngraș, declară ea.

– Capătă forțe pentru la noapte, îi șopti Steve la ureche.

Cum ea se îmbujoră imediat, adăugă tot numai pentru ea:

– Ești adorabilă când roșești. Intenționez să mă duc mâine la San Juan. Ți-ar plăcea să mă însoțești?

– Da, răspunse ea, înăbușind o exclamație când mâna lui Steve se așeză pe genunchiul ei.

Mâncarea își pierdu gustul când degetele lui urcau de-a lungul coapsei ei. Furculița îi scăpă brusc din mână, răspândind boabe de orez pe fața de masă.

Steve izbucni în râs, ca și cum era vorba de o simplă stângăcie, dar Sam se încordă, deoarece vecinii de masă îi observau cu un aer intrigat.

Ea se grăbi după aceea să-și termine masa. Cu aerul cel mai firesc din lume, Steve o întrebă brusc:

– Îmi vei expune ideea ta pentru îmbunătățirea filmului?

– Da, sunt sigură că o să-ți placă.

Regizorul îi adresă un surâs atât de radios, încât ea își reținu o clipă respirația.

– Te ascult.

– Nu pot să-ți vorbesc în gol. Mi-ar trebui scenariul.

– Scenariul! repetă el pe un ton malițios. Îl am în cortul meu, și tocmai mă gândeam să te conduc acolo îndată ce termini masa. Cu inima bătând mai repede, Sam anunță:

– Am terminat.

– Atunci, să mergem, hotărî el, ridicându-se.

El îi întinse mâna și, după o clipă de ezitare, Sam o luă sub privirile din ce în ce mai curioase ale membrilor echipei. De data asta, situația n-o mai stânjeni. Nu se mai sinchisea de opinia oamenilor.

Abia intrată în cortul lui Steve, se strădui să-și ascundă tulburarea, grăbindu-se să explice:

– Mă gândeam la scena în care prințesa junglei trebuie să scape, pentru că soldații au dat foc satului...

Steve, ce faci?

– Tu mă întrebi? exclamă el râzând.

Lăsându-i totuși talia, îi acordă un mic sărut, apoi se așeză, trăgând-o pe genunchii lui.

– Ce spuneai? întrebă el, cu o privire malițioasă.

– Când ei incendiază satul... Oh, Steve, mă faci să-mi pierd șirul ideilor...

Degeaba întoarse capul în toate părțile, el reuși să pună stăpânire pe buzele ei, și o sărută cu o asemenea ardoare încât uitând totul, își trecu brațele în jurul gâtului lui. Înfiorându-se, simți că bărbatul îi descheia primii nasturi ai bluzei.

– Am și eu câteva idei, șopti el. Sunt nerăbdător să le pun în practică împreună cu tine.

Sam primi aceste cuvinte cu un tremur de anticipație care o străbătu din cap până-n picioare.

Steve terminase de descheiat nasturii bluzei și acum îi acoperea pielea catifelată a pieptului. Agrafele sutienului nu rezistară mult degetelor lui și micul obstacol de dantelă dispăru curând. Sam gemea încet sub mângâierile partenerului ei.

Când el o invită să se întindă, ea încercă să-l facă să devină rezonabil. Articulând cuvintele cu mare

greutate, murmură între două suspine:

– Steve... filmul tău...

– Avem tot timpul, murmură el cu o voce răgușită de pasiune.

Sam avea impresia că se scufundă în ape adânci. Încă puțin și urma să se înece. O mână abilă se strecura deja sub cureaua blugilor ei. Ca un naufragiat încercând un ultim efort pentru a ieși la suprafață, îi prinse mâna și-l opri.

Steve se redresă și-i contemplă pieptul care se ridica și cobora în ritmul precipitat al respirației sale. Rămaseră o clipă nemișcați, recăpătându-și respirația.

– Te felicit, ești mai rezonabilă decât mine, spuse el în sfârșit, ajutând-o să se îmbrace.

Se duse apoi să se așeze la distanță bună de ea, ca să nu mai riște s-o întrerupă.

– Acum te ascult, rosti el pe un ton grav care dezmințea totuși strălucirea ochilor lui.

Încă tremurând de dorință nesatisfăcută, Sam se strădui să-l câștige pentru cauza ei, amintindu-i ce spunea el însuși adesea:

– N-ai spus că ești nerăbdător să termini filmul și să părăsești această insulă blestemată?

– Mie îmi place aici, ție nu? i-o întoarse el cu un surâs dezarmant.

Inima lui Sam începu să bată mai repede dar, hotărând să-i ignore provocarea, începu să răsfoiască scenariul și declară:

– Deoarece prințesa a crescut printre animalele junglei, realizează adevărate isprăvi cu ele! Spectatorii trebuie să se mulțumească întotdeauna cu relatări. Dacă o văd o dată în plină acțiune, filmul îi va interesa cu siguranță mai mult.

Steve clătină din cap cu un aer atât de aprobator, încât Sam simți brusc o mare siguranță. Absorbită complet de planul ei, nu se mai adresa amantului, ci regizorului.

– Prințesa ar putea să se salveze urcată pe Sultan. Vor înainta de-a lungul zidului, apoi tigrul va sări peste șanțuri cu ea și va ateriza pe spinarea elefantului.

În fața expresiei stupefiate a lui Steve, se grăbi să precizeze:

– Evident, vor fi luate toate precauțiile pentru a evita un accident. Am nevoie de cincisprezece zile pentru a pregăti animalele. În această dimineață, am început antrenamentul cu Sultan. Cu el, nu va fi nicio

problemă.

– Și cine va urca pe tigru? întrebă Steve.

Neînțelegând de ce se posomorâse, Sam afirmă cu vocea ei cea mai liniștitoare:

– Eu, firește. Dacă tu consideri că nu semăn încă destul de bine cu Helen, sunt dispusă să suport orice machiaj sau vopsiri necesare.

– Nu sunt de acord.

– Cum?

– Nu sunt de acord, și este inutil să discutăm, repetă Steve.

– De ce? întrebă ea, neîncrezătoare.

– Îți vei risca viața numai ca să faci mai interesantă această poveste stupidă, iată de ce!

– Dar nu-mi fac decât treaba! Tu însăți mi-ai cerut să-mi imaginez o scenă!

Pradă unei mânii crescânde, își privi interlocutorul, strângând pumnii.

– Să nu ne mai gândim la asta, Sam.

– Glumești! Nu-mi voi asuma niciun risc. Am prevăzut totul: plasă de protecție, apă...

– Nu, Sam.

– Urc pe Sultan de când este destul de mare ca să mă

poarte în spate! mai explică ea. N-ai încredere în mine? Sună-l pe Jake, dacă...

– Samantha...

Tânăra femeie își controla din ce în ce mai greu decepția și furia.

– Ai fi reacționat la fel dacă eram bărbat?

Văzând că argumentul ei avea efect, se grăbi să adauge:

– Siguranța mea va fi asigurată, nu te îndoi. Desigur, am trecut prin întâmplări neplăcute cu animalele, ca orice dresor. Nu poți renunța numai pentru că te temi pentru...

– Îndrăznești să mi-o reproșezi! o întrerupse el, furios la rândul lui.

Situația evolua exact cum se temuse Sam. Relația ei amoroasă cu Steve compromitea raporturile lor de muncă. Sam știa că nu-și asuma niciun risc grav, dar el se temea pentru ea, și nu va înceta de acum înainte să-i tempereze înclinația spre o carieră care o pasiona.

Se ridică, străduindu-se să stea dreaptă, chiar dacă picioarele abia o susțineau. Punând scenariul pe masă, îi spuse:

– Te las să reflectezi, Steve.

Cu un aer hotărât, ieși imediat din cort. Din capătul celălalt al poienii, ajunseră la ea râsete care răsunară dureros pentru urechile ei. Le resimți fără să vrea ca pe niște injurii aduse fericirii ei atât de recente și deja amenințate.

Imediat ce ajunse la poteca ce ducea la animale, începu să alerge. Efortul fizic îi aduse o oarecare ușurare.

Când o zări, tigrul scoase un mormăit înăbușit. Ștergându-și furioasă lacrimile care-i curgeau pe obraji, Sam deschise cușca. Vocea i se frânse în ciuda eforturilor ei, când vorbi:

– Vino, Sultan, la treabă.

Capitolul 9

Două săptămâni mai târziu, Sam se instala pentru noaptea de gardă în preajma animalelor. Un fel de cort cu pereți de plasă îi permitea să vadă tot ce se petrecea în luminiș, în timp ce podeaua ridicată îl apăra pe supraveghetor de scorpioni.

Sam trebuise să insiste pentru a sta de pază la rândul ei, deoarece însoțitorii ei bărbați se arătaseră dornici s-o scutească de această corvoadă.

Galahad, leul, scoase un răget somnoros. Păsărele cântau în copaci, toată jungla era plină de foșnete misterioase. Iago, tigrul bolnav, scoase pe neașteptate un mormăit, și Sam regretă încă o dată că se află încă

acolo, deși ea ceruse transferul lui. Își promise să-i vorbească din nou despre situația asta lui Steve.

Din nefericire, raporturile lor se dovedeau din ce în ce mai dificile. Regizorul se comporta aspru cu ea, iar ea păstra față de el o politețe glacială. Toată echipa suporta consecințele dezacordului lor, dar Sam suferea prea mult ea însăși pentru a-și face griji.

Un străin taciturn luase locul bărbatului tandru, fermecător, spiritual pe care-l adora. Incapabilă să se odihnească, se ridică și se întinse. Cerul era negru ca smoala.

Auzind brusc zgomote neobișnuite, Sam tresări. Trăgând cu urechea, le localiză. Proveneau de pe potecă. Fără să-i fie cu adevărat teamă, simți totuși o mică înțepătură în inimă când reuși în cele din urmă să deslușească o siluetă înaltă care își croia drum prin vegetație. Oare despre cine era vorba? Corpul ei reacționă mai rapid decât ar fi fost pe placul său. În timp ce continua să-și pună întrebări, o emoție ciudată începea s-o cuprindă. Cu un gest nervos, își aruncă părul pe spate. Se pierdea deja în supozițiile cele mai nebunești. Ce voia oare Steve? Se prefăcea de cincisprezece zile că-l ignoră cât mai mult posibil,

consacrându-și toată energia antrenării tigrului și elefantului. Fără ajutorul și devotamentul lui Pepito, nu s-ar fi putut achita niciodată de o sarcină atât de importantă.

Sosirea lui Steve îi întrerupse brutal cursul gândurilor. Atmosfera se încărcă deodată de o tensiune aproape palpabilă.

– E în ordine, Samantha?

– E în ordine, răspunse ea, pregătindu-se pentru momentul iminent când violența va lua locul curtoaziei.

Între ea și Steve, nu existau jumătăți de măsură. Nu puteau decât să se iubească sau să se urască.

O pereche de pantaloni negri și o cămașă de aceeași culoare, cu mânecile suflecate, îi confereau o înfățișare amenințătoare care nu era de natură s-o liniștească pe Sam în privința dispoziției lui. Trăsăturile lui trădau o mare oboseală. Impunând echipei un ritm de muncă infernal, se epuiza el însuși.

– Ți-am adus cafea, anunță el scoțând dintr-o pungă un termos și două cești.

– Mulțumesc.

În timp ce schimbau prudent amabilități, tânăra femeie îl studie, încercând în zadar un semn care să

indice că dorea să facă pace cu ea.

După ce umplu cele două cești și închise termosul, bărbatul se opri, lăsându-i evident inițiativa următoarei mișcări.

Ea se așeză alături de el, fără să-și trădeze ezitarea, și începu să bea.

– Nu ți se pare că timpul trece greu când ești de gardă? întrebă el.

Stânjeneala dintre ei se accentua. Cum era oare posibil ca două ființe capabile să devină atât de apropiate pe plan fizic, să fie atât de dureros de îndepărtate pe celelalte planuri?

– Nu, nu mă plictisesc niciodată, explică ea. Noaptea este atât de frumoasă. Întunericul pare de catifea, aerul...

Încurcată, Sam se întrerupse brusc în mijlocul acestui elan poetic și luă repede o înghițitură de cafea pentru a-și ascunde tulburarea. Era delicioasă, cu puțin zahăr și frișcă. Steve avusese delicata atenție s-o prepare cum știa că-i place.

– Cred că știu ce simți, declară el pe un ton blând și complice, contrastând într-un mod spectaculos cu comportarea urâcioasă adoptată chiar în cursul acelei

după-amiezi. Și pe mine mă fascinează insula, noaptea.

Punându-și ceașca pe masă, se întoarse pentru a căuta privirea lui Sam. O slăbiciune binecunoscută puse stăpânire pe ea, preludiul unei tulburări mai mari. Se grăbi să-și termine cafeaua și să lanseze cu vocea ei cea mai neutră:

– Aș putea să mai primesc? Este excelentă.

Aparent foarte calm, Stve o servi, apoi puse dopul termosului. Sam își concentră din nou toată atenția asupra băuturii negre. Cu pleoapele închise, îi respiră o clipă aroma.

– De ce naiba suntem amândoi atât de încăpățânați? exclamă el pe neașteptate, cu nerăbdarea unui om care nu se mai putea stăpâni.

Mai întâi, Sam tresări, apoi se surprinse surâzând. Într-adevăr, ce încăpățânare de o parte și de cealaltă! În ciuda opoziției lui Steve, își consacrase toate zilele pregătirii scenei pe care și-o imaginase. În ceea ce-l privea, regizorul se ferise să revină asupra deciziei pe care o luase. În timp ce el își îndrepta nemulțumirea asupra echipei, tânăra femeie se dedicase trup și suflet muncii ei cu animalele, fără să-și menajeze eforturile. Nici unul nici celălalt nu încercase nici cel mai mic

demers de împăcare.

Dar acum, Sam făcea primul pas. Pentru a nu rămâne datoare, declară cu puțină timiditate:

– Sunt mulțumită să petrec un moment cu... tine.

La lumina lămpii, văzu fața partenerului ei destinzându-se și schițând un surâs.

– Și eu sunt mulțumit! Eram la capătul puterilor.

Mărturisirea aceasta constitui o alinare pentru suferința lui Sam și totodată o nouă durere. Își regreta comportamentul, chiar dacă situația nu-i permisese să adopte altul.

Când Steve se apropie de ea, nu făcu nicio mișcare. Îl lăsă să-și treacă un braț după umerii ei și s-o tragă spre el.

– Când am fost astăzi la San Juan, i-am telefonat lui Jake, o anunță el.

Străduindu-se să nu-și trădeze brusca și imensa curiozitate, Sam îl întrebă cu calm:

– În legătură cu ce?

– Nu ghicești? L-am rugat să-mi explice în amănunt cum ai putea realiza scena ta.

Râzând încet, adăugă:

– L-am hărțuit cu întrebări mai mult de o oră!

– Și ce ți-a spus?

Steve ezită o clipă, apoi repetă cuvânt cu cuvânt vorbele interlocutorului său:

– "Dacă cineva poate reuși un număr atât de extraordinar cu acele animale afurisite, Sam este aceea!" Iată ce mi-a spus.

Lui Sam îi apăru atunci Jake în fața ochilor; își dădu sema că-i lipsea teribil și ochii i se umplură de lacrimi. I se părea că-l aude rostind aceste cuvinte elogioase, dovada unei minunate încrederi.

– Atunci, întrebă ea, turnăm sau nu scena aceea?

– Poimâine ți-ar conveni?

– Oh, Steve, îți mulțumesc! exclamă ea, mângâindu-i obrazul.

– Nu-mi mulțumi. Să faci în așa fel încât să nu ți se întâmple nimic, este tot ce-ți cer.

Sam simți emoția pe care partenerul ei și-o controla cu greu și lacrimile din ochii ei se înmulțiră. Își făcea într-adevăr griji pentru ea.

– Voi fi foarte prudentă, promit.

În clipa aceea, Iago mârâi în cușca lui. Se dezlănțuia din nou împotriva unei crengi de copac agitată de vânt, confundând-o cu o pradă.

– Steve, tigrul acesta n-ar mai trebui să se afle aici, spuse ea. Este bolnav și periculos.

– Am făcut deja demersuri, nu pierd problema din vedere, o asigură el.

Tânăra femeie se cuibări mai confortabil lângă el.

– Mi-ar trebui doi dresori care să mă asiste poimâine, anunță ea cu un oftat fericit.

Steve căută imediat într-unul din buzunarele lui, de unde scoase o legătură de chei pe care i-o întinse.

– Jake s-a gândit la toate, ți-i trimite pe Rebecca și pe Timothy. Vei lua Jaguarul, să te duci să-i întâmpini mâine la aeroport.

Rămasă o clipă mută de emoție, Sam reuși să spună, îndată ce își regăsi vocea:

– Rebecca și Tim ni se vor alătura! O știai deja la cină!

Steve clătină din cap.

– De ce nu mi-ai spus nimic?

– Nu eram sigur că ai fi acceptat să-mi vorbești, mărturisi el.

În loc de răspuns, Sam se strânse și mai mult lângă el și-i luă cu tandrețe mâna între ale ei. Fericirea ei era perfectă.

***

Peste două zile, prima grijă a lui Sam când ieși din cort dimineață, fu să vadă cum este timpul. În Puerto Rico, vremea era supusă variațiilor celor mai imprevizibile. Din fericire, turnarea nu fusese întreruptă până acum decât de rare averse, foarte puternice, dar scurte.

Liniștită să vadă că umiditatea din junglă era deja în scădere datorită căldurii soarelui, se întoarse la colega sa și o scutură ușor de umăr.

– Sus, Rebecca!

– Oh, nu! Mai lasă-mă cinci minute!

Capul brunet dispăru complet în interiorul sacului de dormit și Sam plecă zâmbind să-și facă dușul în timp ce colega ei își oferea un răgaz suplimentar.

Când reveni, Rebecca își termina îmbrăcatul.

– Turnarea începe la ora opt, o anunță ea. După părerea lui Ben, lumina ne va fi foarte favorabilă. Ce spui de un bun mic dejun? După aceea, te vei duce să-l

cauți pe Bobi, iar eu pe Sultan.

– Încă o secundă și sunt gata! zise Rebecca, dându-și cu o cremă pe față. Știi, îl găsesc mult mai frumos decât în fotografiile din reviste.

– Pe cine?

Preocupată deja de scena pe care urma s-o realizeze, Sam nu înțelese imediat.

– Ah, Steve, ghici ea mai târziu. Oh... da!

Simțind că roșește, se grăbi să adauge:

– Să mergem!

Tim nu întârzie să se alăture celor două tinere femei, și își luară micul dejun într-o atmosferă foarte destinsă, punctată de glume și de râsete. Se amuzau de aventurile ultimului raton spălător al lui Jake când li se alătură Steve.

El îi salută pe colegii lui Sam, pe care-i întâlnise deja în ajun, apoi privirea lui se opri asupra ei.

– Cum te simți, în această dimineață?

– Foarte bine, răspunse ea, cu senzația că primea un surplus de forță în prezența lui Steve. Și tu?

– Voi fi mulțumit când totul va fi terminat.

Regizorul se întoarse spre Rebecca, al cărui talent își găsea cea mai bună folosire cu elefanții.

– Crezi că Bobi este în formă bună?

Tânăra femeie încuviință, umezindu-și buzele într-un suc de papaia.

– Nimic nu-l va speria, vă asigur.

Văzând ușurința pe care cuvintele ei le aduceau lui Steve, se grăbi să adaugă:

– Cât despre Sultan, este un copil mare. Va face orice pentru Sam. L-a ținut pe genunchii ei când a venit pe lume. Nu aveți niciun motiv să vă faceți griji.

– Sper, replică Steve. Să fiți pe platou la ora șapte și jumătate.

După aceste cuvinte, se îndepărtă cu pași mari, pornind în căutarea lui Ben, pentru a-i transmite ultimele indicații.

– Ce bărbat! exclamă Rebecca, pe un ton admirativ. Și tu ai privilegiul să lucrezi cu el! Îți dai seama?

– Uiți privilegiul de a-i suporta caracterul dificil, încăpățânarea...

Rebecca își întrerupse surâzând interlocutoarea.

– Dar nu ți-ai ceda locul pentru nimic în lume! remarcă ea.

– Nu, recunoscu Sam, plecând capul.

Consultându-și ceasul, anunță brusc:

– Este timpul.

Când cei trei dresori ajunseră pe platou, acolo domnea o forfotă intensă. Sam i-l încredință pe Sultan lui Tim, pentru a se duce să-și îmbrace costumul de baie din piele al rolului ei. În ajun, Donald îi vopsise părul și nu-i mai rămânea decât să-l împletească într-o coadă care să-i atârne pe spate fără riscul s-o jeneze. Din fericire, era o culoare care va ieși la spălat.

Tânărul bărbat se arătase extrem de tăcut în timp ce se agita în jurul ei. Sam îi simțise neliniștea. Ținea la ea și se temea de un accident. Astăzi, o reținu puțin, lăsând-o să plece cu un machiaj ușor.

Foarte sigură pe ea, Sam se îndreptă spre Tim, pentru a-i repeta indicațiile:

– Rămâi ascuns în spatele zidului, împreună cu Rebecca, și vorbiți fără încetare elefantului. Când Sultan va ateriza pe spatele lui, abia dacă își va da seama.

Dresorul încuviință și se duse imediat la postul lui. Mângâind mașinal capul mare al lui Sultan, Sam privi zidul decorului, înalt de șase metri. În timp ce-l studia, uită de echipă, iar agitația care domnea în jurul ei se reduse la un murmur nedeslușit. Mintea ei se concentră asupra imaginii lui Sultan alergând pe zid, apoi

luându-și elan să se arunce în gol. Văzu corpul lui puternic executând un salt perfect, îl văzu pe Bobi, elefantul, care aștepta jos, pătura roșie de pe spatele lui constituind o țintă ideală pentru fiara sălbatică. Sultan va ateriza fără nicio dificultate pe spatele lui, iar Sam știa că nu se va speria.

– Vino, bravul meu Sultan, murmură ea, conducând animalul de lanțul lui.

Dominând vacarmul cu vocea lui de stentor, Ben anunță:

– Vom fi gata în zece minute. Sam, te rog să-ți iei locul pe zid!

Tânăra femeie făcu un semn, indicându-i cameramanului că înțelesese. Crispat și încordat, Steve stătea lângă colaboratorul lui. Când simți că Sam îl observa, îi zâmbi și ridică pumnul, cu degetul mare în sus, ca s-o încurajeze și să-i arate că nu se îndoia de reușita ei.

Privirea pe care o schimbară reprezentă pentru ea cea mai tandră mângâiere posibilă. Sam îi trimise regizorului un mic sărut din vârful degetelor, cu lacrimi în ochi, apoi se întoarse repede.

Urcând cu Sultan platforma înclinată care ducea pe

creasta zidului, Sam nu se mai gândi decât la ce avea de făcut. Când ajunse sus, nu aruncă nicio privire jos, nu pentru că înălțimea o amețea, ci pentru că învățase să-și concentreze perfect atenția. Eșecul unui număr, un accident oricând posibil, nu puteau fi explicate de cele mai multe ori decât printr-o secundă absurdă de neatenție.

Zidul era doar atât de lat pentru a permite realizarea scenei. Sam se aplecă pentru a se asigura că suprafața era uscată și rece, cum ceruse. Joe se achitase foarte bine de sarcina lui. Mulțumită, îl conduse pe Sultan la semnul de unde urmau să pornească și așteptă alte ordine.

Pentru a turna scena din mai multe unghiuri, Ben și Steve mobilizaseră nu mai puțin de șase camere. Două dintre ele se aflau aproape la același nivel cu Sam, dar celelalte fixau solul, pentru a da iluzia unei evadări și mai periculoase.

– Suntem aproape gata, Sam. Poți urca pe spatele tigrului! îi strigă Ben, a cărui voce părea să vină de foarte departe.

Tânăra femeie scoase atunci lanțul de la gâtul lui Sultan și-l depuse în spatele lor, unde nu ajungeau

camerele de filmat. Strecurându-și degetele sub zgarda de piele ascunsă în blana animalului, ea îi ordonă:

– Nu te mișca, Sultan.

Încercă o exaltare de nedescris când simți sub ea masa musculoasă de aproape două sute de kilograme. Înnodându-și picioarele sub pântecele lui Sultan, încercă să-și reprezinte tabloul pe care-l oferea "prințesa junglei" călărind impunătoarea felină.

Mângâie capul cu păr moale. Pentru ea, Sultan nu era decât un motan mare. Ținea la el în mod cu totul deosebit, pentru că i-l dăduse tatăl ei cu puțin înainte de moartea lui. Dacă ar fi putut John Collins să-și vadă fiica în acest moment! Sam privi drept în fața ei, spre ținta care trebuia atinsă. Tigrul îi împărtășea așteptarea, pândind semnul plecării.

O tăcere profundă domnea asupra junglei, unde nu mai cântau decât câteva păsări nepăsătoare. Sam auzi semnalul care anunța începutul filmării, iar Ben strigă:

– Pornește, Sam!

Tânăra femeie strânse cu picioarele coastele tigrului și se culcă aproape pe el, cu obrazul pe blana lui. Își asigură cu o mână o bună priză a zgărzii din jurul gâtului lui, în timp ce cu cealaltă îl îndemnă ușor cu

palma.

– Înainte, Sultan, murmură ea fără să ridice vocea.

Tigrul porni încet la drum, apoi își acceleră încetul cu încetul mersul. Sam îi urma fiecare mișcare, făcând corp comun cu el. Scena începea cât se poate de bine.

Reperând semnele pe care le trasase cu grijă pe zid în ajun, Sam calculă că le mai rămâneau vreo treizeci de metri de parcurs. Scoase atunci un șuierat înăbușit la care tigrul răspunse imediat, avântându-se înainte cu o viteză stupefiantă. Cu inima strânsă de emoție, Sam ghicea respirațiile oprite, privirile fixate asupra tigrului pe care rapiditatea cursei îl transforma într-o pată confuză și mișcătoare.

Sam abia avu timp să se agațe mai strâns când animalul ajunse la capătul zidului. Îl simți încordându-se sub ea, devenind un proiectil compact, animat de o siguranță suverană.

Acțiunea se derulă fulgerător și Sultan sări. Sam închisese ochii, dar îi deschise când auzi aerul șuierându-i pe la urechi. Pătura roșie aflată pe spatele lui Bobi părea să se propulseze în întâmpinarea lor. Ca printr-o ceață, Sam constată cu mândrie că Sultan realiză o aterizare exemplară pe spinarea pahidermului.

Își asigură imediat echilibrul și calmul, apoi se lăsă să alunece de pe tigru pe elefant. Cățărându-se pe capul uriașului animal, îi comandă:

– Bobi, în genunchi!

Elefantul se execută cu încetineala pe care i-o impunea greutatea lui. Fixat ferm pe cele patru labe pe pătura roșie, Sultan nu trăda nici cea mai mică emoție, acceptând situația cu o impasibilitate admirabilă.

În timp ce sărea pe pământ, Sam simți miros de fum. Privind pentru prima dată în spatele ei, îi descoperi pe membrii echipei înarmați cu extinctoare. Stingeau torțele aprinse de-a lungul zidului pentru a simula incendiul. Absorbită cu totul de munca ei, Sam nici măcar nu le remarcase.

– Îl duc pe Sultan în cușca lui, se oferi Tim.

– Da, mulțumesc, răspunse ea.

Simțea o mulțumire nespusă.

În timp ce privea din nou zidul înalt pe care riscase această cursă nebună, simți o mână pe umărul ei.

– Ce număr spectaculos! exclamă Steve. Ai fost minunată! Nici eu n-aș fi făcut-o mai bine!

Izbucni în râs, și Sam odată cu el.

Rebecca încheia eliberarea lui Bobi din lanțurile

care-l ținuseră nemișcat în timpul filmării. Achitându-se de sarcina ei, îi vorbea cu blândețe.

– Îți mulțumesc pentru ajutorul tău, Rebecca, i se adresă Sam.

Tânăra femeie se ridică o clipă, pentru a-i zâmbi.

– Sunt nerăbdătoare să văd ce figură va face Jake când îi voi povesti isprava ta!

Luând-o de talie, Steve o antrenă pe Sam cu el, întrebând-o:

– Ești pregătită pentru un prânz bun?

– Acum? se miră ea.

– Vreau să te iau cu mine la San Juan.

Sam își încetini pașii, pentru a încerca să descifreze expresia misterioasă a lui Steve. La amintirea primei lor mese la San Juan, în ziua sosirii ei, inima începu să-i bată mai repede.

– Plecăm imediat? întrebă ea.

– Îndată ce-ți aduni lucrurile.

Amuzându-se la expresia din ce în ce mai stupefiată a însoțitoarei lui, Steve îi explică:

– Meriți din plin o vacanță. Ben este atât de mulțumit de filmările din această dimineață, încât s-a lăsat convins să lucreze câteva zile numai cu Helen. Cât

despre Tim și Rebecca, sunt de acord să se ocupe de animale în timpul absenței tale.

– Ai aranjat deja totul! exclamă ea.

– Noi nu ne gândim decât la binele tău! glumi Steve cu umor. Ai nevoie de odihnă și pentru că mie îmi revine să iau decizii...

– Crezi într-adevăr că mă voi odihni dacă mă însoțești?

Sam izbucni într-un râs vesel și fericit pe care Steve îl întrerupse cu un sărut. Sărutul lui trăda o ardoare prea mult timp stăpânită. Își înăbușise dorința în ultimele două zile, în pofida armistițiului intervenit între Sam și el, de teamă să n-o împiedice să-și pregătească numărul în toată liniștea. Dar pasiunea lui se manifesta acum la fel de puternică și de imperioasă.

Gura lui Sam cedă sub presiunea buzelor lui fierbinți, corpul ei se abandonă docil între brațele care se strângeau în jurul ei ca un cerc de oțel.

Steve își ridică în sfârșit capul. Arbora brusc o expresie aproape gravă.

– Accepți să mergi cu mine?

Sam îi studie fața frumoasă, descoperi pe ea semne de oboseală și încuviință. Să părăsească un timp aceste

locuri va însemna o binefacere pentru amândoi, se gândi ea. Pe de altă parte, spera ca odată singuri împreună, în liniște, Steve și cu ea vor ajunge la o viziune mai clară a sentimentelor lor și la o înțelegere mai profundă.

O strânse mai tare o clipă, apoi o eliberă brusc.

– Să fii la Jaguar într-o jumătate de oră, decise el, apoi adăugă zâmbind, pe un ton de conspirator: grăbește-te, s-o ștergem repede, înainte ca turnarea să ridice o nouă problemă!

Lui Sam nu-i trebuiră decât douăzeci de minute să arunce câteva veșminte în valiza ei. Venită să lucreze, nu se gândise din nefericire să-și ia cu ea ținute foarte elegante.

Sosită prima la mașină, se sprijini de caroserie și închise ochii. Părul lăsat liber cădea în valuri strălucitoare pe umerii ei.

– Fără regrete? răsună vocea lui Steve, care se apropiase cu pași neauziți.

Ea tresări în timp ce el îi lua valiza ca s-o pună împreună cu a lui în portbagaj. Mișcările lui îi trădau graba de a pleca înainte ca un membru al echipei să apară în fugă pentru a-i cere ajutorul.

Capitolul 10

Hotelul ales de Steve se ridica pe țărmul oceanului, în mijlocul unei bogate vegetații tropicale. Jaguarul pătrunse pe aleea circulară care-l înconjura, apoi se opri în fața intrării. Un om în livrea roșie se apropie imediat. Coborând din mașină, Steve îi înmână cheile.

Acceptându-i mâna pentru a coborî la rândul ei, Sam remarcă eleganța clienților și clientelor care intrau și ieșeau pe ușile mari de sticlă în acest început de după-amiază. Sesizându-i jena, Steve o întrebă îndatoritor:

– Ce s-a întâmplat, Sam?

Rușinată brusc de blugii ei, ea replică:

– Nu pot să mă arăt în această ținută.

– Ba da. Privește.

Steve îi arătă un cuplu în spatele ei. Bărbatul cu păr alb, de vreo cincizeci de ani, se plimba în șort, cu o cămașă decorată cu palmieri, deschisă la piept. Cât despre rochia soției lui, era dintre cele mai obișnuite.

– Oamenii se îmbracă mai ales pentru seară aici, afirmă el. Dacă dorești, vom merge să cinăm în altă parte.

Sam încuviință cu un semn din cap. Un al doilea om de serviciu scotea bagajele lor din portbagaj. Brusc, tânăra femeie încercă senzația neliniștitoare că face o escapadă cu o persoană pe care abia o cunoștea.

Stânjeneala ei spori în timp ce Steve o conducea spre biroul de recepție. Rămase puțin în urma lui, aproape regretând că acceptase să-l însoțească. Regizorul își imagina oare că va împărți foarte firesc o cameră cu el pentru că slăbiciunea o condusese deja într-o noapte în cortul lui?

Sperând să rămână stăpână pe sine, Sam se îndreptă spre o masă joasă încărcată de reviste de care se prefăcu interesată. În timp ce răsfoia distrată una dintre ele, îi atrase atenția coperta revistei de alături.

Se recunoscu în fotografia făcută de Rob Drysdale în rezervație. Abandonând imediat revista ca s-o schimbe cu cealaltă, căută articolul reporterului, îl parcurse repede cu privirea, apoi întoarse cu un gest mecanic paginile publicației. Una dintre ele îi provocă un șoc. O femeie foarte frumoasă se agăța de brațul lui Steve.

În clipa aceea, regizorul se apropie de Sam. Un om în uniformă bleumarin și nu roșie ca a colegilor lui din exterior, îl urma cu bagajelor lor. Sam se grăbi să pună revista la locul ei de pe masă.

– Mergem la etajul opt, declară Steve luând-o de talie. Aș fi încântat să mă odihnesc, tu nu?

Prea crispată pentru a vorbi, ea se mărgini să clatine din cap. Ce căuta în acest hotel, cu Steve? Ce impuls nebunesc o determinase? Era pe punctul să-și informeze însoțitorul că are intenția să ceară un taxi ca să plece, când o presiune ușoară dar fermă o invită să înainteze spre lift.

Sam se simțea în derută. În cabina care se ridica fără zgomot, vru să-l anunțe pe Steve că își schimbase părerea, dar spera de asemenea să se culce într-un pat adevărat și să doarmă douăsprezece ore fără întrerupere.

Pe culoar, aprecie în trecere mocheta și aerul condiționat și se bucură fără voia ei de confortul pe care-l anunțau.

Oprindu-se în fața unei uși, Steve afirmă pe neașteptate:

– Am ajuns.

Sam se încordă când se răsuci spre ea, pregătindu-se să-l înfrunte. Spre marea ei uimire, îi puse în mână una din cheile mari ale hotelului, precizând:

– Iată camera ta. A mea este alături. Ce spui de o bună siestă? Primul care se va trezi va telefona celuilalt și vom vedea ce hotărâm pentru cină.

Aplecându-se, Steve depuse un sărut pe fruntea lui Sam. Se comporta ca și cum era vorba de mica lui soră, încât tânăra femeie, stupefiată, nu făcu nicio mișcare. Din pragul propriei lui camere, îi aruncă în clipa următoare:

– Noapte bună, Samantha!

Sam trebui să se scuture de buimăceala ei pentru a răsuci cheia în broască și a deschide ușa. După aproape o lună de camping în junglă, camera pe care o descoperi îi smulse un oftat de mulțumire. Mocheta bleumarin se armoniza cu pereții zugrăviți într-o nuanță

mai deschisă. Cuvertura de pat cu dungi fine era asortată cu draperiile.

Atenția lui Sam trecu foarte repede de la cameră asupra terasei. Un simplu perete de sticlă o separa de ocean. Nu ezită nicio secundă. Scoțându-și pantofii, merse cu plăcere cu picioarele goale pe mocheta moale și ieși afară. Abia aruncând o privire balansoarului, hamacului și mesei înconjurată de scaune, se cufundă în contemplarea panoramei. De la această înălțime, palmierii nu mai erau decât niște puncte pe marginea plajei. Apele sclipitoare căpătau în schimb un aspect și mai fascinant. Ele se desfășurau într-o întindere imensă, variindu-și culorile la nesfârșit, asaltând brutal coasta, dar simulând o totală imobilitate în depărtare.

Sprijinită de balustradă, Sam le ascultă mult timp spărgându-se jos, pe nisip. Zgomotul regulat o liniști încetul cu încetul.

După un timp, se gândi la Steve care ocupa camera alăturată. Putea să apară în orice clipă pe terasa învecinată și la această idee, Sam se grăbi să intre în camera ei. Nu dorea să-l vadă.

Patul o atrăgea irezistibil, dar hotărî totuși să facă un duș înainte să se culce. Luxul impresionant al sălii de

baie îmbrăcată în marmură îi răsplăti din plin răgazul pe care și-l impunea. Descoperind splendida cadă, hotărî de altfel imediat să renunțe la dușul pe care intenționa să-l facă în favoarea unei băi. Încântată, deschise robinetele la maximum și aruncă în apă un plic cu spumă de baie pe care hotelul o punea la dispoziția clienților săi. Un delicat parfum de iasomie nu întârzie să se răspândească în jurul ei.

Dezbrăcându-se, se studie cu un ochi critic în oglinda care ocupa un perete întreg. Oare Steve o găsea frumoasă? Soarele din Caraibe adăugase bronzului ei o nuanță aurie foarte avantajoasă. Se examină totuși cu o ușoară neliniște, gândindu-se mai puțin la un inventar al farmecelor ei, cât să descopere eventualele imperfecțiuni.

Apoi, își reveni subit. Din cauza cui se supunea acestei inspecții nemiloase? Pentru cine lua în considerare o coafură mai rafinată?

Întoarse cu un aer hotărât spatele oglinzii și intră în apa cu spumă frumos mirositoare. Mușchii ei se destinseră încetul cu încetul, se întinse cu plăcere, se spălă fără grabă, și-și șamponă în cele din urmă de două ori părul, pentru a-i reda culoarea naturală. Apoi, după

un duș rapid, se înfășură într-un prosop mare și se întoarse în cameră.

Trăgând perdelele, cufundă încăperea într-o penumbră plăcută. După care, îndepărtând cuvertura de pe pat, se strecură sub cearșafurile răcoroase și se cufundă într-un somn profund.

***

Soneria telefonului ajunse în cele din urmă la coconul de tihnă în care Sam se refugiase. Se întoarse în patul ei, gemând ușor. Savura o destindere atât de totală, încât i se părea că nimic nu i se putea întâmpla în acel culcuș minunat. Din nefericire, soneria telefonului nu înceta să sune.

Deodată, înțelese că era vorba de telefon și, sărind în picioare, ridică în grabă receptorul.

– Alo? făcu ea cu o voce poticnită.

– Te-am trezit? întrebă amabil Steve. Este ora cinci. Ți-e foame?

Frecându-se la ochi, Sam ezită o clipă, Apoi,

perspectiva unei mese o tentă.

– Da, mi-e foame, afirmă ea.

– Atunci, ne regăsim jos, la bar. Vom lua masa chiar aici, la hotel.

Steve nu făcea decât să formuleze amabil o sugestie, dar ea o refuză aproape brutal:

– Oh, nu!

Tocmai zărise un colț al singurei rochii care ieșea din valiza ei. Uitase s-o agațe pe un umeraș. Totuși, se corectă imediat, deoarece Steve risca să interpreteze reacția ei drept un refuz să-l întâlnească.

– Eu... n-am cu ce să mă îmbrac, mărturisi ea.

– În cazul acesta, vom cere să fim serviți în camera mea... să spunem la ora șapte. În felul acesta, vei mai avea puțin timp să te odihnești. Ești de acord? întrebă el, în continuare la fel de amabil.

Să accepte să cineze în camera lui i se părea lui Sam o mare nebunie... Acceptând invitația lui, nu se angaja de asemenea să-și petreacă noaptea cu el? Dinspre partea lui, Steve nu se îndoia nicio secundă. Se arăta totuși atât de puțin insistent și atât de conciliant, încât Sam se surprinse declarând:

– Da, rămâne stabilit. Ne întâlnim la ora șapte.

Spunând acestea, închise prima și se întinse din nou în patul ei. Fixând tavanul întunecat, descoperi foarte repede adevărul. Nu cu Steve va trebui să se lupte în seara aceea, ci cu ea însăși. Amintirea nopții petrecute în cortul lui îi reveni în minte și o copleși cu o intensitate devastatoare. Avea oare vreo șansă să reușească să-și domine sentimentele și să-și înăbușe dorințele, de vreme ce trăise cu Steve momentele cele mai minunate din viața ei?

Încercând să alunge gânduri atât de apăsătoare, Sam încercă să găsească o ieșire. Simți tentația să fugă, apoi sări în picioare când o idee mai bună se contura în mintea ei.

Nu-i trebui mult timp să se îmbrace și să coboare în hol. Aruncând priviri prudente în jur pentru a nu risca să-l întâlnească pe Steve, îl traversă și intră pe galeria comercială a hotelului. În unul dintre primele magazine, o librărie, se grăbi să cumpere o revistă care-l prezenta pe Steve alături de o femeie foarte frumoasă. Meditând la o asemenea fotografie, nu trebuia oare să revină la rațiune? Strecurând revista în geantă, inspectă locurile. Îi lipsea o cafea pentru a se trezi complet.

Nedescoperind nicio indicație capabilă s-o conducă la un bar, se opri în pragul unui mic magazin de confecții. Așezată în spatele tejghelei, o femeie cosea un tiv.

– Există un bar în această galerie? întrebă politicos Sam.

Femeia ridică privirea, își abandonă lucrul, își părăsi scaunul și se apropie.

– Barul se găsește la stânga, în fundul galeriei, răspunse ea.

În timp ce vorbea, o studia cu atenție pe Sam și când tânăra dresoare vru să plece, o opri:

– O clipă, señorita!

Sam se întoarse. Interlocutoarea ei o invita cu un gest să intre în magazin. Luptând cu o ușoară ezitare, Sam îi dădu ascultare, mai mult ca să n-o ofenseze decât din curiozitate.

O urmă în încăperea din spate a magazinului, unde erau îngrămădite o mulțime de cutii de carton. Însoțitoarea ei deschise imediat una dintre ele și scoase o piesă superbă, anunțând:

– Această rochie a sosit astăzi. Îndată ce v-am văzut, m-am gândit că a fost făcută pentru dumneavoastră.

Desfăşură în faţa ei o rochie dintr-un material ale cărui diverse tonuri de bleu se amestecau într-o manieră foarte subtilă. Pipăind materialul, Sam îl găsi moale şi suplu. Acest joc splendid de culori trezi în ea o rezonanţă misterioasă, care se preciză neaşteptat. În timp ce Sam admira ţesătura cu un aer visător, i se păru brusc că Marea Caraibilor sclipea sub ochii ei.

– Este mătase pură, îi preciză femeia, care o urmărea.

Sam acceptă imediat. Această toaletă elegantă era poate soluţia nesperată la problema ei cea mai urgentă, mijlocul de a evita o cină intimă cu Steve, în camera lui.

Ieşind din cabina de probă pentru a se privi în oglindă, tânăra femeie aduse un omagiu tăcut gustului sigur şi judecăţii vânzătoarei. Mătasea aluneca pe pielea ei într-o mângâiere asemănătoare cu apa băii de la începutul după-amiezii. Îmbrăcată astfel, Sam se simţea transformată. Rochia se modela atât de perfect pe liniile corpului ei, ca şi cum fusese croită direct pe ea. Lăsându-i braţele goale, se deschidea larg în faţă, pe piept. Foarte simplă în rafinamentul ei, n-avea decât un mic fermoar ascuns într-o parte. Reprezenta într-adevăr o toaletă splendidă, pentru nopţi de vis şi de dansat

până în zori.

Sam era fermecată.

– O iau, hotărî ea.

Evident încântată, vânzătoarea o întrebă:

– Aveți pantofi?

Trei sferturi de oră mai târziu, uitând complet de cafea, Sam părăsea în sfârșit magazinul. Explicațiile și sfaturile Sophiei, proprietara, îi deschiseseră noi orizonturi asupra unei chestiuni pe care o considerase întotdeauna lipsită de importanță. Îi dădea dreptate Sophiei. Existau ținute care, rămânând practice, ieșeau din comun și se dovedeau fermecătoare. Ce diferență aducea o croială mai îngrijită, un colorit mai rafinat! Blugii și cămășile nu-i conferiseră niciodată lui Sam înfățișarea pe care o descoperea cu uimire în veșmintele Sophiei.

Urcând în lift, se gândi la lenjeria turcoaz, la sandalele fine care se potriveau atât de bine cu rochia, la șalul de dantelă și la celelalte articole fermecătoare cărora nu le putuse rezista.

În timp ce se străduia să țină toată greutatea cu o singură mână pentru a deschide cu cealaltă ușa camerei sale, auzi pe cineva închizând o ușă vecină. I se opri

respirația, dar tonul unei voci feminine o liniști imediat:

– Harry, ajut-o pe această tânără femeie!

Cel numit Harry, un bărbat în vârstă, în smoching, se grăbi să-i vină în ajutor. Îi duse chiar cumpărăturile până la capătul patului.

După retragerea lui, Sam își consultă ceasul. Era șase și jumătate; avea la dispoziție o jumătate de oră inainte de întâlnirea cu Steve. Douăzeci de minute mai târziu, îmbrăcată, pieptănată cu grijă și machiată, se studie în oglindă. În pofida grabei cu care se pregătise, rezultatul se dovedea spectaculos. Părul ei se răspândea într-o masă de aur pe umeri, accentuând efectul bronzului ei. Fața ei respira prospețimea vieții în aer liber, astfel că aproape n-avea nevoie de fard, doar puțin ruj pe buze și o umbră de roz pe obraji. Sam nu uitase să-și accentueze pleoapele conform indicațiilor lui Donald. Această simplă linie îi sporea profunzimea expresiei, făcând-o să îndrepte un gând de recunoștință spre machiorul atât de abil și atât de amabil.

Rochia îi venea perfect, dar se simțea goală sub mătasea care se unduia ca un murmur plăcut la fiecare mișcare a ei. Sophia reușind chiar s-o convingă pe Sam

să cumpere un parfum, acesta plutea acum în jurul ei, discret și totodată amețitor.

Aruncând o ultimă privire imaginii ei din oglindă, Sam nu încerca nici cea mai mică teamă să-l însoțească pe Steve în cel mai elegant restaurant din Puerto Rico. Își luă după aceea poșeta de seară și șalul, apoi se răzgândi. În loc să ajungă la timp și să-l lase pe Steve să creadă că aștepta această seară cu nerăbdare, se așeză în fotoliu, acordându-și câteva clipe de răgaz pentru a răsfoi revista pe care o cumpărase.

Nu întârzie să găsească pagina unde era fotografiat în compania unei femei. Locul unde se găseau evoca o plajă californiană. Grațioasa femeie purta un costum de baie roșu și ținea brațul lui Steve cu un aer foarte posesiv. Cu sprâncenele încruntate, Sam citi comentariul tipărit în josul paginii:

Celebrul regizor Steve Fitzgerald revine adeseori să se odihnească acasă la el, la Malibu, după viața lui agitată. El face lungi plimbări pe țărmul oceanului. Alături de el este actrița Beverly Easton, companioana lui dintotdeauna. Beverly va fi vedeta viitorului său film.

Spre marea surpriză a lui Sam, când întoarse pagina, se recunoscu ea însăși împreună cu Steve, într-o altă fofografie! Cine îi prinsese în junglă, și când? Imaginea ușor ștearsă a clișeului indica faptul că fusese luat de departe, apoi mărit după aceea. Cu un nod în gât, Sam citi rândurile lămuritoare:

Steve Fitzgerald dă indicații noii sale cuceriri care o va interpreta pe "prințesa junglei" Samantha Collins, fiica lui John Collins, dresorul decedat, n-a putut rezista donjuanului regizorilor!

Revista căzu din mâinile lui Sam. Ridicându-se, își impuse să respire profund. Traversă încăperea, deschise perdelele și-și sprijini fruntea încinsă de geamul rece. Deasupra oceanului, culorile strălucitoare ale crepusculului erau pe punctul să se stingă pe cer.

Cum putuse oare să nutrească iluzia de a ocupa un loc în viața lui Steve? Fiecare film constituia pentru el o ocazie de a seduce o altă femeie, iar acestea îi făceau sarcina ușoară. Cele mai frumoase dintre ele cedau fără luptă farmecului său, când nu manifestau din proprie inițiativă dorința unei legături.

Și Steve îndrăznise să-i ceară lui Sam să-l creadă, să nu acorde atenție articolelor acuzatoare apărute în presă! Dar trebuia oare să ignore aceste fotografii? Publicate într-o revistă de mare tiraj, se vor răspândi cam peste tot în lume, făcând cunoscută sau confirmând legenda unui seducător care coincidea fără nicio îndoială cu realitatea.

Deodată, Sam se felicită că avusese ideea să-și cumpere o rochie pentru a putea cina afară. Se gândi cu compasiune la toate fostele amante ale lui Steve. Ce deveniseră oare? Numai Beverly, chemată să joace în viitorul lui film, se pare că-i mai împărtășea încă viața. Cât le privește pe celelalte, se căsătoriseră oare, aveau astăzi copii?

Reușiseră să-l uite pe Steve? Sam nu credea așa ceva. Imaginația ei îngrozită îi arăta vieți mergând la voia întâmplării. Își închipuia femei tainic distruse, comparând fiecare bărbat pe care-l întâlneau cu regizorul, femei bântuite pentru totdeauna de amintirea zâmbetului său, de mângâierile și de săruturile lui, incapabile să primească de la un altul fericirea pe care el știa s-o dăruiască.

Redresându-se brusc, într-o tresărire de orgoliu și de

luciditate, Sam hotărî energic conduita pe care trebuia s-o adopte. Refuza să se alăture tristei trupe a acestor nefericite abandonate și disprețuite.

Ridicând cu un gest decis șalul care alunecase jos, îl aruncă pe umeri, apoi își luă poșeta de seară. Foarte dreaptă, cu capul sus, ieși din cameră.

Capitolul 11

Tânăra femeie bătu peste câteva clipe la ușa lui Steve, înarmată cu excelente hotărâri și pregătită să reziste farmecului său. Sam considera că planul ei era simplu, precis și eficace. Se va arăta politicoasă, dar fermă, pentru a-i propune lui Steve să cineze în restaurantul hotelului, după care va pleca fără să-l prevină. N-avea decât să-și pună întrebări despre motivele neașteptatei sale dispariții.

Neprimind răspuns, bătu mai tare.

– O clipă! strigă Steve.

Tânăra femeie schiță un surâs amar, simțind un nod în stomac. Domnul Fitzgerald nu bănuia încă nimic, dar

ea îi rezerva o surpriză pe măsură.

Când îi deschise, bărbatul era îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă. Părul încă umed dovedea că tocmai făcuse duș, și degaja un miros discret de apă de toaletă. La vederea lui Sam, surâsul lui călduros se transformă într-o expresie de stupefacție.

– Doamne, ce frumoasă ești! exclamă el cu emoție.

În acea dimineață, complimentul acesta ar fi făcut-o pe Sam fericită. În seara asta însă, nu mai avea nici cel mai mic efect asupra ei, nu trezea nici urmă de satisfacție în ea, nici cea mai ușoară emoție. În spatele surâsului ei de fațadă, Sam se simțea înghețată.

– M-am gândit că vom fi mai bine jos pentru cină, spuse ea rămânând nemișcată în pragul ușii.

Steve păru mai întâi descumpănit apoi, luând-o de braț, replică:

– Am comandat deja masa. Intră.

Sam ridică bărbia. Își promisese să-i arate lui Steve cu ce femeie avea de-a face. Sigură de forța și de determinarea ei, nu ezită decât o secundă înainte de a intra în camera lui, aruncându-i un zâmbet de comandă.

– Sam, ești încă obosită? Dacă vrei să te întinzi până

vom fi serviți...

– Oh, nu, nu sunt obosită, îl asigură ea.

– Pari atât de...

Se întrerupse în mijlocul frazei și, luând-o de umeri, își cufundă privirea în ochii ei.

– Ești absolut splendidă. De unde vine această rochie?

Tulburată fără voia ei la acest contact, Sam se desprinse cu promptitudine și răspunse:

– Am cumpărat-o din micul magazin de jos.

– M-am obișnuit să te văd în blugi... sau fără nimic, murmură el prinzând-o din nou ca s-o apropie de el.

O sărută ușor pe buze, iar tânăra femeie respinse, cu un efort supraomenesc, senzațiile care o asaltau.

În cele din urmă, Steve o eliberă și o privi cu un aer gânditor.

– Instalează-te pe terasă. Cina noastră nu va întârzia să sosească. Vin și eu imediat.

Camera lui era replica exactă a celei a lui Sam, dar inversată. Tânăra femeie se îndreptă spre terasă cu un mers țeapăn. Chiar dacă scopul pe care și-l fixase se dovedea foarte dificil, trebuia să-l atingă. Refuza titlul de "nouă cucerire" a lui Steve, pe care i-l atribuise

revista. Nu se mai gândea să-și ia o vacanță. După sfârșitul acestei seri de care se temea, va reveni la locul filmărilor cu o singură idee: să termine filmul, să termine cu regizorul lui, să-l șteargă pentru totdeauna din viața ei.

Pe terasă, o aștepta un spectacol demn de un decorator. Masa rotundă era acoperită cu o față de masă albă, cu un splendid buchet de flori în centru. Recunoscând orhideele care-l compuneau, Sam se gândi cu o strângere de inimă involuntară la poiana secretă a lui Steve din mijlocul junglei. Pe perete erau aprinse mici aplice a căror lumină difuză creea o ambianță intimă dintre cele mai confortabile. Fără măcar să-și dea seama, Sam se destinse.

Un chelner apăru pe neașteptate, în pantalon negru și vestă albă. Împingea un cărucior pe rotile, și pe masă se aliniară curând numeroase recipiente de sub ale căror capace scăpau arome apetisante.

După ce descărcă blatul superior al căruciorului, chelnerul se aplecă să scoată de dedesubt o sticlă de vin. În clipa aceea, Steve i se alătură lui Sam și-i oferi un scaun pe care ea se grăbi să-l accepte deoarece, dintr-un motiv misterios, picioarele refuzau brusc s-o

mai susțină.

Cu o mișcare firească datorată unei lungi practici, chelnerul destupă sticla și-i servi un deget de vin lui Steve. După ce gustă, acesta aprobă înclinând capul și bărbatul umplu paharul lui Sam și pe cel al însoțitorului ei. Punând apoi sticla pe masă, se retrase discret cu căruciorul lui, abandonând-o pe Sam în fața lui Steve.

Tânăra femeie fu cuprinsă deodată de o ușoară tulburare familiară, neliniștitoare și totodată plăcută. Își supraestimase oare forțele? se întrebă ea, plecând ochii.

Ridicând paharul, Steve rosti:

– Pentru noi doi!

Sam făcu la fel, impunându-și să aibă grijă să nu bea prea mult și să mănânce suficient odată cu vinul. Nefiind totuși sigură că poate mânca atât, se simți brusc crispată.

Companionul ei constituia o mare enigmă! Cine era în fond Steve Fitzgerald? Avea atâtea imagini diferite despre el! Știa să se arate brutal, dur, neîndurător, sarcastic pe platou de exemplu, când turnarea nu se desfășura cum dorea. Avusese de-a face ea însăși cu el. Dar îl cunoștea și ca o ființă tandră și plăcută, amuzantă

și binevoitoare, echilibrată și de asemenea pasionată... Încercă să se smulgă din gândurile ei, dar cursul lor agitat o antrenă și mai departe. Steve avea chiar stupefianta capacitate de a iubi cu o dragoste intensă și nesăbuită, fără îndoială sinceră, dar care nu dura totuși mai mult decât câteva zile, câteva săptămâni... câteva nopţi. Sam își amintea teribila ei suferinţă în urma trădării lui Paul, disperarea ei. Și totuși, Paul n-o lăsase nici măcar să bănuiască existența fericirii pe care o încerca alături de Steve. De data aceasta, din slăbiciunea ei, Sam se arunca ea însăși în prăpastie, se condamna la o suferință care nu va înceta decât odată cu viața ei.

– Dă-mi farfuria, Sam.

Ea tresări, dându-și seama că Steve îi vorbea și, luând delicata piesă de porțelan, i-o întinse.

Găsi că supa avea o savoare delicioasă, savant picantă. Spre marea ei ușurare, Steve o degusta cu aceeași evidentă plăcere ca ea și nu se străduia să întreţină cu orice preț o conversație. Tăcerea favoriza meditația tinerei femei.

În lumina difuză, fața de masă și argintăria căpătau o strălucire aproape ireală. Sam se simți curând cuprinsă

de o plăcută lâncezeală. Luându-și paharul, îl plasă hotărât departe de ea. Se întreba dacă era efectul vinului sau a bărbatului prea seducător pe care-i era imposibil să-l uite, fie și măcar pentru o clipă?

O salată asortată urmă supei, apoi langustă preparată cu unt și cu mai multe condimente pe care Sam nu le cunoștea. Se luptă cu furculița și cu cuțitul până în momentul când își dădu seama că Steve se folosea de degete. Găsi că gesturile lui aveau un evident caracter senzual. Îl urmări cu un nod în gât. Era prea tulburată pentru a-și continua masa. Simplul fapt de a mânca putea căpăta o notă de erotism, se gândi ea în timp ce el cufunda fructul de mare în unt pentru a-l duce la gură, lingându-și degetele. Simțind că obrajii îi luau foc, Sam se grăbi să-și plece privirea în propria farfurie.

După ce terminară, Steve împinse farfuriile goale spre marginea mesei și întrebă:

– Trecem la desert?

O studia atent pe Sam, ca și cum încerca să-i smulgă un secret.

Ea înclină din cap. Nu-i mai era foame, dar prefera să continue pentru a întârzia momentul când va trebui să-i vorbească. Și apoi, era preferabil să termine această

cină cât mai repede.

Steve învârti gânditor piciorul paharului său înainte de a declara:

– Nu ți-a plăcut vinul.

– Ba da, afirmă ea.

Pentru a salva aparențele, se grăbi să ia o mică înghițitură.

– De ce ești atât de nervoasă?

– Sunt nervoasă? făcu ea, simulând surpriza.

Deodată, renunțând să mai piardă timpul, își adună curajul și întrebă într-o manieră directă și brutală:

– Cu ce intenție ai organizat acest festin fastuos?

Nu șovăia în fața ideii de a părea odioasă sau vulgară, dimpotrivă. Arătându-se dezagreabilă, spera să scurteze seara.

Steve o fixa atât de intens, încât întoarse privirea fără voia ei.

– Nu mi-am făcut niciun calcul, explică el.

Ar fi putut să-i spună: "Steve, a fost o masă minunată, am apreciat-o mult, dar" Ar fi putut să-i spună: " Tocmai am citit ultimul articol despre cariera ta de seducător, și nu vreau să figurez printre trofeele tale." Cum să-i spună toate astea?

În timp ce căuta zadarnic ce să spună, el îi puse o întrebare atât de neaşteptată, încât o făcu să tresară:

– Aveai şaptesprezece ani când a murit tatăl tău, nu-i aşa?

– Da, dar de ce...

– La optsprezece ani, te-ai căsătorit cu actorul Paul Hartnell...

– Steve, n-am nicio dorinţă să...

– Nu, n-ai dorit niciodată să discuţi despre ce te deranjează.

Simţind că roşeşte, Sam îşi strânse mâinile pentru a le împiedica să tremure.

– Nu este adevărat! protestă ea.

– În cazul acesta, pot continua, declară ea pe un ton care-i dovedea determinarea. Ai divorţat la nouăsprezece ani, după ce ţi-ai surprins soţul cu o altă femeie, aşa este?

Ochii lui Sam se umplură de lacrimi. Excelenta cină îi lăsă brusc un gust dintre cele mai amare...

– Ce te priveşte pe tine? întrebă ea.

Steve o privi fără să clipească.

– Îmi repugnă să intervin în treburile altora, Samantha, dar mi se pare inadmisibil ca o femeie ca tine

să fugă de tot ce-i oferă viața.

Șocată, rănită, rămase o clipă tăcută, îndurerată. Steve răsucea fără menajamente cuțitul în rană, atacând-o în punctele în care era cea mai vulnerabilă. Revenindu-și, reuși să lanseze:

– Nu este atât vorba despre ce îmi oferă mie viața, ci despre ce ai tu să-mi oferi. O mică legătură, nu-i așa, care va dura până la următorul tău film? Un film, o femeie, astfel ești prezentat în presă! Ei bine, dacă celelalte se mulțumesc cu această situație, eu nu! Scutește-mă începând de acum de osteneala ta!

După acest avertisment, Sam tăcu, pândind reacția interlocutorului ei pregătind o nouă serie de sarcasme. Răspunsul lui o luă total pe nepregătite.

– Samantha, nu te voi părăsi niciodată. Niciodată.

Acuzațiile și reproșurile pregătise îi muriră pe buze.

– Te rog, nu știu ce joc faci, nici...

– Samantha, te iubesc.

Tânăra femeie scoase un oftat excedat. Și-l imagina foarte bine pe Steve în fața propriilor lui camere de luat vederi, unde se arăta atât de convingător. Abandonând chiar aroganța masculină pe care i-o cunoștea, se apleca acum spre ea cu o umilință inimitabilă, cu un licăr

îngrijorat de al cărui adevăr nu se putea înșela. Rămase totuși de piatră.

– Te iubesc, Sam; te iubesc... te iubesc.

Cum ea nu răspundea, el întinse o mână pentru a-i mângâia obrazul.

– În această după-amiază, am văzut revista în holul hotelului. Se vorbește acolo mult și despre tine.

Pentru a-și ascunde stânjeneala, îndepărtă o șuviță de păr de pe fruntea ei fierbinte. Steve îi prinse degetele și le duse la buze.

– Articolul acesta m-a ajutat să te înțeleg, continuă el pe un ton foarte blând.

Continua să-i țină ferm mâna pe care ea încerca să și-o retragă și adăugă:

– Tatăl tău a murit când aveai șaptesprezece ani și, orice ai spune, suferi în mod deosebit la o asemenea pierdere la această vârstă. În plus, n-o mai aveai de mult nici pe mama ta, erai singură pe lume.

Incapabilă să-și mai rețină lacrimile, Sam înclină capul ca să le ascundă de el. De ce o supunea unei asemenea torturi? Ce încerca să-i dovedească?

– Te-ai aruncat în căsătorie în ideea de a găsi un sprijin, o afecțiune nedezmințită, sunt sigur.

Sam nu se mai mișca. Încercă doar o ultimă oară să-și retragă mâna pe care Steve i-o eliberă în sfârșit.

– Sam, am făcut multe greșeli în viața mea, dar nu le-am lăsat niciodată să mă distrugă. Hartnell este un individ netrebnic. Am avut ocazia să lucrez cu el cu mulți ani în urmă. Este în stare de orice mârșăvie pentru a avansa în carieră. Crede-mă, în loc să te îndoiești de tine însăți, disprețuiește-l pentru trădarea lui. Nu merita o femeie ca tine.

Cu ochii fixați în continuare asupra feței de masă, Sam auzi scaunul lui Steve scârțâind pe podeaua de marmură a terasei și-i simți apoi mâinile pe umerii ei.

– La început, credeam că te folosești de cel mai vechi șiretlic din lume față de mine, că mă respingeai ca să fii și mai dezirabilă. Te judecam greșit.

Răsucindu-se pe scaunul ei, Sam își ridică privirea spre el, căutând reflexul vorbelor lui. El o luă de brațe, ca s-o ajute să se ridice. Fără un cuvânt, ea își puse capul pe stofa mătăsoasă a hainei lui, în timp ce el îi mângâia părul.

– Nu știi cât aș suferi dacă m-ai părăsi? o întrebă el.

– Nu m-am gândit niciodată să te părăsesc, mărturisi ea într-un murmur. Mă temeam de ziua când tu mă vei

părăsi.

Drept răspuns, el își strecură ușor mâna pe ceafa ei, aducându-i fața spre a lui. Punând stăpânire fără brutalitate pe buzele ei, mulțumindu-se cu mici săruturi tentante, își trecu mâna liberă peste spatele gol al lui Sam până când, înfiorată, ea începu să tremure.

– Vrei să luăm desertul? îi șopti el la ureche.

De data asta, ea răspunse fără să mintă, într-o suflare:

– Nu.

Întinzând brațul, Steve apăsă întrerupătorul celor două aplice, apoi o trase pe Sam mai aproape de el. Sam închise ochii și-și lăsă mintea să rătăcească. Valurile oceanului veneau să se spargă pe plajă, la baza hotelului, într-o cadență regulată și liniștitoare. Sam ascultă zgomotul lor înfundat, respirând mirosurile care pluteau în aer, un amestec al parfumului ei cu cel al lui Steve și cu resturile cinei lor.

Se scurseră lungi minute într-o liniște perfectă apoi, luând-o pe Sam de mână, o conduse în interiorul apartamentului, închizând ușa de sticlă în urma lor. El își scoase haina și cum începea să-și dezlege cravata, Sam traversă camera pentru a merge să se așeze pe

patul mare. Intimitatea lor îi păruse lucrul cel mai firesc din lume, dar de câtva timp o forță negativă părea că vrea să-i despartă pentru totdeauna.

Tensiunea care domnea acum între ei se dovedea de cu totul altă natură, fiecare exercitând asupra celuilalt o atracție atât de puternică, încât devenea aproape insuportabilă.

Cu cămașa lui de o albeață orbitoare contrastând cu pantalonul negru, Steve se îndreptă cu pași supli spre Sam și îngenunche în fața ei. Cu o mică exclamație de surpriză, se agăță de umerii lui când el îi luă unul dintre picioare ca s-o descalțe. Procedând cu blândețe, îl lăsă apoi pe mochetă, și a doua sanda se alătură curând primei.

Steve se ridică și lui Sam i se tăie respirația când silueta lui virilă o domină cu înălțimea ei. Pe cât de timid și de vulnerabil se arătase Steve declarându-i dragostea lui, tot la fel își regăsea remarcabila siguranță când venea momentul s-o exprime.

Aplecându-se, o sărută ușor pe Sam, făcând-o să se întindă pe pat. El se întinse în același timp cu ea și sărutul lui deveni imediat mai imperios. Pradă unei tulburări violente, Sam respira sacadat. Nu mai auzea

decât bătăile asurzitoare ale inimii.

Mătasea rochiei constituia o apărare simbolică peste care alergau abil degetele lui Steve. Păreau că sunt peste tot în același timp, trezind în ciuda acestui slab obstacol o dorință care o făcu pe Sam să se cuibărească mai aproape de el.

Părăsindu-i buzele, el trasă o dâră de foc de-a lungul gâtului, apoi al pieptului ei, unde gura lui întârzie, caldă și tandră.

Cu toate acestea, nu-i acordă lui Sam răgazul de care ar fi avut nevoie pentru a-și liniști respirația inegală. Delicate și în același timp îndrăznețe, mâinile lui căutară sub rochie elasticul colanților pe care îi făcu să alunece de-a lungul picioarelor ei. Transformând această acțiune într-o lentă mângâiere, Steve începea să-și dezbrace însoțitoarea cu o abilitate irezistibilă și senzuală.

Un mic țipăt înăbușit îi scăpă lui Sam când simți degetele lui parcurgând după aceea traseul invers, urcând fără grabă de la glezne pe pielea ei dezgolită. Instinctul o determina să se ofere mai bine dulcii cercetări pe care o chema din adâncul ființei. Dar Steve alese să-și oprească palmele fierbinți pe șoldurile ei și

continuă să sărute carnea fremătătoare larg dezvăluită de generosul decolteu al rochiei. Apoi, ridicându-se, mușcă umărul lui Sam înainte de a pune din nou stăpânire pe buzele ei, cu o ardoare care-i dădea tinerei femei deplina măsură a pasiunii lui.

Surescitarea și delirul puseră stăpânire pe Sam. Niciun bărbat nu știa să-i aprindă simțurile ca Steve, și ea nu-și mai dorea decât să ardă în acest foc devorant. Ceea ce se întâmplase între ei până în această noapte nu constituia decât un preludiu. Nimic și nimeni nu-i va împiedica de data asta să realizeze unirea totală la care naturile lor de bărbat și de femeie îi destinau dintotdeauna.

Exigențele corpului ei dictându-i gesturile, Sam începu la rândul ei să-și dezbrace însoțitorul. Graba o făcea puțin stângace. Era nerăbdătoare să-i dăruiască și ea lui Steve mângâierile la care visa, joc care o încânta.

Ridicându-se, bărbatul își termină dezbrăcarea. Așezată pe pat, Sam contemplă cu respirația tăiată splendida lui siluetă. Puternic și atletic, Steve se duse să tragă perdelele. După aceea, în timp ce el se îndrepta spre ușă ca s-o închidă cu cheia, Sam se lăsă să recadă pe perne, cu inima bătând gata să se rupă.

Odată sarcina împlinită, Steve revenea spre pat. Ea ghici că se apropia prin pleoapele închise. El reglă lumina veiozei în poziția cea mai slabă, și tânăra femeie își imagină spectacolul pe care-l oferea la rândul ei, răsturnată pe perne, cu părul răsfirat în jurul ei și pe umeri, rochia ei modelând suplu cele mai mici rotunjimi ale corpului ei.

Steve o ridică fără efort și, cu o mișcare hotărâtă, smulse cuvertura, apoi cearșaful de dedesubt și pernele care ajunseră pe podea cu un foșnet moale. Ca un artist îndrăgostit de opera lui, o ajută să se întindă în centrul acestui vast dreptunghi imaculat.

Și cedând nerăbdării, ajunse imediat alături de ea, descoperind în câteva secunde fermoarul ascuns în cutele rochiei. Mătasea se deschise cu un foșnet ușor, asemenea unui murmur și, în afară de triunghiul de satin alb detașându-se pe pielea bronzată, Sam se găsi atunci goală sub privirea lui Steve.

Tânăra femeie se tângui și suspină când el se aplecă s-o tortureze delicios cu săruturi și cu mângâieri. Când simți una dintre mâinile lui deplasându-se spre partea cea mai intimă a corpului ei, nu se încordă decât o clipă. Degetele fierbinți se strecurară sub triunghiul de

satin, respirația ei se acceleră, recunoscând acest moment de tensiune extremă pe care-l trăise deja o dată. Nu mai exista decât Steve și violența unei plăceri care o făcea să tremure ca o frunză în furtună.

– Ești minunată, îi șopti el, depunând un mic sărut pe buzele ei tremurătoare.

Întinzând brațul, el stinse complet lumina. Sam se agăță de umerii lui, nesuportând întreruperea contactului dintre ei nici măcar pentru o secundă. În întuneric, i se păru că simte și mai bine sub degete mușchii fermi ai bărbatului. El îi scotea acum ultimul veșmânt care alunecă într-o mângâiere fluidă până la glezne, apoi deveni o bucată de maerial printre celelalte aflate pe podea.

Sesizând intensitatea dorinței însoțitorului ei, Sam se strădui s-o sporească mai mult. Acoperindu-i mâna cu a lui, Steve o îndrumă cum să reușească fără să-i pună la prea grea încercare controlul pe care și-l impunea el însuși. Cu cealaltă mână, el îi răsturnă capul pe spate și o sărută cu o pasiune sporită.

Avertizată de un instinct secret, Sam știu când vine clipa să-i comunice consimțământul ei fără rezerve. Îl trase spre ea. El îi acoperi obrajii, pleoapele și fruntea

cu săruturi apoi, revenind la gura ei, o apăsă cu toată greutatea lui. Sam aștepta acest moment cu aceeași nerăbdare ca el. După exaltarea senzuală care-i torturase și-i aruncase unul spre celălalt, delicioasa tandrețe pe care i-o inspirau mișcările lor îi păru normală. Foarte încet, cu nesfârșită delicatețe, Steve o făcu în sfârșit a lui.

Cu un suspin, el își înfundă capul în scobitura umărului ei. Ochii tinerei femei se umplură de lacrimi. Cum putuse să se arate atât de severă, și chiar nedreaptă, față de acest bărbat pe care-l descoperea la fel de vulnerabil ca ea? Cum luptaseră unul cu celălalt! Cum se împotriviseră, aspirând totuși din prima zi la această dăruire totală și reciprocă!

Câteva secunde, timpul păru suspendat, apoi senzațiile de care Sam nu se crezuse capabilă să le încerce din nou năvăliră în ea mai puternice, mai intense, anihilându-i gândurile. Încercă să se armonizeze ritmului lui Steve pentru a-i favoriza plăcerea, dar corpul nu se mai supunea decât pasiunii dezlănțuite în el. Cu o știință infailibilă, Steve o ridică pe o altă culme.

El o sărută tandru pe frunte și, în timp ce ea abia își

revenea, continuă s-o asalteze voluptuos. Înnodându-și picioarele în jurul șoldurilor lui, Sam vru ca de data asta să nu fie atentă decât la el, dar curând, capul ei recăzu pe spate când un alt val, și încă unul, se descărcau în ea.

Mișcările atât de bine reglate pentru a duce elanul senzual pe culmi scăpară deodată controlului lui Steve. Cum pasiunea îl antrena la rândul lui într-un vârtej amețitor, Sam îi deschise inima și corpul ei. Clipa în care el tresări, abandonându-i-se, fu aceeași în care ea atingea cea mai desăvârșită plenitudine.

Încetul cu încetul, redeveni conștientă de salteaua în care se înfunda sub efectul greutății lui Steve, minunat de viril și de cald. Acesta se lăsă să cadă lângă ea, păstrând-o în brațele lui.

Sam se cuibări lângă el, cu capul pe pieptul lui. Ca și a ei, inima lui Steve reîncepea să bată normal. Nici unul nici celălalt nu vorbiseră încă. Sam crezu chiar că el adormise.

– Steve? zise ea încet.

El nu răspunse, dar își spori strânsoarea.

Tânăra femeie se ridică atunci într-un cot și-și apropie buzele de urechea lui. Nu-i mai era teamă. Îndrăznea să trăiască din nou. Emoționată până la

lacrimi, murmură:

– Steve, te iubesc.

El o sărută și, apropiindu-i fața de a lui, răspunse cu tandrețe:

– Și eu te iubesc, la nebunie.

Se ridică după aceea să ia cearșaful și cuvertura de pe podea, cu care o acoperi pe Sam. Cu gesturi atente, strecură de asemenea o pernă sub capul ei și se grăbi să-și reia locul lângă ea. După modul cum o îmbrățișă, ea se simți ființa cea mai prețioasă de pe pământ.

– Acum dormi, dragostea mea, șopti el, și foarte curând, se alătură în centrul viselor ei.

Capitolul 12

– Dacă nu te grăbești să ieși din cadă, voi folosi forța! amenință Steve, aflat în fața chiuvetelor de marmură.

– N-ai terminat bărbieritul, obiectă Sam. De ce m-aș grăbi?

Cu o insolență fermecătoare, scoase limba la el.

– Meriți o lecție! bombăni el, prefăcându-se furios.

– Și tu ai să mi-o dai! glumi ea.

Se ghemui totuși în ea însăși când Steve, după ce își spălă fața, se îndreptă cu un aer hotărât spre ea.

– Oh, nu, Steve, nu...

Fără s-o asculte, el trecu peste marginea căzii, ca să i se alăture.

– Trebuie să fim la aeroport în trei sferturi de oră dacă vrem să nu pierdem avionul spre Culebra, afirmă el pe un ton hotărât dezmințit de privirea fixată asupra pieptului lui Sam. Plăcut tulburată, ea îi promise cu o voce ușor răgușită:

– Mă grăbesc.

– Lenevești în cada asta de o eternitate! exclamă el.

Reproșul acesta o făcu să izbucnească în râs.

– Îmi place enorm. Nu mă mai întorc în junglă cu tine, nu mai am chef să mă mulțumesc cu un mic duș cu apă călduță pe zi!

Luându-i săpunul parfumat din mâini, Steve îi ordonă:

– Stai liniștită, am să te ajut. Altfel, văd că nu vei mai termina niciodată.

Conștientă de dorința care izbucnise între ei ca o scânteie, Sam îngenunche în apă și partea de sus a corpului ei ieși mai mult din spuma albă.

Trebui să-și muște buzele ca să nu-și trădeze excitația când simți pe ea săpunul, dar și degetele lui Steve. Ochii lui albaștri străluceau de malițiozitate când îi ceru după aceea mănușa de baie, apoi să se aplece, să se întoarcă, să se ridice...

Tulburată, se supunea docil ordinelor rostite de el cu jumătate de voce. Prelungind mâna lui Steve, mănușa de baie aluneca peste pântecele ei, peste coapsele și peste șoldurile ei, urmărind un scop din ce în ce mai puțin practic și din ce în ce mai senzual. Sam simți urcând din adâncul ființei chemarea de acum familiară, tulburătoare și imperioasă, a pasiunii.

– Am să te ajut și eu, altfel nu vom ajunge niciodată la timp, spuse ea luând o altă mănușă de baie.

Când începu s-o treacă paste umerii lui Steve, acesta îi opri brusc brațul și, privind-o în ochi, murmură:

– Te joci cu focul.

– Nu mi-e teamă! îi aruncă ea cu un mic surâs și pe un ton deliberat provocator.

– Adevărat? îi răspunse el pe același ton.

Îi luă imediat mănușa de baie și o trase spre el. Înconjurându-i mijlocul cu brațele ca într-un cerc de fier, își apăsă buzele fierbinți pe corpul ei dezirabil.

Apa era de mult rece când hotărâră să iasă în sfârșit din cadă.

– Ne pregătim de aterizare, vă rugăm să vă legați centurile, anunță pilotul în timp ce micul bimotor pierdea repede din altitudine deasupra colinelor înverzite.

Aparatul nu avea decât douăzeci de locuri și zburase la mică înălțime deasupra Mării Caraibilor, permițându-i lui Sam să contemple cele mai mici nuanțe ale apei.

Curând, avionul începu să sară pe pista inegală. Incapabilă să împărtășească liniștea surâzătoare a pilotului, Sam căută mâna lui Steve și o strânse până în momentul când motoarele se opriră.

– Ce zbor frumos, nu-i așa? întrebă vesel pilotul, întorcându-se spre ei.

Steve și cu Sam traversară terenul de aterizare în compania lui și el îi conduse până la un jeep, explicându-le:

– Pe această insulă nu sunt decât câteva mașini pentru cinci kilometri de drumuri, dar vă voi duce cât mai aproape posibil de golful Flamenco.

După douăzeci de minute de zdruncinături pe drumuri accidentate, jeepul se opri în sfârșit într-o mică poiană.

– Aici vă las, anunță pilotul. Plaja se află drept în fața voastră, la vreo cincizeci de metri, n-aveți cum să n-o găsiți.

Aprinzându-și o țigară, întoarse mașina, adăugând:

– Mă cheamă datoria. Voi reveni să vă iau înainte de apusul soarelui.

Ghidată de Steve, Sam se înfundă într-o junglă de o densitate și o luxurianță de nedescris. Îl urma orbește, nu fără o ușoară temă, dar cu minunata certitudine că nu se va plictisi niciodată în preajma unui bărbat ca el.

Brusc, vegetația bogată se deschise spre o plajă care se întindea cât vezi cu ochii, asemănătoare celor pe care indigenii pășiseră în timpuri imemoriale.

Pândind reacția lui Sam, Steve îi oferi un zâmbet luminos.

– Îți place locul acesta?

– Este magnific, Steve! exclamă ea cu entuziasm.

– O să ne lăsăm lucrurile sub acest palmier, hotărî însoțitorul ei. Așadar, poți începe să te dezbraci.

După ce își scoase tricoul și blugii, își privi uimită minusculul bikini de culoarea turcoazei pe care-l cumpărase în ajun. N-ar fi trebuit să-și pună vechiul ei costum de baie? Expresia lui Steve, când se întoarse și o

văzu, îi confirmă cât de seducătoare era în această ținută.

– Apropie-te, îi ceru el cu o voce care spunea mult despre intențiile lui.

Dar Sam făcu un pas înapoi.

– Nu vrei să mă înveți înotul sub apă? îl întrebă ea în schimb.

El își scoase hainele cu gesturi nerăbdătoare, ca și cum nu mai suporta să i se pună piedici, apoi lansă:

– Bine, să-i dăm drumul!

Imediat ce Sam se apropie de el, o îmbrățișă totuși pe neașteptate și-i acoperi gâtul cu săruturi.

Primul reflex al lui Sam fu să se zbată pentru a-i scăpa, apoi renunță să lupte împotriva senzațiilor pe care le stârnea în ea. Făcând gesturile pe care i le dicta plăcerea în modul cel mai firesc din lume, își trecu brațele după gâtul lui Steve și-i trase fața spre a ei.

Bărbatul se desprinse și o tachină, cu un aer poznaș:

– Dacă nu trecem imediat la treabă, nu vei învăța niciodată nimic!

Tonul lui dovedea că făcuse eforturi să-și învingă emoția.

Scoase din rucsacul pe care-l adusese cu el două

măști, două tuburi și labe de cauciuc. Sam intră cu el în apă până la mijloc și ascultă cu atenție instrucțiunile lui. După aceea înaintară din nou, și Steve arătându-i cum să se folosească de tub, Sam plonjă cu capul înainte în apele albastre.

Avu la început o impresie ciudată, simțind tentația să iasă la suprafață ca să respire, dar se obișnui foarte repede să găsească aerul necesar grație tubului. Rămânând alături de ea și dându-i mâna, Steve se lăsă să plutească împreună cu ea, la mică adâncime.

După un timp, el îi atinse umărul și ea se ridică în picioare.

– Cum te descurci cu acest echipament? o întrebă el.

– Foarte bine, îl asigură ea.

– Atunci, să înotăm până la reciful de acolo, dar nu-mi lăsa mâna. La cea mai mică problemă, avertizează-mă.

Tânăra femeie încuviință și își potrivi bucuroasă masca, gândindu-se la nenumăratele minunății pe care urma să le descopere.

Marea n-o decepționă. De un calm și de o transparență perfecte, îi dezvălui comorile adâncurilor ei. Apa sărată o susținea pe Sam, scutind-o de mari

eforturi, permițându-i să-și concentreze toată atenția asupra spectacolului fantastic care se desfășura sub ea.

Coloniile de corali o fascinau și, zărind intrarea misterioasă a unei grote, regretă că nu practicase niciodată scufundările submarine. Intrigată de un ușor vârtej de nisip, descoperi curând un calcan care își părăsea locul unde se ascunsese pentru a se ridica în apă cu grație, în pofida siluetei lui bizare.

Steve o trase de braț și ea întoarse capul. În direcția în care o conducea se întindea o imensă grădină de corali unde se etalau fastuos toate culorile curcubeului, de la albul cel mai insesizabil până la roșul cel mai aprins.

În preajma lui Steve, Sam încerca un sentiment de siguranță absolută. În afară de zgomotul amplificat al propriei respirații, nu auzea nimic. Cu excepția spatelui expus razelor de soare, corpul ei beneficia de temperatura plăcută a apei mării.

Când Steve o bătu ușor pe umăr, invitând-o să scoată capul din apă, i se păru că părăsește un univers fermecat pentru a reveni la realitate. Nu-și dăduse seama cum trecuse timpul.

– Este destul pentru prima dată, afirmă el.

Fără voia ei, Sam trebui să-i dea dreptate. Senzația de căldură a spatelui amenința să devină arsură, iar labele de cauciuc începeau să fie prea grele.

– Sunt nerăbdătoare să învăț să plonjez! exclamă ea totuși. Data următoare, eu...

Steve izbucni în râs și o sărută pe vârful nasului.

– Ador să te văd atât de mulțumită! zise el.

Reveniră încet spre țărm și, ajunși pe plajă, Sam realiză brusc cât de obosită era.

Întinzând o pătură pe nisip, Steve îi propuse:

– Întinde-te. Odihnește-te puțin în timp ce pregătesc picnicul.

Ea se grăbi să-i accepte sugestia și, spre marea ei surpriză, îl găsi pe Steve întins alături de ea când deschise din nou ochii. Sprijinit într-un cot, o observa surâzând. Ea se ridică și bâigui:

– Am... adormit?

Surâsul lui se accentuă în timp ce clătina din cap. Frecându-și pleoapele încă umflate de somn, Sam se interesă:

– Ai mâncat?

– Nu, am preferat să te aștept.

– Atunci, ce-ai făcut?

– Am reflectat, răspunse el fără cea mai mică ezitare. Sam, ai fi fericită să trăiești într-un loc ca acesta?

Remarcând ușoara încordare a tinerei femei, el preciză imediat:

– Nu uit că avem și unul și celălalt cariere de urmat, dar mi-ar plăcea să mă retrag cât mai des posibil departe de lume.

Sam înțelese brusc constrângerile la care era supus acest bărbat. Jurnaliștii îl hărțuiau de ani de zile, punând stăpânire pe viața lui privată, denaturând-o în reportajele sau în articolele lor. Explicându-și nevoia lui de solitudine, încuviință cu un semn din cap.

Constată că acordul ei îi aduse satisfacție lui Steve, apoi pe fața lui apăru un sentiment mai profund, mai emoțonant. Își ținu respirația când îl auzi declarând:

– Vreau să fiu singur, dar cu tine. Vei fi alături de mine pretutindeni, în fiecare clipă?

În timp ce îi dădea consimțământul cu o voce care abia se auzi, el deschise unul dintre buzunarele rucsacului și scoase o cutiuță neagră. Apăsă un buton și capacul se deschise, dezvăluind sclipirile unui diamant.

Fără un cuvânt, Steve strecură inelul pe mâna stângă a lui Sam, apoi îi apropie fața de a lui.

– Accepți să fii soția mea, Sam?

Copleșită de un val de bucurie amețitoare, se aruncă în brațele lui și-l strânse cu toată puterea.

– Trebuie să înțeleg că răspunsul este da? întrebă el, sărutând-o.

– Oh, da, de o mie de ori da! Steve, nu pot să cred...

– Când ți-am spus că nu te voi părăsi niciodată, ce ți-ai imaginat? o întrerupse el zâmbind.

– Nu credeam că...

Se opri, confuză, și-și plecă ochii. Obligând-o să-i întâlnească din nou privirea, bărbatul avea un aer înduioșat:

– Draga mea, trebuie să avem totală încredere în viitor.

***

În zilele următoare, Steve și cu Sam se plimbară mână în mână pe vechile străzi din San Juan. Nu se plictiseau de farmecul splendidului oraș. Se îndreptară de asemenea spre extremitatea estică a insulei, la fortul

El Morro, care apărase în trecut cel mai bogat port din Puerto Rico de atacuri străine. Steve era neobosit și o duse pe Sam peste tot.

Vizitară de asemenea piața Colon, decorată cu statuia lui Cristofor Columb, ca și fortul San Cristobal, fascinant cu șanțurile lui cu apă, cu turnurile și cu pasajele lui. Se plimbară pe îndelete de-a lungul zidurilor de apărare ale orașului. Sam admiră realizarea iscusiților spanioli din secolul al XVII-lea care știuseră să profite de relieful sinuos și inegal al coastei stâncoase.

Dar se entuziasmă mai presus de orice pentru Casa Blanca, o casă extraordinară, înconjurată de mici grădini fermecătoare. Interiorul era plin de mobile și de obiecte din perioada colonială pe care le examină cu interes și cu încântare.

Fericiți și relaxați, Steve și cu ea intrau în magazinele care-i atrăgeau, își luau mesele în restaurantele care li se păreau cele mai plăcute. Nu simțeau cum trece timpul, își satisfăceau cele mai mici capricii.

Zilele lor se desfășurau ca visele, culminând pe timpul nopților în tandrețe și pasiune. Sam avea impresia că trăiește cu adevărat pentru prima oară.

Existase măcar înainte de a-l cunoaşte pe acest bărbat lângă care fiecare minut, fiecare secúndă căpăta o intensitate fantastică?

De când Sam purta inelul lui, Steve se arăta gelos pe simple priviri admirative pe care le atrăgea în timpul plimbărilor lor. Or, înseninată de fericirea ei, tânăra femeie nu fusese niciodată atât de frumoasă, şi era de-ajuns să râdă sau să schiţeze un gest pentru a trezi în jurul ei interesul masculin.

În ceea ce o privea, Sam abia dacă îşi dădea seama de ce se întâmplă. În timpul acestei vacanţe, universul ei era Steve. Nu-l vedea decât pe el, râdea pentru el, din cauza lui, în fiecare acţiune îl regăsea pe el, întotdeauna pe el.

Când sosi ultima zi a acestei escapade amoroase, o trăi cu o uşoară strângere de inimă, neprivind fără regret încheierea acestui capitol.

Steve şi cu ea se plimbară o ultimă oară prin San Juan, onorând cu o ultimă vizită locurile lor preferate. Sam nu părăsea fără oarecare nostalgie casele elegante, figurile oacheşe cu zâmbete binevoitoare ale locuitorilor, mirosurile mâncărurilor exotice care pluteau pe străduţe. Adora să se trezească în braţele lui

Steve și să audă imediat valurile oceanului, adora să...

Se opuse totuși cât putea mai bine tristeții în timpul orelor care se scurseră inexorabil. Veni apoi momentul să se urce în Jaguar. Contemplând distrată peisajul pe geam și jucându-se cu inelul, Sam își imagina deja jungla și întoarcerea la realitate.

Mâna lui Steve se așeză brusc pe genunchiul ei, odată cu întrebarea:

– Ți-ai schimbat oare părerea?

Ea își mișcă mâna și diamantul sclipi cu toate fațetele lui în soare.

– Nu, nu-mi voi schimba niciodată părerea, susținu ea.

Încerca pentru Steve sentimentele cele mai profunde, cele mai irezistibile, sentimente care păreau să crească în fiecare zi și care nu vor muri decât odată cu ea.

Închizând ochii, se sprijini confortabil de spătarul scaunului ei. Îi deschise când mașina se oprea.

– Oh, Steve, de ce m-ai lăsat să dorm? Ar fi trebuit să te schimb la volan.

– M-am descurcat foarte bine singur, afirmă el.

Sam îi remarcă expresia amuzată de conspirator.

Când vru să coboare din mașină, exclamă brusc:

– Dar unde suntem?

Jaguarul era oprit în fața unei mari case albe cu balustrade din fier forjat care aproape dispăreau sub o avalanșă de flori multicolore.

– Unde suntem? repetă ea, cu respirația tăiată.

– Iată reședința noastră pentru următoarele două săptămâni, anunță Steve zâmbind, văzându-i uimirea. Ben mi-a telefonat la trei zile după plecarea noastră, pentru a-mi spune că a terminat toate filmările în junglă. N-a întâmpinat nici cea mai mică problemă cu Helen. M-am gândit atunci că echipa va aprecia, ca și noi, o schimbare de decor.

– Și animalele, ce...

El se grăbi s-o liniștească.

– Tim și Rebecca se ocupă de ele.

– Unde sunt?

Luându-și tandru însoțitoarea de braț, Steve îi explică:

– Omul care a proiectat această locuință avea simțul vieții private. Ne vom simți bine aici. Privește parcul care coboară până la ocean. Plaja este complet închisă. Pepito a plasat cuștile sub copaci, astfel că animalele nu

vor suferi de căldură. Un gard metalic înconjoară proprietatea și se prelungește vreo zece metri de țărm, unde apa este destul de adâncă pentru a constitui o barieră naturală. Cum surpriza o lăsase pe Sam fără replică, Steve își părăsi scaunul și înconjură mașina pentru a-i deschide portiera.

– Vino, astăzi am dat liber echipei. Vom putea să ne instalăm în toată liniștea.

Hamacuri se legănau în fața fațadei principale. Sam remarcă de asemenea mai multe mese și scaune. Alăturându-se lui Steve care scotea bagajele din mașină, știu că vor împărți aceeași cameră și încercă o fericire profundă. Nu mai regreta hotelul din apropiere de San Juan, deoarece locul acela evoca paradisul.

Ca un ecou al gândurilor ei, Steve declară:

– Am închiriat această minunăție datorită lui Luis. Fără el, nu i-aș fi bănuit niciodată existența.

Ajuns în holul vastei locuințe, luă o cheie agățată pe perete și porni pe un culoar. Nu se vedea nimeni și domnea liniștea cea mai completă. Sam nu se miră. Într-o zi atât de frumoasă, colegii ei profitau cu siguranță de plajă.

Steve se opri deodată în fața unei uși și ea făcu la fel,

cu inima bătând mai repede.

– Aici este, anunță el.

Întoarse cheia în broască și ușa se deschise. Când Sam schiță gestul să-și ridice valiza ca să intre în încăpere, Steve o prinse de mână.

– Așteaptă! Țin să procedez conform regulilor măcar o dată!

Fără să-i lase timp lui Sam să-i ghicească intențiile, o ridică în brațe și trecu pragul camerei cu ea, cum cerea tradiția.

Acordându-i apoi un mic sărut, o lăsă pe picioarele ei și aprinse lumina.

Sam cercetă curioasă locul când privirea ei căzu peste o formă nemișcată în mijlocul patului mare. Apropiindu-se, văzu o femeie adormită. Părul ei blond patinat era răspândit în jurul ei pe pernă, ca un nimb. Sam ghici că era complet goală sub cearșaful pe care-l ridicase până sub bărbie. I se păru că o menghină nemiloasă îi strângea tâmplele în timp ce se străduia să identifice fața aceea. Nu-i era necunoscută. Beverly! Era vorba de Beverly, a cărei fotografie o descoperise în revistă, Beverly care trebuia să joace în următorul film al lui Steve, Beverly, "companioana lui dintotdeauna"!

Sam simți că îngheață până în măduva oaselor. Ca și cum o mână invizibilă o prinsese de gât, scutură din cap și se retrase. Locuința aceasta însemna infernul, nu paradisul. Ce crudă iluzie, atât de repede distrusă! Să trăiască în preajma lui Steve nu constituia un vis, ci un coșmar.

Fără să-i arunce o privire regizorului, și fără o vorbă, Sam ieși în fugă din încăpere.

Câteva secunde mai târziu, Steve o ajunse pe culoar și o obligă să se oprească și să-l asculte.

– Unde te duci?

– Tu mă întrebi? O persoană este în plus aici, este totuși evident!

– Naiba s-o ia pe creatura asta blestemată! Crede-mă, Sam, ea nu este nimic pentru mine! Habar n-am ce caută în Puerto Rico.

Vrând să ignore tonul consternat al lui Steve, ea își ascunse propria disperare în ironie:

– Nu citești așadar ziarele? Ce greșeală! Dă-mi voie să te informez că ai angajat-o pe această femeie pentru următorul tău film! Compania ei te va ajuta să te distrezi în timp ce îl vei termina pe acesta!

Trecând de la consternare la mânie, în ochii lui

albaștri apărând o licărire amenințătoare, Steve îi aruncă:

– Fii atentă, Sam! Controlează-te înainte să rostești cuvinte pe care le vei regreta!

Era gata să riposteze când o zări pe Beverly în cadrul ușii. O fixă pe tânăra actriță cu o asemenea intensitate, încât îl făcu pe Steve să se întoarcă și să descopere la rândul lui prezența ei.

– Steve, iată-te în sfârșit! exclamă Beverly.

Expresia ei se înăspri o clipă când o măsură pe Samantha. Se grăbi apoi s-o uite, pentru a-i arunca regizorului un surâs lasciv, o invitație mai elocventă decât un lung discurs să i se alăture în cameră. Scurta rochie de culoarea perlei nu-i ascundea formele voluptuoase ale corpului, dimpotrivă, i le sublinia.

– Lasă-ne, Beverly! îi ceru Steve pe un ton tăios, autoritar.

Când se întoarse din nou spre Sam, tânăra femeie scotea inelul de pe deget.

– Ia-l înapoi. Nu-l mai vreau, anunță ea.

Steve încercă să i-l pună la loc pe deget, dar ea reuși să-i scape și să se repeadă spre ușa casei.

Ajungând-o în hol, strivindu-i aproape umerii ca s-o

reţină, Steve îi strigă:

– Nu eşti serioasă! Nu este posibil!

Sam încetă brusc să se zbată, acceptându-şi responsabilităţile. Trebuia să se explice înainte de a pune capăt pentru totdeauna acestei situaţii odioase. Cu ochii aruncând fulgere, îl înfruntă pe Steve. Îşi domina cât putea de bine emoţiile care-i slăbeau curajul, echilibrul şi luciditatea.

– Tu nu eşti serios, Steve, declară ea cu o voce fermă. Vreau să admit că dorinţa ta de a te căsători cu mine este fără îndoială sinceră, dar ce viaţă îmi oferi? Te-ai gândit la asta? N-aş suporta se te aştept zile, săptămâni, luni, chiar dacă ar trebui să revii întotdeauna. Îmi pare rău, dar căsătoria are o cu totul altă valoare pentru mine.

Steve păru să se gârbovească brusc, ca sub efectul unei greutăţi prea mari. Oftă, cu un aer copleşit.

– Ce spui, Sam? Eu...

Tânăra femeie ridică din umeri.

– Aş fi neliniştită în fiecare clipă, afirmă ea.

Într-o secundă, Steve îşi reveni. Se redresă, atitudinea lui exprimând aroganţă.

– Trebuie să înţeleg că îmi refuzi încrederea ta?

Simulând indiferență în timp ce speranțele ei se sfărâmau, Sam replică:

– Ce importanță mai are?

O furie rece puse stăpânire pe Steve. El îi deschise mâna cu forța și-i strivi fără menajamente palma plasând acolo diamantul și o constrânse să închidă degetele peste bijuterie.

– Păstrează acest inel ca plată pentru rolul pe care l-ai jucat atât de bine. Acum îmi dau seama că nu era din păcate decât un rol. M-am înșelat asupra ta. Ești prea lașă ca să iubești cu adevărat.

Cu aceste cuvinte, se răsuci pe călcâie și Sam îl văzu îndreptându-se cu pași mari spre camera lui. Trânti atât de brutal ușa în urma lui, încât zgomotul răsună mult timp în casa tăcută.

Țintuită locului de stupoare, Sam contemplă un timp inelul care strălucea ușor în lumina difuză. Un fel de automatism o făcu să se miște în cele din urmă și să iasă din casă.

***

– Ai procedat greșit, Sam, dă-mi voie să ți-o spun, declară Donald, care se plimba în lungul plajei în compania tinerei femei.

Se aplecă și ridică mașinal o cochilie de scoică pe care o aruncă în apă fără s-o privească.

– Căsătoria aceasta ar fi un eșec, susținu Sam. Poate sunt mai geloasă decât credeam, dar am crezut că înnebunesc descoperind-o pe femeia aceea în patul lui.

– Nu este amanta lui, afirmă Donald.

Sam se opri din mers și, privindu-și interlocutorul cu emoție, îl întrebă:

– De unde știi?

– Foarte simplu, l-am întrebat pe Steve.

Nedorind să prelungească chinul lui Sam, care avea o mină stupefiată, se grăbi să adauge:

– Sunt atât de trist pentru tine, Sam. N-aș suporta să rămâi măcinată de îndoieli; vreau să știi că nu este atât de nedemn cum pretinzi. Nu știa că Beverly hotărâse să vină aici. De altfel, individa asta are o singură preocupare: să joace în următorul lui film.

– În articol se spunea totuși...

– Uită de ziariști, Sam. De câte ori ți s-a întâmplat să citești ceva și să se producă contrariul? Oamenii aceștia

sunt cel mai adesea vânzători de iluzii, nu-ți spun o noutate.

Sam clătină din cap. Brăzdă nisipul cu vârful piciorului, apoi porni din nou.

– Donald, ce-ai face în locul meu?

Machiorul nu ezită o clipă înainte de a-i răspunde:

– Fiecare dintre voi a făcut deja o parte atât de mare din drum, încât ar fi păcat să nu mergeți până la capăt. Nu ți-a fost ușor să admiți că-l iubești pe Steve, nici lui nu i-a fost ușor să se arate vulnerabil. Zilele pe care le-ați petrecut împreună, în doi, v-au ajutat să vă descoperiți unul pe celălalt, dar realitatea vă pândea, realitatea în care vor fi întotdeauna femei pentru a-l urmări pe Steve. Dacă nu vei reuși să te adaptezi acestei...

– Și dacă nu voi reuși să mă adaptez? îl întrerupse Sam, cu respirația tăiată.

– Îl vei pierde pe Steve, afirmă el grav.

– L-am pierdut deja, anunță tânăra femeie, cu un aer sumbru și dureros.

Se împlineau curând cincisprezece zile de la revenirea ei, de când se străduia să se spetească muncind. Pentru prima dată în această după-amiază

suferința refuza să se lase înăbușită și domolită, nu mai reușea s-o închidă, așa cum animalele ei intrau docil în cuștile lor.

– Te înșeli, o asigură Donald. După părerea mea, Steve nici măcar nu mai îndrăznește să se apropie de tine.

– Glumești!

– Haide, Sam, sper că în timpurile noastre nu mai crezi în mitul bărbatului puternic și victorios în toate circumstanțele! Steve se teme de tine... și este foarte nefericit.

Cu o voce slabă și inegală, Sam întrebă:

– După tine, ce ar trebui să fac?

Donald îi luă o mână și i-o strânse afectuos între ale lui.

– Îl iubești, nu-i așa?

Spre profunda consternare a lui Sam, două lacrimi se rostogoliră pe obrajii ei.

– Oh, Donald, m-am purtat absurd! Dar... mi-era atât de... și situația îmi...

– Situația îți amintea ceea ce ai trăit cu fostul tău soț, ghici el. Înțeleg, Sam, mă plasez în locul tău.

Înconjurându-i umerii cu brațul, declară totuși, pe

un ton foarte ferm:

– Nu-l compara pe Steve cu fostul tău soţ. De când te-a cunoscut, doreşte să trăiască împreună cu tine şi pentru tine, numai pentru tine. Sunt convins. L-ai făcut să se schimbe.

Sam îşi muşcă buzele, pradă unei nervozităţi şi unei nelinişti de nesuportat.

– Dacă... dacă aş încerca să-i vorbesc...

Un asemenea plan i se părea puţin realist după modul cum se despărţiseră.

Donald o privi cu un surâs maliţios. Foarte satisfăcut de ideea lui, i-o prezentă cu entuziasm:

– Ştii ce să faci? În weekendul acesta, când vom sărbători terminarea filmărilor, vreau să fii cea mai frumoasă femeie din asistenţă. Vei fi irezistibilă şi te vei face luntre şi punte pentru a-l seduce pe Steve ca şi cum l-ai întâlni pentru prima dată. Şi când va fi ameţit, încântat, subjugat, aş fi mirat să refuze să-ţi vorbească!

Sam se arătă sceptică.

– Şi dacă totuşi va refuza?

– Haide, Sam, ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el. Asta nu înseamnă nimic pentru tine?

O slabă speranţă, fragilă ca un fir de păr, se înfiripă

în inima frământată a lui Sam.

– Voi reflecta. Voi...

– Nu reflecta prea mult, mai curând acționează. Voi sta în preajma ta și te voi proteja până la sosirea domnului Fitzgerald!

– Mulțumesc, Donald.

– Nu-mi mulțumi. Să-l văd pe Steve îndrăgostit atât de pătimaș, mi-a arătat că există o dreptate pe lumea asta. Tu ai reușit acest miracol, Sam, și nimeni nu-l merita mai mult ca tine. Nu uita că Steve are tot atâta nevoie de tine cât ai tu de el.

Capitolul 13

La fiecare sosire, Sam tresărea și privea insistent persoana care apărea în cadrul ușii. Se străduia să-și ascundă nerăbdarea față de Donald, dar acestuia nu-i scăpa niciuna dintre privirile ei, nici măcar cele mai discrete.

– Încă nu este el, Sam, afirmă el oferindu-i un punci. Curaj, nu va mai întârzia mult!

Sam închise ochii o secundă. Capul i se învârtea și mâinile îi tremurau. Întâmpina cele mai mari dificultăți să nu-și verse paharul.

Totuși, Donald avea dreptate. Steve va veni și n-o va respinge când îi va propune să treacă peste cuvintele

lor nefericite ca s-o ia de la început.

Cu un surâs fals pe buze, reuși să pară veselă și în ton cu petrecerea, în timp ce privirea îi rămânea totuși întunecată de tristețe și de neliniște.

– Da, zâmbește, fă impresie bună! o aprobă Donald, care o supraveghea fără întrerupere. Dacă ai ști ce frumoasă ești!

Complimentul n-o emoționă. Sorbi puțin din paharul cu punci pentru a-și păstra sângele– rece. Desigur, era frumoasă, nu neglijase nimic pentru a arăta seducătoare la această petrecere care începea într-un fel atât de greu de suportat. Știa că deruta ei n-o împiedica să aibă o înfățișare strălucitoare. La această înfățișare concura totul: rochia, machiajul realizat de Donald, coafura sofisticată. Donald se dovedise un sprijin neprețuit. Într-un gest impulsiv, puse mâna pe brațul lui:

– Îți mulțumesc pentru ajutor, Donald.

– Nu suntem prieteni? replică el. Nu te voi uita niciodată. Și dacă vei trece într-o zi prin Manhattan, să vii să mă vezi. Voi fi fericit să te prezint lui Joan. Eu...

Brusc, începu să vorbească mai repede, străduindu-se s-o conducă spre fundul încăperii.

Avertizată de un fel de al șaselea simț, Sam se întoarse încă o dată spre ușă, în ciuda opoziției lui Donald.

Steve tocmai intrase. Superb în smochingul său negru, cămașa albă punându-i în valoare pielea bronzată, îmbina prestanța cu un farmec nebun. O oarecare oboseală îl făcea și mai atrăgător, dar în pofida acesteia, ochii lui străluceau cu intensitatea și îndrăzneala obișnuite. Surâzând nonșalant și cu aerul dezinvolt și sigur de el, se oprise pentru a discuta cu unul din membrii echipei lui.

Lăsându-și paharul pe masa cea mai apropiată, Sam vru să se îndrepte spre el. Atrasă inexorabil de bărbatul pe care-l iubea, nu mai încerca nici teamă, nici ezitare. Când Donald o reținu, nu-i înțelese gestul și se răsuci spre el, stăpânindu-și cu mare greutate nerăbdarea.

– Lasă-mă! Este Steve!

Donald arbora o expresie mâhnită.

– Nu este singur, o anunță el.

Întorcându-se din nou spre regizor, Sam păli. Într-adevăr, Beverly îl însoțea. Intrată în urma lui, se agăța acum de brațul lui, unghiile ei roșii detașându-se pe stofa neagră a smochingului. Îmbrăcată într-o tunică stacojie, cu bijuterii strălucitoare la gât și la urechi, cu

părul blond aproape alb strâns în vârful capului într-o masă de bucle, semăna mai mult cu o păpușă caricaturală în mărime naturală decât cu o femeie adevărată. Dar din păcate era vie și se lipea senzual de Steve, râdea fără încetare, schițând tot felul de mutre provocatoare din vârful buzelor rujate abundent.

Incapabilă să mai suporte acest spectacol, Sam întoarse spatele lui Steve și lui Beverly, închizând ochii. Lacrimile se adunau în spatele pleoapelor ca un baraj gata să se rupă, dar nu voia să plângă în fața lui Steve.

– Plec, Donald, declară ea într-un suflu, fără să-și privească interlocutorul.

– Te însoțesc, se oferi el.

– Nu, rămâi. Părăsesc Puerto Rico în seara asta.

Fiindu-i milă de mina lui îngrijorată și mâhnită, îl sărută pe obraz, explicându-i:

– Îmi vei lipsi, dar... Trebuie să plec, este cea mai bună soluție. La revedere.

Înainte să izbucnească în plâns, se îndepărtă de Donald pentru a ajunge cât mai repede la ieșirea din sală. Reuși să iasă discret, fără să atragă atenția lui Steve și a lui Beverly. Regizorul și actrița erau de altfel în mijlocul grupului cel mai compact și cel mai zgomotos,

care ocupa centrul încăperii.

Pașii o conduseră de la sine pe Sam în parc, unde respiră profund, cu speranța să se calmeze. Vântul îi răvășea părul, deranjându-i coafura. Lacrimi fierbinți îi curgeau pe obraji și, ștergându-le furioasă, nimici machiajul atât de îngrijit al lui Donald. Dar nu-i mai păsa de nimic.

De ce stricase totul, de vreme ce îl iubea pe Steve cum nu va iubi niciodată pe nimeni? Mânia regizorului era pe deplin justificată. De ce nu avusese încredere în el? Acum, era prea târziu pentru explicații, pentru a-i cere iertare și a îndrepta situația. Astăzi, Beverly îi despărțea de-a binelea.

O mică voce interioară îi cerea să se lupte, dar ea se prefăcu că n-o aude. Cu capul retras între umeri, continuă să meargă împotriva vântului. Însă mica voce nu tăcu; ea îi murmură: "Steve avea dreptate, ești lașă."

Oprindu-se brusc, Sam porni înapoi. Se opri o clipă în fața casei, lăsându-și privirea să rătăcească în jurul ei. Trebuia să plece chiar în seara aceea. Steve își făcuse clar alegerea și ea nu suporta ideea să se regăsească în fața lui nici măcar o clipă.

Această simplă perspectivă o determină să alerge în

camera ei și să-și îngrămădească lucrurile în valiză fără să-și dea osteneala să le împăturească. Neacordându-și o secundă de odihnă, reveni în hol pentru a comanda un taxi prin telefon.

Neîncrezător la început în spaniola ei ezitantă, șoferul refuză să creadă că va putea să-i achite cursa până la aeroportul din San Juan. Îi promise totuși că va sosi într-o jumătate de oră. Acești oameni veniți din California pentru un film îl intrigau și-l fascinau, ca pe toți locuitorii regiunii.

Sam închise, cu un oftat. Lăsându-și valiza la intrare, lângă ușă, ieși pe peronul din fața casei. Vântul sufla și mai tare acum, iar mai jos, oceanul agitat părea ostil, aruncând pe nisip valuri cu spumă. Încovoiați în toate direcțiile, palmierii evocau imagini de tortură și de dezolare.

Sam își strânse șalul în jurul umerilor goi. Vântul îi lipea de corp stofa fină a rochiei de seară. Acest timp puțin îndurător se potrivea cu sentimentele ei. Închise ochii, încercând să se integreze în furia și în revolta furtunii.

Un muget ascuțit o determină totuși să deschidă brusc ochii. Spre deosebire de ea, Tammy, puiul de

elefant, se adapta greu cu elementele dezlănțuite ale naturii.

Datoria ei de dresoare o făcu să-și reconsidere prioritățile. Fără să ezite, coborî treptele peronului și, neglijând aleea ca să scurteze peste parc, coborî până la rezerva animalelor. Tocurile se înfundau în pământ, încetinindu-i cursa, dojenindu-se că nu se gândise să se schimbe.

Ajunsă la intrarea rezervei, uită de pantofii stricați, de ciorapii deșirați, de petele care-i murdăriseră rochia. Căutând cheia în poșeta de seară, deschise portalul greu, îl închise cu grijă în urma ei, apoi se repezi la boxa elefanților. Țipetele lui Tammy o alarmau. Trăgând zăvorul, intră înăuntru. Animalul se refugiase în colțul cel mai îndepărtat al adăpostului său. La vederea lui Sam, tăcu. Tânăra femeie se apropie și, mângâindu-i urechile mari, îi murmură cu o voce liniștitoare:

– Calmează-te, Tammy.

Îi vorbi un timp, alinându-l cu cuvinte incoerente, dar melodioase. Elefantul se rezema încet de ea, înfășurându-și trompa în jurul brațului ei.

– Iată, e mai bine, îi șopti ea.

Simpaticul animal îi va lipsi. Îi dădea cel puțin ocazia să-și ia rămas-bun. Timpul trecea, din păcate, și trebuia să plece. Tim și Rebecca părăsiseră deja Puerto Rico, cu Sultan. Transferul elefanților, al cimpanzeilor, al leului și al tigrului era prevăzut pentru a doua zi. Nimic nu mai justifica prezența lui Sam în aceste locuri.

Tammy părea mai puțin speriat, astfel că își degajă delicat brațul. Trebuia să se întoarcă în fața casei cât mai repede, altfel va pierde taxiul. Dar imediat ce ajunse la ușă, elefănțelul începu din nou să țipe.

– Ah, nu, Tammy, taci acum!

Imediat ce vorbi însă, înțelese motivul disperării animalului. Se temea de foc. Cum de nu-și dăduse seama mai curând? Mirosul de fum contrasta totuși cu parfumurile suave ale insulei.

Cu inima bătând mai repede, Sam se repezi afară și cercetă împrejurimile. Văzu imediat fumul care se ridica din apropierea cuștii lui Iago.

Nesinchisindu-se că își sfâșie iremediabil rochia croindu-și drum prin desiș, alergă spre luminișul unde se afla tigrul. Acolo, încremeni locului, uluită în fața spectacolului pe care-l descoperi. Câteva persoane ghemuite în fața cuștii se dedau unei ocupații

misterioase la lumina a patru torțe. Tammy scotea din nou vaiete sfâșietoare.

– Vă rog să vă îndepărtați imediat! exclamă Sam. Cine v-a permis să veniți aici?

Vocea i se gâtui când un bărbat sări în picioare, se răsuci pe călcâie și îndreptă o armă spre ea. Stupefacția ei cresu și mai mult când îl recunoscu. Era vorba de Bob, un membru al echipei, iar însoțitorii lui nu erau alții decât Scott, Helen... și Miguel, angajatul însărcinat cu paza rezervei la ora aceea. Cu ochii măriți de uimire, Sam îi cercetă pe rând.

– Dar tu ce faci aici? întrebă Helen.

Convinsă că Bob nu va îndrăzni să tragă asupra ei, Sam rămase totuși nemișcată, ca să nu-l provoace.

– Mă pregăteam să plec la aeroport când am auzit țipetele lui Tammy, explică ea, articulând cu greutate cuvintele.

Privea torțele cu teamă, apoi ochii îi căzură pe micii saci de plastic plini cu o pudră albă.

– Ce ghinion! Drumurile noastre n-ar fi trebuit să se întâlnească! exclamă Helen. Bob, supraveghează-o!

Întorcându-se spre Scott și strecurându-și un braț sub al lui, actrița adăugă:

– Strângem totul. Să ne grăbim.

Ajutaţi de Miguel, îngrămădiră rapid încărcătura în micul camion oprit lângă cuşca lui Iago. Animalul pe care Sam nu-l considerase niciodată într-o stare normală, i se părea complet înnebunit de data asta. Flăcările torţelor îi smulgeau răgete de groază. Această panică fusese de alfel provocată deliberat de cei patru complici pentru a-l determina să se retragă în fundul adăpostului său. Miguel îl prinsese probabil în cursă strecurând un grilaj la jumătatea spaţiului, pentru a putea pătrunde în prima jumătate a cuştii, al cărui sol servise drept ascunzătoare.

– Ne părăseşti, aşadar, în seara asta? întrebă Helen care, terminându-şi treaba, se îndreptă spre Sam.

Dresoarea nu răspunse.

– Steve nu este cu tine? mai remarcă ea pe un ton ironic.

Sam îşi muşcă buzele şi rămase tăcută.

– Nu te duci nici măcar să-i spui la revedere?

Expresia actriţei se înăspri brusc în timp ce adăugă:

– Presupun că îşi petrece seara cu Beverly? Biată Sam, n-ai reuşit să-l păstrezi mult!

O forţă pe care n-o putea explica nici ea însăşi, o

obligă pe Sam s-o întrebe pe această femeie furioasă și severă:

– Helen, Steve este la curent cu...

La început uimită, privirea actriței se încărcă de ură în timp ce izbucnea într-un râs sinistru.

– Ce puțin îl cunoști! exclamă ea. Nu este la curent, evident. Steve Fitzgerald n-are nevoie să se drogheze!

Ajungând în spatele lui Helen, Scott o prinse de talie.

– Să plecăm! îi ordonă el și, adresându-se lui Miguel, îi comandă: închide cușca, am terminat.

Cum el se îndrepta spre camion, Helen îl opri:

– Așteaptă, Scott! Ce facem cu ea?

– Părăsește insula în seara asta, nu-i așa? replică el cu dezinvoltură.

– N-am încredere, susținu actrița.

– Haide, de ce s-ar amuza denunțându-ne? De altfel, nimeni n-ar crede-o.

– Totuși, dacă ar vorbi...

Cum Scott avu brusc o mică ezitare, Helen recurse la argumente hotărâtoare pentru a-l face să-i împărtășească punctul de vedere:

– Riscăm treizeci de ani de închisoare, nu uita.

Judecătorii se vor arăta deosebit de duri cu noi, pentru că suntem oameni de spectacol.

– Și atunci, ai o soluție? întrebă Scott.

– Aș sugera un mic accident.

Ridicându-se în vârful picioarelor, actrița strecură câteva cuvinte la urechea însoțitorului ei. Reținându-și respirația, Sam îl văzu pe bărbat trecând prin sentimentele cele mai diverse. Pe fața lui se citiră succesiv oroare, neîncredere, stupefacție și în cele din urmă resemnare. Sam vru să fugă, dar mâna lui Bob se lăsă pe umărul ei.

– Sam, fii amabilă și dă-mi cheia ta, zise Helen cu o voce în care se simțea deja triumful.

Sam nu se mișcă. Actrița îi smulse atunci poșeta din mâini și, întorcând-o, îi răsturnă conținutul pe sol. Aplecându-se după aceea, îndepărtă nerăbdătoare un tub cu ruj de buze, un flacon de parfum, o batistă, și puse stăpânire pe cheia pe care o arătă cu mândrie complicilor ei.

– Nu va mai putea scăpa de aici! țipă ea cu răutate.

Îi dădu lui Miguel instrucțiuni într-o spaniolă atât de rapidă încât Sam nu înțelese un cuvânt, apoi hotărî:

– Bob, urcă în camion.

Omul se execută, continuând totuși să țină pistolul îndreptat asupra lui Sam.

Helen se adresă apoi lui Scott.

– E rândul tău, acum. Fii prudent.

Sam nu avu răgazul să reflecteze. Scott îi răsuci fără menajamente brațul la spate și o împinse spre cușca tigrului.

Când tânăra femeie simți răceala gratiilor de metal, o spaimă nespusă puse stăpânire pe ea. Extrem de furios, Iago se repezea cu toată puterea asupra grilajului despărțitor al închisorii lui.

Scott rămânea prudent în spatele lui Sam, pe care o folosea drept scut. Din fericire, tigrul nu-și putea trece labele printre gratiile foarte apropiate. Sam închise fără voia ei ochii. Îi reveneau în memorie imaginile unui teribil accident survenit în urmă cu șapte ani în rezerva lui Jake. Îngrijitorul neglijent își plătise greșeala cu mai multe luni de spitalizare, dar astăzi nu era vorba de neglijență...

Se obligă foarte repede să deschidă ochii. Viața ei era amenințată. Dacă voia să supraviețuiască, trebuia să se apere, iar meseria o învățase cel puțin să înfrunte răul cu calm. Din păcate, tigrul nu se gândea decât să ucidă,

era evident; şi atunci, cum să lupte împotriva lui?

– Ajunge! Nu-i nevoie să-l întărâţi mai mult! îi strigă Helen din camion. Urcă!

Sam se prăbuşi brusc în braţele lui Scott. Mult mai puţin sigur de el decât complicea lui, el strigă:

– A leşinat!

Sam nu-şi pierduse cunoştinţa. Instinctul îi dictase acest şiretlic şi, în timp ce Scott o susţinea stângaci ca s-o împiedice să cadă, ea încerca să pună la punct o tactică. În plus, conta pe aceste secunde de răgaz pentru a-i determina să reflecteze şi să renunţe la odiosul lor plan. Actriţa exercita din păcate o mare influenţă asupra celor trei bărbaţi.

– Ce contează? Las-o acolo! Vino! comandă ea.

Scott mai ezită o secundă, apoi o abandonă pe Sam, care se prăbuşi pe sol. Fără să aibă aerul, nu pierdea nimic din scenă.

– Helen , nu sunt de acord. Noi...

Actriţa îl întrerupse, arătându-se inflexibilă:

– Haide, şi-a pierdut cunoştinţa, nu-şi va da seama de nimic. Să ne grăbim! Dacă nu te urci în camion înainte ca Miguel să deschidă cuşca, pe tine te va ataca tigrul!

Cuvintele acestea învinseră ultimele rezerve ale lui Scott, pe care Sam îl auzi fugind spre vehicul. Helen izbucni în râs, apoi se trânti o portieră.

Dresoarea încercă o clipă senzația că joacă o scenă în fața camerelor de filmat ale lui Steve. Un nou zgomot, un scrâșnet metalic, o trezi brusc la realitate.

Renunțând să mai simuleze leșinul, Sam deschise ochii. Miguel începea să îndepărteze grilajul care-l ținea pe Iago prizonier în fundul cuștii.

Până în această clipă îngrozitoare, se îndoise în sinea ei de intențiile lui Helen. Acum, nicio speranță nemaifiindu-i permisă, actrița nu șovăia în fața perspectivei de a comite o crimă. Nu, nu se mulțumea s-o sperie, să-i dea o lecție destinată s-o intimideze și s-o convingă să păstreze tăcerea asupra evenimentelor pe care le surprinsese. Helen o condamna la moarte.

Nebun de furie, tigrul sărea în toate părțile, așteptând clipa când să se lanseze afară din cușcă. Clipa când să se arunce asupra lui Sam.

Pericolul stimulându-i luciditatea, dresoarea întrevăzu singura ieșire care i se oferea în circumstanțe atât de dramatice. Trebuia să ajungă la ocean. Acolo era unica ei șansă de a scăpa de fiara sălbatică.

Sărind în picioare, începu să alerge.

O explozie surdă răsună în spatele ei. În aceeași clipă, o durere ascuțită îi traversă brațul drept. Aducându-l la piept cu o grimasă, nu-și încetini fuga. Inima îi bătea gata să se rupă. Se împiedică de o rădăcină și căzu, dar se ridică imediat. Căderea nici măcar nu-i schimbă ritmul alergării disperate.

Ieși foarte repede din zona cu copaci și cu tufișuri a parcului, spre plajă. Respirația gâfâitoare acoperea toate celelalte zgomote și fiecare nouă inspirație părea să-i sfâșie plămânii.

Tigrul n-o ajunsese încă. Poate va putea să ajungă la îngrăditura proprietății. Cu energia disperării, se repezi spre grilajul care avea un aspect fantomatic în lumina lunii.

În secunda când se agăță de el pentru a încerca să-l escaladeze, durerea se accentuă în brațul drept atât de cumplit, încât țipă. Plecând ochii, văzu sângele formând o pată întunecată pe pielea ei. Abia atunci înțelese că Bob trăsese asupra ei. Oare Bob...

Un răget scos de Iago o stimulă să se repeadă spre ocean. Nu mai gândea, acționa din reflex.

Se debarasă rapid de pantofii care se umpleau de

nisip și de apă. Cu brațul stâng, își smulse juponul de sub rochie și fără să se sinchisească să-și înăbușe gemetele, îl transformă într-un bandaj improvizat pentru rana care continua să sângereze. Răspândindu-se în apă, sângele risca să atragă rechinii sau baracudele. Mișcările o costau eforturi supraomenești. Cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, se obligă să fixeze plaja cu privirea încețoșată. Iago o ajunsese. Sam îl observa cu inima strânsă de teamă. Înainta spre apă, apoi se retrăgea fără voia lui. Dacă apa nu descuraja tigrii, zgomotul și agitația oceanului puteau totuși să-i sperie pe unii dintre ei, în primul rând un animal atât de nervos ca Iago.

Sam își examină din nou bandajul, îngrijorată. Acesta părea că reușise să oprească sângele. Ținându-și brațul afară din apă, Sam se gândea fără voia ei la povestirile lui Steve. După spusele lui, rechinii se apropiau noaptea de țărm. Ideea o îngrozea pe Sam acum, în fața tentativelor repetate ale tigrului, aflat la vreo treizeci de metri, pe plajă.

Vântul sufla din ce în ce mai tare. Stropi de apă sărată biciuiau fața și umerii lui Sam. Nu putea rămâne acolo la nesfârșit. Încântător ziua, peisajul părea acum

nemăsurat și înspăimântător, făcând-o să se înfioare.

Răsturnându-și capul pe spate, văzu înaltul gard metalic apoi, în vârful colinei, descoperi casa cu ferestrele luminate, imagine a căldurii, a siguranței și confortului, dincolo de această lume amenințătoare, imagine a durerii totodată.

Oare unde era Steve în momentul acesta? Dansa cu Beverly, sau revenise în camera lui... în compania actriței? Un nou val de lacrimi încețoșă privirea lui Sam, pe care le șterse furioasă cu mâna validă. Cu siguranță, Steve nici măcar nu-i remarcase absența.

Forțându-se să-l uite, își concentră toată atenția asupra tigrului. Animalul își învingea repulsia și începea să intre în apă. Când se dădu înapoi, nisipul cedă sub picioarele ei, cât pe ce să cadă.

Incapabilă să-și ia ochii de la temutul animal, începu să tremure necontrolat. Brusc, nu mai reușea să se controleze, să raționeze. Plângea acum fără nicio reținere amintindu-și expresia consternată a lui Jake când îi anunțase moartea tatălui ei.

Șase luni mai târziu, vrusese să citească raportul oficial asupra morții lui, dar Jake refuzase să i-l arate. Nu i-l dăduse decât peste doi ani. Închisă în biroul ei,

Sam deschisese documentul pe care abia îndrăznea să-l țină în mâini. Expresiile cumplite ale raportului medical o obsedau încă și astăzi: sfâșieri profunde, vertebre sfărâmate, torace înfundat... Animalele ucid din instinct. Un tigru atacă un om așa cum pisica atacă un șoarece.

Sam observă brusc o pată întunecată lărgindu-se sub bandajul improvizat. Rana se dovedea mai gravă decât crezuse. Nu putu s-o pipăie fără să geamă de durere.

Obsedată de ideea de a muri la rândul ei, se strădui să ghicească ce gândise tatăl ei înainte de a-și da sufletul. Rămăsese oare conștient până în ultima clipă? Jake nu credea așa ceva.

Mișcările lui Iago o smulseră pe Sam din vârtejul gândurilor ei. Animalul continua să înainteze și, retrăgându-se, fu cât pe ce să-și piardă pentru a doua oară echilibrul. Dar amintirea tatălui ei n-o mai părăsea, insuflându-i un nou curaj. Helen și Scott nu știau de ce era capabilă. Nu, nu vor reuși s-o elimine în modul acesta laș și mârșav!

Mintea ei lucra acum foarte repede, demonstrându-i imposibilitatea de a înainta destul de departe în ocean pentru a ocoli împrejmuirea. Dar neputând nici să mai

rămână la nesfârșit acolo, trebuia să născocească un șiretlic pentru a distrage atenția tigrului și să se poată întoarce în rezerva animalelor. Spera să-și găsească refugiu în boxa lui Tammy, sau chiar să găsească un mijloc să dea alarma.

Nu dispunea decât de o armă cu două tăișuri, constând în a-l irita și mai mult pe Iago și să-l înfurie.

În absența unei alternative, evaluă riscul la care se expunea și hotărî să și-l asume. Miza totul pe o carte.

Își scoase bandajul, îl făcu ghem și, în pofida durerii pe care i-o provoca rana, îl aruncă spre plajă cu toată puterea de care era în stare.

Atras de mirosul de sânge, Iago se întoarse de la ea pentru a se duce să adulmece ghemul de pânză. Corpul lui masiv se întinse după aceea pe nisip în timp ce începea să-l sfâșie.

În acest timp, Sam ieși din apă cât mai discret posibil, mișcându-se ca o umbră în noapte. Imediat ce ajunse la adăpostul copacilor, începu să alerge spre refugiul lui Tammy. Strivea tot felul de plante sub picioarele goale. Alunecă de mai multe ori, dar nu căzu.

Anii de antrenament o învățaseră să-și păstreze echilibrul. Încercă un moment de panică totuși când

ajunse la adăpostul lui Tammy și-și dădu seama că-l încuiase cu cheia.

Revenindu-și de bine de rău și încercând să-și recapete respirația, se repezi spre cușca tigrului. În căutarea unei portițe de scăpare, răscoli disperată luminișul cu privirea. Foșnetul din tufișuri o avertiză de apropierea lui Iago. Juponul pătat de sânge nu reținuse mult ferocele animal.

Brusc, privirea lui Sam se opri asupra torțelor. Vântul stinsese trei dintre ele, dar a patra continua să ardă. Obligată să se folosească de amândouă mâinile, Sam o smulse nu fără greutate din pământul unde fusese înfiptă. Nu țipă, groaza fiind mai mare decât durerea.

Zgomotele precizându-se în mod tragic, fiecare secundă conta. Cu inima bătând să se rupă, Sam zări un maldăr de fân și, fără cea mai mică ezitare, se grăbi să-i dea foc. Incendiul va rămâne localizat în luminiș, se gândi ea, nefiind o amenințare pentru animalele aflate acolo. Spera în schimb ca cineva să zărească din casă flăcările și să dea alarma.

În câteva secunde, fânul luă foc. Flăcări strălucitoare țâșniră spre cerul întunecat. În adăpostul lui, Tammy

reîncepu să scoată mugete tot mai puternice. Sam adună o mână de pietricele și le aruncă spre cimpanzei, care urlară la rândul lor, amestecându-și țipetele cu cele ale puiului de elefant.

După ce tremurase de frig, Sam îndura acum o căldură aproape intolerabilă în preajma focului, dar se feri să se îndepărteze. Iago făcea înconjurul cuștilor. Ea încercă să se ascundă în spatele focului, dar el o văzu. Sângele îl atrăgea irezistibil.

În sfârșit, Sam sesiză țipete înnebunite provenind dinspre casă. Cineva descoperise focul.

Brusc, tensiunea tinerei femei dispăru. Cuprinsă de o mare ușurare, se clătină pe picioarele care refuzau deodată s-o mai susțină. Dar încercarea nu se termina. Cu prețul unui mare efort, Sam își luă ochii de la casă pentru a continua supravegherea tigrului. Îl urmărea cu o asemenea intensitate, încât primi prima picătură de ploaie fără nicio reacție.

După ce amenințase toată seara, aversa tropicală se dezlănțui în sfârșit, acoperind țipetele animalelor, biciuind cuștile lor și abătându-se asupra solului cu mare zgomot.

Torța lui Sam se stinse. Îngrozită, se apropie din nou

de focul pe cale să se stingă el însuși și nu mai constituia o protecție împotriva tigrului.

Înfuriat de ploaie, Iago continua totuși să înainteze spre ea. Blana lui udă i se lipise de corp. O furie ucigașă strălucea în ochii lui aurii. Cu urechile lăsate pe spate, se pregătea să se repeadă asupra prăzii. Asemenea unei creaturi hidoase ieșite din infern, mârâi, își arătă dinții și se strânse pentru a sări. Sam nu schiță niciun gest, deoarece nu mai simțea nimic.

Deodată, auzi o detunătură înfundată. Părând că își pierde echilibrul, tigrul se clătină. Apoi mârâi din nou și Sam remarcă, stupefiată și îngrozită, sângele care curgea din botul lui. Animalul tresări violent, după care se prăbuși.

Vag conștientă de agitația și de țipetele din spatele ei, Sam se repezi spre tigru. Tremura din toate încheieturile, dar ce importanță avea? Dacă nu-și învingea imediat teama, Iago risca să-i bântuie visele în fiecare noapte.

Îngenunche lângă el și-i mângâie capul mare nemișcat, mânjit de noroi și de sânge. Rămase în această postură un timp care i se păru o eternitate. Când două mâini se așezară pe umerii ei, se hotărî în

sfârșit să se ridice.

În fața ei era Steve, cu o expresie abătută. Încercă să respire profund, să scape de greutatea care-i apăsa pieptul, dar în zadar. Fu scuturată de hohote de plâns, la fel de subite și de brutale ca aversa tropicală. Abia realiză că Steve o ridica în brațe și o ducea spre casă.

Capitolul 14

Așezat pe unul din scaunele din sala de așteptare a spitalului, Steve Fitzgerald fixa cu un aer absent pardoseala de piatră de la picioarele lui. Nu se sinchisea de hainele lui ude, nu simțea nimic pentru el însuși. Toate gândurile lui se îndreptau spre femeia care nu va întârzia să-și revină după operația la care fusese supusă.

Un zvon de voci provenind de pe culoar îl determină totuși să ridice capul.

– Explicați-mi cum s-a putut produce un asemenea accident!

– Domnule Weston, vă înțeleg mânia și spaima. Noi toți suntem...

Steve recunoscu vocea lui Donald, al cărui ton liniștitor nu reușea să-i ascundă emoția. Cât despre domnul Weston, era vorba fără nicio îndoială de Jake. Când cei doi bărbați apărură în cadrul ușii, Steve se ridică de pe scaun. Se aștepta desigur la reproșuri, la acuzații și chiar la insulte, dar violența cu care Jake Weston îl atacă îl luă pe nepregătite.

– Ah, iată-vă! exclamă el fără preambul, ochii lui aruncând fulgere de sub sprâncenele stufoase.

În clipa aceea, Steve avu impresia că are în fața lui bărbatul pe care-l admiraseră amatorii de cinema în anii petruzeci.

– La naiba cu blestematul vostru film! izbucni Jake. Din cauza voastră mica mea Samantha este aici! Din cauza voastră...

În modul cel mai neprevăzut, vocea lui Jake se frânse, trăsăturile lui înăsprite căzură, iar el își acoperi fața cu mâinile.

– N-a făcut niciodată rău nimănui, murmură el, copleșit.

Neștiind ce să spună și cum să se comporte, Steve rămase țintuit locului, cu brațele atârnând pe lângă corp. Donald îi veni în ajutor, întrebându-l cu neliniște:

– Cum se simte?

– A pierdut mult sânge, răspunse el.

Îl observă cu coada ochiului pe Jake, care nu pierdea un cuvânt din conversație, și adăugă:

– A fost nevoie să se asigure că poate suporta o intervenție înainte de extragerea glonțului.

Fiecare cuvânt însemna pentru Steve un efort dureros. Sosirea lui Beverly îl întrerupse. Inconștientă că părea aproape indecentă cu surâsul ei și cu tunica roșie care se detașa pe pereții de un alb imaculat ai încăperii, ea exclamă:

– Oh, Steve, ce am aflat? Ce tărășenie! Ce s-a întâmplat exact?

Steve nu-i acordă nici măcar o privire. O remarcă în schimb pe cea a lui Jake. Acest om cu experiență părea să înțeleagă și să ghicească forte bine cum stăteau lucrurile.

– Aș vrea să am o discuție cu dumneavoastră între patru ochi, declară el indicându-i cu un gest lui Steve un salon alăturat.

Regizorul îl urmă cu ciudata impresie că redevine brusc un băiețel. Închizând ușa în spatele lor, Jake merse drept la țintă.

– La vârsta mea, permiteți-mi să mă exprim direct, anunță el. Sunteți fără îndoială foarte mândru de viața dumneavoastră. Să călătoriți în toată lumea, să turnați filme și să vă oferiți genul acesta de femei, ce performanță!

Cu o grimasă disprețuitoare, o desemnă pe Beverly prin ușa de sticlă. Tânăra femeie fuma și discuta însuflețit cu Donald, care se pare că nu-i răspundea decât monosilabic.

– Ei bine, domnule Fitzgerald, viața dumneavoastră nu valorează nimic, absolut nimic!

Steve nu se mișca. În picioare în fața ferestrei, contempla oceanul, încerca să se integreze în mișcarea nesfârșită și eternă a valurilor, încerca să scape de imaginile obsedante care-i asaltau mintea. Sam surâdea, Sam se concentra, o licărire de emoție trecea prin ochii ei verzi în timp ce el se apleca s-o sărute, abandonându-se cu un oftat în brațele lui. Mii de amănunte apăreau în memoria lui Steve sub formă de viziuni, mii de detalii anodine la prima vedere. Toate îi strigau totuși că pierzând-o pe Sam, pierdea totul.

– Domnule Weston, aș dori să...

– Nu, inutil să discutăm, îl opri tăios Jake. Nu mai am

decât un cuvânt să vă spun: lăsați-o în pace pe Sam. Să nu vă surprind cu ea, altfel...

Steve vru să protesteze, dar interlocutorul îi impuse tăcere cu un gest imperios.

– Nu meritați o femeie ca ea. Fostul ei soț era un personaj josnic. A avut nevoie de ani de zile ca să-și revină după acest dezastru, și iată că am avut ideea s-o trimit să lucreze cu dumneavoastră! Am să mi-o reproșez până în ultima zi de viață!

– Domnule Weston, ascultați-mă, eu...

– Nu, dumneavoastră să mă ascultați! Încă un lucru înainte s-o văd pe Sam. Sunt un prieten din copilărie al tatălui ei. Nu ne-am despărțit niciodată. John îmi spunea întotdeauna: " Jake, dacă mi se întâmplă vreodată o nenorocire, ai grijă de micuță." Într-o seară, am primit o telegramă din India. De atunci, Sam nu mă mai are decât pe mine pe lume. Mama ei a murit când nu era decât un bebeluș. Nu mă mai are decât pe mine și voi veghea asupra ei cum i-am promis tatălui ei, este clar?

Pradă unei mari nervozități, Jake scoase un pachet de țigări din buzunar, oferi una lui Steve, care o refuză cu un gest nerăbdător, și aprinse una pentru el însuși.

– Nu-i voi da lui Sam decât un bărbat demn de ea, un bărbat capabil s-o facă fericită. Şi foarte sincer, domnule Fitzgerald, dumneavoastră nu ştiţi decât s-o faceţi să sufere.

Furia depăşindu-i brusc deprimarea, Steve exclamă:

– Dumneavastră nu ştiţi că...

Jake îl întrerupse încă o dată:

– Nu ştiu nimic, imaginaţi-vă. Când îmi telefona, Sam abia dacă îmi vorbea despre dumneavoastră, dar o cunosc şi am ghicit. Vă iubeşte, trebuie s-o protejez împotriva dumneavoastră. Cei doi bărbaţi se măsurau acum din priviri ca nişte duşmani care se pregăteau să se lupte. Steve se pregătea să răspundă când doctorul intră în încăpere.

– Rănita noastră s-a trezit şi vă cere, domnule Weston, anunţă el. Veniţi s-o vedeţi. Nu-mi mai provoacă nici cea mai mică nelinişte.

Steve îi urmări cu privirea pe cei doi bărbaţi până când dispărură după un colţ al culoarului. Părăsind încăperea la rândul lui, se îndreptă spre ieşirea din spital. Prezenţa lui în aceste locuri îşi pierduse orice sens.

– Steve, aşteaptă-mă! strigă Beverly, lansându-se cu

stângăcie în urma lui pe tocurile ei ascuțite.

Regizorul se prefăcu că n-o auzise. Cum se mai putea gândi să-i smulgă un rol când în seara aceea se petrecuse o dramă la câțiva metri de ea? Cu mâinile înfundate în buzunare, Steve ajunse la ușile de sticlă care se deschiseră automat pentru a-l lăsa să treacă. După mirosul persistent de antiseptic din interiorul spitalului, primi cu ușurare aerul înviorător al oceanului.

– Steve!... Steve!

Vocea lui Beverly răsuna din ce în ce mai slab în spatele lui. Fără să se întoarcă sau să micșoreze pașii, continua să meargă drept înaintea lui. Nu se sinchisea încotro se îndrepta.

***

Apele piscinei sclipeau în soare ca o oglindă albăstruie. Sam închise ochii, oftând. Se simțea obosită, foarte obosită, iar starea ei nu se ameliora odată cu trecerea zilelor. Ușile de sticlă se deschiseră aproape

fără zgomot. Deschise cu regret pleoapele ca s-o întâmpine pe Maria cu un surâs slab. Soția lui Jake se apropie și depuse tava pe care o aducea pe o măsuță de lângă șezlong.

– Mulțumesc, Maria, dar nu era nevoie. Nu mi-e foame, declară Sam.

Maria se așeză lângă ea. Își ridicase bogatul păr negru într-un coc sever care contrazicea blândețea trăsăturilor ei. Ochii ei negri o fixau cu îngrijorare pe Sam.

– Mănâncă, trebuie să-ți recapeți forțele.

– Poate mai târziu, oftă tânăra femeie.

Maria oftă și ea, dar nu insistă.

– Ce-ți mai face umărul? întrebă ea.

– Mult mai bine.

– Înotul ți-a făcut bine?

Sam se întinse și-și dezdoi încet brațul drept.

– Da, fără nicio îndoială, răspunse ea. Pot să mă folosesc normal de brațul meu. Jake nu vrea totuși să reîncep lucrul imediat.

Studiindu-și însoțitoarea vorbind, găsi că avea un aer ciudat. Maria nu venise doar s-o întrebe cum se simte. Într-adevăr, aceasta se aplecă brusc spre Sam, îi strânse

o clipă mâna între ale ei, apoi o întrebă fără înconjur:

– Te gândești încă la Steve?

Cunoscându-și bine interlocutoarea, Sam nu se miră peste măsură de modul direct de abordare a problemelor. Se mulțumi să încuviințeze cu un semn, apoi murmură cu o mică voce inegală:

– Eu... mă întreb mereu de ce n-a venit la spital în noaptea accidentului. Nu... înțeleg...

– Ți-a trimis flori, îi aminti Maria.

– Știu, dar n-a venit niciodată el însuși.

Gândul acesta n-o părăsea pe Sam. Mintea ei chinuită se lovea de asta fără încetare, ca de un obstacol care se dovedea imposibil de surmontat sau de ocolit.

– Se consideră probabil răspunzător pentru ce ți s-a întâmplat. Dinspre partea lui, Jake îl găsește vinovat de accident.

– Este absolut nedrept, o asigură Sam. Vinovată este Helen, care și-a pierdut capul.

După aceste cuvinte, închise ochii. Nu mai dorea să vorbească despre acest subiect și spera că Maria va ghici. Însoțitoarea ei nu mai vorbi, dar rămase lângă ea. În cele din urmă, Sam se simți constrânsă să rupă tăcerea, afirmând:

– Am să mănânc puțin.

Maria o privi cu un aer grav.

– Sam, trebuie să-ți spun ceva.

De data asta, tânăra femeie se ridică de pe șezlong. Era vorba despre Steve, știa. Încordată brusc, își grăbi interlocutoarea să se explice:

– Ce este, Maria? Despre ce este vorba?

– Jake nu m-a pus la curent decât ieri, altfel te-aș fi anunțat mai curând, răspunse Maria.

Inspiră adânc, apoi continuă:

– Steve era la spital, dar Jake i-a interzis să mai apară vreodată în fața ta.

– Cum? exclamă Sam, neîncrezătoare.

– După părerea lui, bărbatul acesta nu poate decât să-ți facă rău. Eu nu sunt de părerea lui, Sam. Te observ și îmi dau seama cât suferi departe de Steve.

Sam nu reuși să-și reprime tremurul buzelor. Trecea prin sentimente intense care se vedeau pe trăsăturile ei. Cu o voce blândă și înțelegătoare, Maria îi sugeră:

– Nu-i purta pică lui Jake. A crezut că acționează spre binele tău. Din nefericire, de data asta s-a înșelat.

Sam ghici cât o costase pe Maria o asemenea mărturisire. Ea se arăta într-adevăr întotdeauna solitară

cu soțul ei, apărându-i opiniile și aprobându-i în fiecare ocazie comportarea. Încă prea stupefiată pentru a evalua consecințele acestei revelații, Sam o întrebă:

– Din cauza lui Jake nu se arată Steve? Acesta este motivul tăcerii lui?

Maria clătină din cap.

– Jake l-a convins să nu mai încerce să te vadă, în interesul tău. Este o greșeală. Interesul tău și fericirea amândurora este să vă regăsiți.

Auzind-o pe Maria exprimându-se atât de ferm și de emoționant, Sam își ascunse fața în mâini. Maria o urmărea neliniștită. Când ridică în sfârșit capul și zâmbi, soția lui Jake scoase un oftat de ușurare.

– Voi pleca la Malibu, anunță Sam.

– La Steve?

– Da, răspunse ea.

Sări în picioare, se apropie de Maria și o îmbrățișă cu afecțiune.

– Imediat? se miră aceasta.

– După ce fac un duș și plinul la mașină! declară ea cu o energie pe care n-o arătase de mult.

Soarele apunea pe Oceanul Pacific. Sfera incandescentă se scufunda în valurile sclipitoare care

reflectau culorile strălucitoare ale cerului.

Strecurându-se cu abilitate în circulația intensă a serii, Sam se gândea la drumul care-i rămânea de parcurs. Din fericire, reușise să găsească adresa lui Steve în dosarele lui Jake. În timp ce rula de-a lungul coastei, încerca să-și reprezinte plaja pe care i-o descrisese. Și dacă nu era acasă? se întrebă ea cu un pic de teamă.

Cerul devenea încetul cu încetul de un albastru profund. Stele se aprindeau una după alta și, încă palidă și timidă la orizont, apăru luna.

În timp ce mașina rula pe autostrada californiană, Sam își repeta în minte micul discurs pe care-l pregătise. O ușoară neliniște începea s-o cuprindă, dar ajunse la ieșirea pe care trebuia s-o ia. În dreapta apăru curând aleea care ducea la casa lui Steve.

Așa cum și-o imaginase, casa se ridică brusc în fața ochilor ei, îmbinare de sticlă și de lemn cu nuanța roșcată caracteristică. Foarte emoționată, Sam remarcă frumoasele sculpturi care decorau poarta, și florile din jurul cutiei de scrisori. Emoția ei spori când descoperi un vehicul garat într-o parte a încântătoarei construcții.

Coborî din mașină și se forță să înainteze spre casă

cu un pas ferm. Înainte să cedeze panicii, se grăbi să pună mâna pe ciocănelul de aramă și să bată de trei ori.

În pofida eforturilor ei, spaima punea stăpânire pe ea. Și dacă Steve se afla în compania unei alte femei? Și dacă... Un zgomot de pași îi întrerupse șirul gândurilor, iar inima îi bătea gata să-i sară din piept.

Și iată că după atâtea lungi zile și nopți interminabile, Steve era în fața ei. Nu-l văzuse niciodată arătând atât de rău. Nu se bărbierise, iar sub ochi avea cearcăne întunecate. Cu bustul gol, purtând doar o pereche de blugi, părea că slăbise.

– Sam? făcu el cu o voce stinsă pe care tânăra femeie nu i-o recunoscu.

Uitând frumoasele cuvinte pe care le pregătise, Sam înaintă tremurând spre el, bulversată.

– Jake ți-a interzis să mă mai vezi, mi-a dezvăluit Maria în această după-amiază. Este adevărat? întrebă ea.

Steve se mărgini să încuviințeze înclinând capul. O privea pe Sam cu un aer neîncrezător, ca și cum era o viziune care putea să dispară dintr-o clipă în alta.

Înțelese fulgerător că nu mai trebuia să se menajeze, nici să se ascundă. Suferise la fel de profund ca și ea.

– Am venit să te văd, Steve, anunță ea. Îmi lipseai

prea mult...

Fără să-i lase timp să-și termine fraza, Steve o luă în brațe și o acoperi cu săruturi. Împingând ușa cu piciorul, Steve o ridică în brațe ca s-o ducă în salon. O strângea la piept ca și cum avea de gând să nu-i mai dea drumul niciodată. Sam își simți obrajii udați de lacrimi.

Așezându-se într-un fotoliu mare, Steve o legănă pe genunchii lui cu nesfârșită tandrețe.

– Te iubesc, Samantha, să nu mă mai părăsești niciodată, îi murmură el la ureche.

– Niciodată, promise ea, încercând în această încăpere necunoscută o fericire pe care n-o trăise până acum.

Pe obrazul ei, cel al lui Steve era aspru, dar niciun contact nu putea să-i pară mai minunat.

– Am crezut că înnebunesc, Samantha, îi explică el abia auzit, pe un ton inegal. Jake m-a acuzat, m-a considerat răspunzător pentru ce ți s-a întâmplat. A fost cât pe ce să abandonez filmul înainte de terminarea lui, nu mai voiam să lucrez, nu mai voiam să fac niciodată nimic. Și apoi, zilele trecând una după alta, cum tu nu încercai să mă cauți, m-am convins că erai mai fericită fără mine. Eu...

– Taci, îi ceru Sam, punând două degete pe buzele lui.

Torturat de explicații care până acum îi fusese interzis să i le prezinte, Steve adăugă aproape fără voia lui:

– N-a fost niciodată nimic între mine și Beverly. În ziua când ne-ai găsit în camera mea și apoi ai fugit, îi dădusem limpede de înțeles că nu va obține niciodată nici cel mai mic rol în filmele mele. Din păcate, ființe de genul acesta nu renunță atât de repede. A încercat din nou să profite de petrecere ca să mă facă să cedez.

– De ce erai cu ea?

– Nu eram cu ea, Sam, oftă Steve. Mă pândea la intrarea în sală ca să mă implore încă o dată. În seara aceea, mă hotărâsem să-ți vorbesc. Eram sigur că te zărisem cu Donald. Din nefericire, până să traversez sala, tu dispăruseși...

Emoționată, Sam se cuibări în brațele bărbatului pe care-l iubea.

– O văzusem pe Beverly la brațul tău. Incapabilă să suport acest spectacol, doream să plec cu primul avion. În timp ce așteptam un taxi, l-am auzit pe Tammy țipând și...

Curajul o părăsi brusc pe Sam pentru a evoca amintiri atât de teribile. Rămase tăcută o clipă în brațele lui Steve, dar acesta se grăbi s-o întrebe:

– Ai inelul, Sam?

– Da, intenționam să ți-l înapoiez dacă mă concediai, replică ea cu umor.

– Dă-mi-l, i-l ceru el, cu un fel de nerăbdare.

Sam scoase o cutiuță din buzunarul taiorului și i-o întinse. Deschizând-o imediat, Steve luă inelul și i-l trecu pe deget cu un gest hotărât.

– Pentru totdeauna, declară el pe un ton solemn.

Prea emoționată pentru a răspunde, Sam acceptă înclinând capul.

Steve o sărută cu pasiune, apoi adăugă:

– Legea ne impune un termen minim de trei zile pentru a ne căsători. Nu sunt sigur dacă voi putea să aștept.

La aceste cuvinte, Sam izbucni în râs. Același vârtej amețitor punea stăpânire pe ea și pe Steve. Buzele lor se uniră într-un nou sărut, mai lung, mai fierbinte. În tihna acestei case de la țărmul oceanului, dragostea lor renăștea.

Capitolul 15

Când lumina se aprinse din nou în sala de proiecție, spectatorii începură să aplaude și să bată din picioare pentru a-și manifesta entuziasmul. Sam luă mâna lui Steve și o strânse între ale ei. Era foarte fericită pentru el. În ciuda unor dificultăți enorme, el știuse să asigure succesul filmului.

– Numărul tău a avut un efect absolut senzațional, îi șopti el lui Sam, răsplătind-o cu un mic sărut.

– Nici regia ta n-a fost rea! replică ea pe un ton plin de umor.

Se priviră câteva secunde cu intensitate, uitând de oamenii care se ridicau și se îndreptau spre salonul

alăturat.

– Bravo, Steve! Eram sigur de reuşita ta! lansă un bărbat cu păr negru, oprindu-se lângă ei. Presupun că dumneaei este Samantha? Sunt încântat să vă cunosc în sfârşit... Acum înţeleg de ce Steve vă păstrează numai pentru el. Sunt Michael Stone, un vechi prieten. Am făcut studii împreună la începuturile noastre, el şi cu mine.

– Steve mi-a vorbit mult despre dumneavoastră, afirmă Sam părăsindu-şi scaunul şi întinzând mâna lui Michael.

– Se află aici un producător nerăbdător să discute cu tine, Steve, spuse Michael. În timp ce veţi discuta despre afaceri, o voi conduce pe Sam alături, la un pahar.

Sam îl urmă pe Michael în încăperea vecină, unde decoratorii refăcuseră scena junglei din film.

Oferind o cupă de şampanie interlocutoarei lui, Michael propuse vesel:

– Să bem pentru triumful lui Steve!

– Şi pentru sfârşitul acestei aventuri! adăugă Sam, fără să-şi ascundă uşurarea.

Cu o curiozitate de înţeles, dar mai ales cu mare

compasiune, Michael spuse:

– Se pare că aţi cunoscut momente dificile. Ultima seară a turnării a stârnit multe comentarii.

Cum Sam se mărginea să clatine din cap nedorind să trezească amintiri pe care le-ar fi vrut îngropate cât mai adânc în memorie, Michael continuă:

– Sunt mulţumit că Steve v-a întâlnit. Avea nevoie de o femeie...

O blondă scundă îmbrăcată în albastru se apropie de Sam în clipa aceea şi o interpelă pe un ton ferm şi totodată politicos:

– Doamnă Fitzgerald, pot să vă pun câteva întrebări?

– Vă rog, răspunse Sam.

– De cât timp sunteţi căsătorită?

– De opt luni.

– Ziarele n-au anunţat ceremonia. V-aţi căsătorit în cea mai strictă intimitate?

– Este adevărat, recunoscu Sam.

– Şi unde v-aţi petrecut luna de miere?

– Pe o mică insulă al cărei nume nu v-ar spune nimic, explică Sam, amintindu-şi cu un surâs radios acele zile minunate.

– Soţul dumneavoastră este un bărbat foarte

seducător, continuă jurnalista. Nu vă temeți că va fi interesat într-o zi de o altă femeie?

– Nu.

– Doriți să dezvoltați puțin acest răspuns?

– Nu, replică simplu Sam.

Înainte chiar de a simți brațul lui Steve în jurul umerilor ei, îi sesizase prezența. Se sprijini ușor de el într-un elan care, în pofida reținerii ei, exprima o tandrețe și o complicitate profunde.

– Bună seara, Peggy! lansă Steve. Sper că Sam ți-a furnizat informații prețioase pentru cronica ta!

Jurnalista ținea evident să-și ducă la bun sfârșit interviul și, cu un aer foarte profesional, o întrebă pe Sam:

– Intenționați să vă exercitați în continuare meseria după accidentul care a fost cât pe ce să vă coste viața?

– Da, voi continua. De altfel, n-a fost vorba de un accident, ci de un act ucigaș premeditat.

– Aș dori să-mi spuneți cu ce sentimente ați primit pedepsele aplicate lui Helen Nair și complicilor ei?

– Nu, nu doresc, declară Sam

– Și dumneata, Steve, ce părere ai?

Cu un surâs șiret, regizorul se referi la întrebarea

precedentă, afirmând:

– Un singur lucru mă interesează: fericirea lui Sam. Și dacă pentru fericirea ei trebuie să găzduim tigri în cuști și elefanți în grădină, sunt întru totul de acord!

De data asta, jurnalista nu-și putu stăpâni râsul. Regăsindu-și totuși foarte repede aerul serios, remarcă:

– Nu sunteți căsătoriți decât de opt luni. Procentajul divorțurilor este deosebit de ridicat la Hollywood. Este vorba, se pare, de o fatalitate a cinematografiei. Credeți că mariajul vostru va fi durabil?

– Absolut, afirmară Steve și Sam în același timp.

Regizorul își îmbrățișă soția și o sărută. Sam închise ochii și se abandonă atât de total acestui sărut, încât nici nu auzi blițurile fotografilor.

Sfârșit